

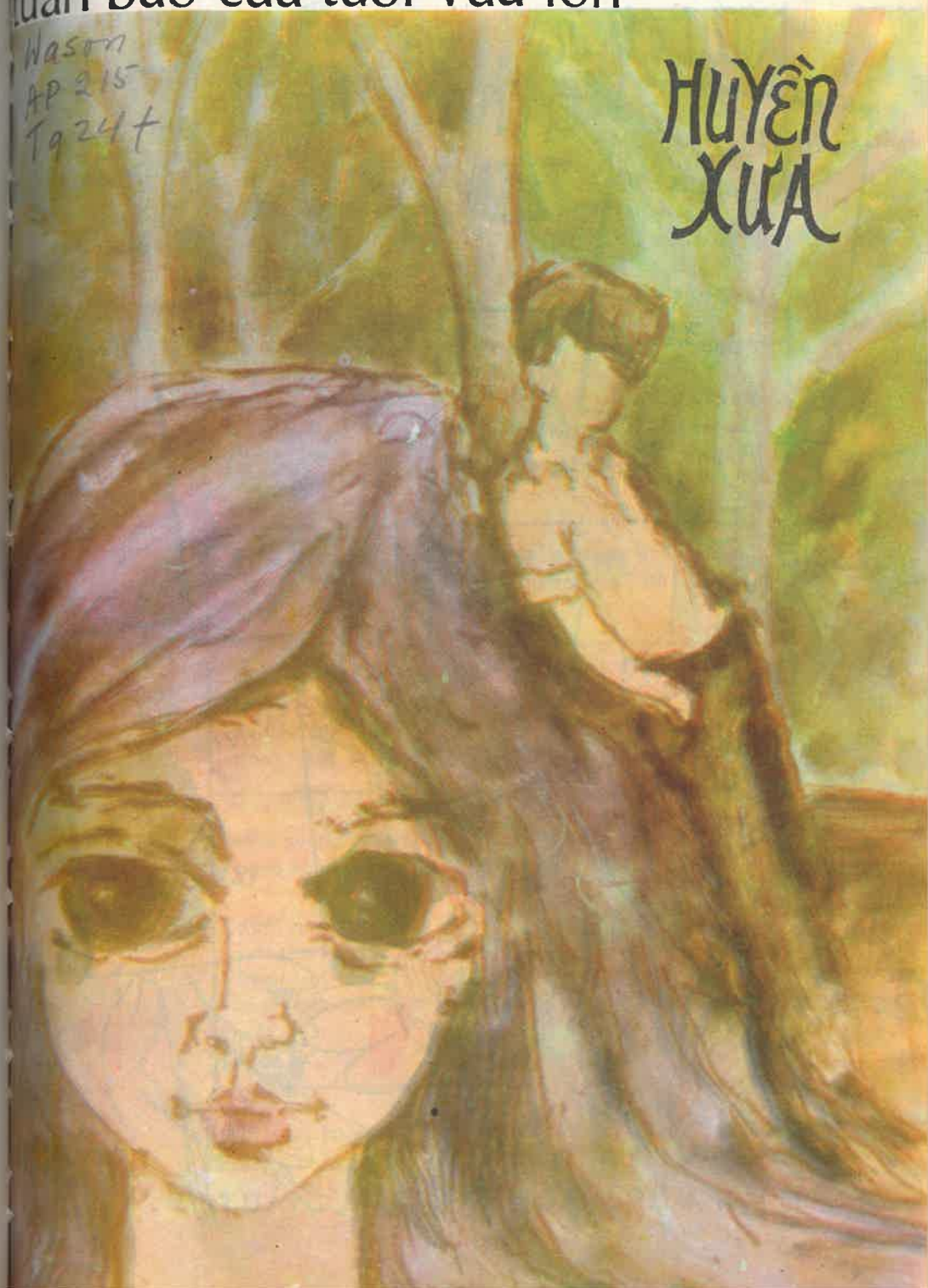
tuổi ngọc

18

tuần báo của tuổi vừa lớn

Wason
AP 215
T924f

HUYỀN
XUÂN

những cuốn sách
xuất bản

trong năm
1971

ĐÌNH TIẾN LUYỆN
NHỮNG MÀNH SAO
Ở TRÊN TRỜI

tháng 11

CƠN THUY
DUYÊN ANH

THƠ HỒNG
TỪ KẾ TƯỜNG

tháng 10

ANH EM
KIẾN VÀNG
ĐÌNH TIẾN LUYỆN

tháng 8

QUÊ NỘI
DUYÊN ANH

tháng 12

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

TUẦN LỄ TỪ 23-9 ĐẾN 30-9-1971 | SỐ 18 | BỔ MỜI | GIÁ 40đ.

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
THƯ KÝ : ĐÌNH TIẾN LUYỆN, TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
TRỊ SỰ : NGUYỄN MAI

VĂN

quân sự học đường
ở trong lòng bàn tay
như lá me bay
những con sóng nhỏ

vũ thiên chương
nguyễn mai
lê thị dung chỉ
lê du ngọc

THƠ

du tử lệ • nguyễn như hương • trang uyên oanh •
nguyễn dật thuyết • tâm nguyên • hồ thị kim
hoàn • dung hạ

TRUYỆN
DÀI

ngựa chứng trong sân trường
huyền xưa
áo hiệu thư
trong nhật ký của quỳnh

vũ mộng long
từ kế tường
duyên anh
đình tiến luyện

MỤC
THƯỜNG
XUYỆN

nhìn xuống cuộc đời
bông hồng cho tình đầu

tòa soạn và bạn đọc viết
đoàn thị ánh tuyết — hà
thu thủy

dưới bàn học
sưu tầm
bệnh mới lớn
chạp phổ tuổi ngọc
viết ngắn

tú uyên
linh việt
bác sĩ nguyễn tuần anh
kiến vàng
mai — hoàng như phương — hạ lý

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon—Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

hội đồng báo chí phóng tay phát động

Hội Đồng Báo Chí phóng tay đợt nhất: Nhật báo và báo định kỳ phải chấm dứt ngay những vụ bàn số đười, số đầu, nói chung là dạy độc giả đánh bạc trên báo. Nhật báo và báo định kỳ cũng phải chấm dứt ngay những tiêu thuyết khích dâm, những điều tra, phóng sự khiêu dâm và những mục *hạnh phúc phóng the* nguy trang dưới lớp y học. Thời hạn Hội Đồng Báo Chí cho các nhật báo là một tuần, báo định kỳ là hai tuần. Hội Đồng Báo Chí muốn làm sạch sẽ báo chí, muốn báo chí được kính nể sau nhiều năm tháng vàng thau lẫn lộn và làng báo bị độc giả đánh giá quá thấp. Chương đầu của Hội Đồng Báo Chí chưa biết kết quả ra sao nhưng rất đáng khen ngợi. Tuổi Ngọc càng hân hoan khen ngợi. Chương thứ hai của Hội Đồng Báo Chí nhằm tuần báo ma quái, rắn rết nhĩ đồng. Chương này hơi khó. Vì loại tuần báo tranh

ảnh nhĩ đồng thường chỉ là sách xuất bản hàng tuần nguy trang thành tuần báo, giấy phép do P.H.N.T. cấp. Chương thứ ba phóng vào tạp chí chỉ giới thiệu "một tác giả." Như thế, không thể gọi là báo. Nếu thành công, trong tương lai, Hội Đồng Báo Chí sẽ hỏi thăm sức khỏe những tờ báo đầu độc xã hội thắm khốc năng ký lô khác. Hội Đồng Báo Chí đã cảnh cáo hai ký giả bôi bẩn danh dự của người tài tử điện ảnh. Cái đã đó nương đi, những người có thiện chí hết sợ "các bố" ký giả tưởng mình là Khổng Tử, vung bút lên là ai cũng có tội lỗi. Hoan hô Hội Đồng Báo Chí. Bao giờ Hội Đồng Báo Chí loại được ký giả bất đắc dĩ ra khỏi làng báo thì đó là lúc xã hội hướng thiện thật sự và lãnh vực nào cũng chỉ còn toàn những người có tài và lương thiện. (Ái Hoa)

tủ sách mây hồng và những cuốn sách tốt

Trong khi sách, truyện ma quái ở at xâm lăng các công trường tiểu học Việt nam thì cũng có vài người dám xuất vốn còm chống trả cuộc xâm lăng thắm khốc đó. Một trong vài người đó là ông giám đốc chủ trương tủ sách MÂY HỒNG, xuất bản đều đặn mỗi tháng bốn cuốn. Truyện do các nhà văn nổi tiếng như Du Tử Lê, Hà Huyền Chi, Vũ Hạnh, Minh Quân... viết. Không nói về nghệ thuật thì sách Mây Hồng là những cuốn sách giải trí lành mạnh, ấn loát khá đẹp, ít lỗi chính tả, giá bán phổ thông. Sau mỗi cuốn truyện còn có phần phụ lục về kiến thức phổ thông rất tốt cho học sinh tiểu học và trung

học đệ nhất cấp. Nếu Mây Hồng chịu khó nghiên cứu lại mẫu bìa tươi sáng hơn và để khỏi bị đồng hóa với sách của vài nhà xuất bản khác thì Mây Hồng xứng đáng là tủ sách bổ ích và đẹp nhất của thiếu nhi hôm nay.

tặng phẩm cho chương trình đồ vui để học

Tôi rất yêu chương trình Đồ Vui Để Học trên vô tuyến truyền hình. Đã nhiều lần tôi bảo với chủ nhiệm Duyên Anh rằng, mỗi tuần mình nên tặng ít sách báo cho chương trình. Chủ nhiệm cười: Thường thường, người ta gửi tặng phẩm cho Đồ Vui Để Học chỉ nhằm mục đích quảng cáo những món hàng ế. Thí dụ tập thơ *Ám thầm* của ông Đặng Đức Côn thì cũng chỉ để cho đi. Nhưng bắt tội học trò đọc tâm sự *Ám thầm* của ông thì sĩ thi đau khổ quá. Lại còn ông đồng được sĩ tặng *Song long tinh* rồi chủ hãng xi dầu tặng một lọ *Tàu vị yểu*. Bắt học trò xuất sắc bê chai tàu vị yểu rời khỏi Trung Tâm Học Liệu, thật đáng trách. Tại sao người ta chưa tặng... nước mắm Con Cua, mắm ruốc Bà Giáo Thảo? Ông giám đốc nhà sách Khai Trí giàu nhất nước, học trò nào chẳng một lần viếng hiệu sách vĩ đại của ông, thế mà ông chưa chịu tặng một bộ sách giáo khoa hay những bộ tự điển quý giá cho mỗi tuần để thay thế *Song long tinh*, *Tàu vị yểu*. Những hiệu sách Liên Châu, Xuân Thu, Tự Lực, Văn Nghệ, Sài Gòn đâu, gửi tặng phẩm đi chứ? Quý vị gửi nhiều, Trung Tâm Học Liệu sẽ... chê *Song long tinh* (học trò chưa cần bổ thận) và *tàu vị yểu* liền. Bột giặt, phiếu may áo, chụp hình tạm chấp nhận. Tuổi Ngọc

của mình gói chung với *Song long tinh* e rằng nó mất... đẹp đi chăng? Chủ nhiệm Tuổi Ngọc hơi khó tính. Phải thuyết phục mãi ông ta mới quên *Song long tinh*, *Tàu vị yểu* và bỏ cái mặc cảm tặng sách báo để được quảng cáo đền bù. Vậy từ tuần này, tuần báo Tuổi Ngọc tặng chương trình Đồ Vui Để Học mỗi kỳ 6 số báo mới nhất và 6 cuốn sách hoặc của Duyên Anh, Đinh Tuyền Luyện, Từ Kế Tường, chia làm đôi cho cả hai đội về nhất và về... nhì. Nghĩa là vui hay buồn, mỗi em đều có tặng phẩm riêng của Tuổi Ngọc đều đều. (Ái Nhi)

kể từ số hai mươi mốt tuổi ngọc vươn lên

Tòa soạn đã chuẩn bị cho số 21, một số báo đầu tập III, số báo đánh dấu mức cố gắng thứ nhất của Tuổi Ngọc. Bìa offset in ở một nơi thật đẹp, đất gấp đôi những bìa đã in 20 số trước đây. Mỗi cái bìa sẽ là một bức tranh nghệ thuật tuyệt vời. Ngoài ra, Tuổi Ngọc có 8 trang offset ruột dành cho bạn ngọc một sự ngạc nhiên thích thú. Những truyện dài sắp chấm dứt. Duyên Anh sẽ viết truyện dài mới thật thơ mộng, thật thiết tha. Truyện dài làm sống lại một thời thơ ấu thánh thiện của những người trên dưới bốn mươi, truyện dài của tuổi vừa lớn hai mươi năm năm cũ. Truyện dài viết rất công phu và gửi gắm rất nhiều tâm sự: *Thăng Khoa*. Thăng Khoa là em thăng Vũ. Anh nó đã đi liên lạc bộ đội kháng chiến. Tỉnh lý Thái Bình bị tiêu khổ kháng chiến hết rồi. Khoa tản cư về hậu

phương, hát nhạc Phạm Duy: *Lúc kháng chiến xa nhà nhịp theo đời sống mới, người vui đời áo nâu, quên hết u sầu...* Vũ Mộng Long đã đưa bầy ngựa chững về tần ngựa ngoan hiền. Và anh sẽ viết những trang tâm bút *Nhà báo*. Bạn muốn viết truyện ngắn, truyện dài làm thơ? Tuổi Ngọc sẽ giúp bạn nhiều kinh nghiệm của nhiều nhà văn nổi tiếng. Bạn thích BIẾT MỘT, BIẾT MƯỜI, Tuổi Ngọc sẽ thỏa mãn sự... thêm biết của bạn. Nói tóm lại, kể từ số 21, Tuổi Ngọc bốp bụng thật chặt để thực hiện những số báo xứng đáng với sự ủng hộ của bạn ngọc. Xin bạn ngọc ở các tỉnh miền Trung, miền Nam hãy cổ động giúp Tuổi Ngọc. Số sau Tuổi Ngọc sẽ loan báo *chiến dịch nâng số báo bán lên*, mong được các bạn tiếp tay (Tuổi Ngọc)

một phụ huynh xin lưu ý bộ giáo dục

Nói về sự thiết thời của trường mình đang theo học, học sinh của hai trường Lê Văn Duyệt và Hồ Ngọc Cần, Gia Định đã tỏ ra rất buồn lòng khi các trường vốn « nổi tiếng » ở Sài Gòn luôn luôn được chính quyền ưu ái. Nào tặng tiền làm quỹ, nào thông tin mau lẹ những công tác xã hội cả năm mới thấy hoạt động vài lần. Ngược lại ở trường của họ, muốn cho sân trường sạch sẽ, họ phải tự đóng góp, công tác xã hội hoạt động thường xuyên nhưng ít bao giờ được nhắc tới, để khuyến khích và để gây uy tín cho ngôi trường của họ. Các học sinh của hai trường này hiện nay mong mỗi Bộ Giáo Dục sẽ dành cho ngôi trường mà họ đang theo học sự công bằng với

những ngôi trường nổi tiếng tại thủ đô.
 Nhân danh một phụ huynh của một học sinh ở trường Lê Văn Duyệt, chúng tôi mong Bộ Giáo Dục lưu ý về ý kiến nói trên, ý kiến của những người còn ngồi dưới mái nhà trường, nghĩa là ý kiến của những người còn tin tưởng vào cuộc đời, vào những gì công bằng mà Bộ Giáo Dục có bổn phận phải làm cho họ tin tưởng.
 (Nguyễn Trịnh An)

tuổi ngọc nhận tin gấp

KHÁNH SƠN (Sàigòn).— Hãy lời gấp vào mỗi buổi chiều từ 3g30 đến 5g30. Phải thảo luận lâu đó. Tuổi Ngọc đang cần đến em, đến sự tình nguyện của em. Sau vài tuần *bắt làm quen*, thấy quân trường ra sao?

DUNG (Sàigòn).— Chú rất tiếc không thể trả lời cháu bằng thư riêng. Nếu cháu thích thì nên học Chính Trị Kinh Doanh. Ra trường làm gì còn phụ thuộc vào hoàn cảnh xã hội khi cháu tốt nghiệp. Người ta học Luật, học Văn chương đông quá, mình học Chính Trị Kinh Doanh cho nó khác, cháu à ! Liệu cháu có phương tiện lên Đà Lạt không?

tuổi ngọc

In tại nhà in NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
 38, Phạm Ngũ Lão, Sàigòn
giá bán

- Một số 40đ.
- Ba tháng 480đ.
- Một năm 1920đ.

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
 270 Đề Thám, Sàigòn

quân sự học đường*

VŨ THIÊN CHƯƠNG TRÌNH BẦY

những điều trông thấy ở quân trường

Từ trại Nguyễn Tri Phương chuyển qua trại Võ Tánh, dù là đoàn viên trong Biệt Đoàn Trừ Bị hay giáo chức, công chức thụ huấn 9 tuần ở « đại học Quang Trung » thì kỷ luật quân trường đều áp dụng đồng đều và bình đẳng. Biệt Đoàn Trừ Bị được lễ phè vì sự thông cảm « cảnh lính già ắc ê » của các cấp chỉ huy tiêu đoàn, đại đội. Chứ công chức, giáo chức thụ huấn 9 tuần phải học với anh em tân binh dự bị sĩ quan, vất vả vô cùng. Những ông phó biện lý, chánh án, giám đốc, phụ tá tổng trưởng cũng đoạn đường chiến binh, bỏ dưới hỏa lực như a. Và lơ lơ mơ mơ thì cũng vẫn bị phạt dã chiến một hình phạt mà bất cứ người lính nào cũng phải nhớ suốt đời. Vì nó làm lớn con người. Riêng sinh viên thụ huấn quân sự học đường, dù không có một quy chế riêng biệt nào, song anh em vẫn được đối xử dễ chịu. Không đối xử dễ chịu với anh em không

được. Anh em thích làm tạp dịch thì làm, thích *chà láng* thì chà. Bằng không anh em cứ... tự do. Áp dụng kỷ luật là gặp sự phản kháng. Quân trường không sợ sự phản kháng của anh em xong bên ngoài rất sợ, nhà nước rất sợ những đoàn thể chính trị đối lập có cái cơ để làm to chuyện và núp sau lưng anh em gây bạo động, tạo áp lực. Quân sự học đường vô tích sự vì thế. Trước hết nhà nước không quy rõ bổn phận và quyền lợi của anh em sinh viên học sinh sau khi thụ huấn các khóa huấn luyện quân sự học đường. Nếu danh từ *bổn phận* đã trở thành cái danh từ hải hước, đã hết thiêng trong thời đại này thì, ít ra, cũng cần nói rõ cái *quyền lợi*. Nói trên giấy trắng mực đen, nói không mang tính chất đe dọa như « không đi thụ huấn quân sự học đường sẽ không được hoãn dịch ». Nhà nước cứ khơi khơi. Và sinh viên cứ *tự do sinh hoạt* ở quân trường, bắt cần cái kỷ luật

* Xin đọc từ số 17

cần thiết của quân trường mà quân trường ở bất cứ quốc gia nào cũng phải bảo vệ triệt để. Kỷ luật quân trường không đâu hàng ai nhưng đã đâu hàng sinh viên quân sự học đường. Sinh viên chế riều thanh tra, hành hung huấn luyện viên. Nội vụ được trùm chân. Quân trường quy lỗi cho người của quân trường. Sợ làm lớn, bên ngoài nở to và nhà nước phải đối phó. Ông tướng chỉ huy quân trường Quang Trung đành lắc đầu, không dám giải quyết và ngao ngán coi quân sự học đường như một mụn lở của quân trường. Sự kiện sinh viên lè phè, được « tru đãi » tới mức tối đa ở quân trường đã khiến tân binh quân dịch ghen tị. Từ ghen tị đến hận thù. Và ầu đã xảy ra tại quân trường giữa những tân binh quân dịch thuộc loại « dao búa » ngoài đời và sinh viên quân sự học đường. May mà hồi đó (khoảng tháng 12-1970, hồi kẻ viết bài này thụ huấn quân sự 5 tuần) chưa xảy ra án mạng. Các cấp chỉ huy ở quân trường « ngán » sinh viên đến cái độ coi sinh viên như... không có. Không có nhưng phải chấp nhận. Đó là một lầm lẫn tạo ra những lầm lẫn. Những lầm lẫn đó, Bộ Văn Hóa Giáo Dục phải gánh chịu trước tiên. Sau đó là nhà nước, quân trường và cả quý vị lãnh tụ sinh viên nữa.

lập trường nửa vời

Sinh viên đã chống đối quân sự học đường từ hơn một năm nay. Nhà nước không tìm hiểu nguyên do nào tạo ra sự chống đối. Bộ Văn Hóa Giáo Dục, Viện Đại Học ảnh hưởng trực tiếp với sinh viên cũng không chịu tìm hiểu và giải quyết vấn đề cho thỏa

đáng dứt khoát. Sinh viên làm lớn, đốt cả sắc phục quân sự học đường, miệt thị « quân trường là lò thiêu tuổi trẻ » nhưng rồi bị dọa « không được hoãn dịch », lại tấp nập vô quân trường. Về phía sinh viên, đã chống đối, tại sao không chống đối đến nơi đến chốn ? Nhập cuộc là chấp nhận thử thách, cam go. Nếu sinh viên cương quyết không vô quân trường, nhà nước sẽ « nương nhịn » ngay. Chẳng lẽ hốt hết sinh viên vào tù, bắt hết đi lính và đóng hết cửa trường ? Đàng này, sinh viên vẫn chống đối rồi vẫn vô quân trường. Đã vô quân trường, tướng không nên chống đối nữa. Mà đã không chống đối thì nên duy trì kỷ luật quân trường. Phải nghĩ tới những người tuổi trẻ không được may mắn như mình đang đổ mồ hôi ở quân trường và đổ máu ở sa trường. Những người đó có được quyền lợi gì ? Có dám coi « quân trường là lò thiêu tuổi trẻ » ? Nghĩ rằng quân trường tồi tệ, cái tồi nhất là chối bỏ nó. Nhưng không chối bỏ nó thì phải chấp nhận nó, bởi vì, ở thời chiến, người ta đã phải chấp nhận cả những sự vô lý nhất. Về phía nhà nước, nếu sợ hãi thuận chính trị bên ngoài sẵn sàng nở lớn cho những « bắt công » của vấn đề quân sự học đường thì hãy dẹp bỏ quân sự học đường ngay. Hoặc nếu nghĩ rằng quân sự học đường nằm trong « quốc sách » ích lợi thiết thực cho đất nước và là điều phải làm thì hãy làm đến nơi đến chốn. Đừng đem sinh viên bỏ vô quân trường, thả rông, o bế để họ đốt quần áo và gây ra bất mãn. Từ bất mãn ở quân trường tạo ra những xáo trộn bên ngoài, không giải quyết được gì.

(Xem tiếp trang 63)

dưới bàn học tú uyên

Thầy khả kính,

... Bây giờ con đã vĩnh viễn rời quê hương, chia tay cùng thương yêu bạn mến xa xưa, dường như tất cả đã bỏ con, hay chỉ vì con đã vô tình không giữ lại... Thầy khả kính, giờ này con chỉ còn cảm thấy đôi mắt thầy gần gũi xót xa và âm ập tình thương cho con, ngày con lên xe vĩnh biệt đất Bình, bạn bè chẳng có ai cả. Thầy ơi ! Và con chỉ giữ lại lời Thầy dạy bảo con năm xưa, để đốt lên 1 niềm tin dẫn thân vào 1 khung trời mới, khung trời đó con nào có mơ ước được tới đâu... 1 lần rời khỏi kỷ niệm quê hương là một lần chết lịm lòng mình...

Đã bao lần, con đặt bút xuống phong bì, nhưng con lại cất đi những lá thư đó, con chẳng muốn làm phiền Thầy, dù con biết rằng Thầy sẽ cảm động khi biết con vẫn nhớ Thầy, vì ngày xưa, con chính là đứa học trò mà Thầy thương mến nhất, con nghĩ như vậy có tự phụ không hở Thầy ? Bức thư có lẽ con cũng không gửi đâu, Thầy ạ ! Con xin giữ nó lại... cho con, nha Thầy !

Thầy yêu kính,

Con muốn nhắc lại những ngày

đôi mắt thương xót cho con

cưỡi niên học ở trường cũ.. Một buổi học sáng, khi lớp học đã qua những nghi lễ thường thức của một tư thực Công Giáo, con vẫn còn vô tư đùa nghịch với bạn bè, tai họa đã đi sau lưng, vị Tổng Giám Thị áo chụp lên con, bằng thông cáo đuổi học 1 tuần lễ đã làm con lạng người, chết lịm trên ghế học, con cứ thấy tà áo đen của cha Tổng Giám Thị to và to dần che khuất tất cả... Một màu đen phủ bên hồn con, con sẽ phải nói gì với Ba Má con đây, sẽ chẳng có 1 ai tin con... Con đặt bút run run ký vào bản « vắng mặt không có phép » của cha Tổng Giám Thị, con nghĩ rằng để giữ vững người bước ra khỏi lớp... Suốt tuần lễ đó, con đã trốn biệt không dám về Sài Gòn với Ba Má, con lang thang khắp tỉnh lỵ, rồi lẩn quẩn, nhìn đám bạn vào lớp mà con muốn khóc, con đi tìm Thầy nhưng chẳng dám tới nhà, mỗi chiều con lên sân quần vợt mong Thầy, con tin tưởng Thầy sẽ cho con biết tất cả nội dung buổi họp mà Ban Giám Đốc và Ban Giáo Sư đã quyết định đuổi con. Và con cũng tin rằng chỉ còn Thầy mới hiểu con... Rồi con đã gặp Thầy nhưng ngần ngại không dám tới, con đã mặc cảm, và rồi... Thầy đã nói với con, con

nhiều lắm, con thoáng hiểu tại sao con bị đuổi, lý tưởng trong tim con nát bét, vì con đã phản kháng, nhưng phản kháng lại đồng nghĩa với phá hoại... thật chưa tốt cho con.. Hôm ấy, con đã nói những cảm nghĩ, những nhớ nhung, buồn bã hằn sâu trong con suốt 1 tuần lễ xa lớp, xa bạn bè, với Thầy. . Thầy đã im lặng nhìn con, đôi mắt Thầy hiền dịu và âm ập mến thương, con có cảm tưởng Thầy đã hiểu và tha thứ cho con, lúc đó con muốn òa khóc sung sướng. Thầy nói «...Hãy quên đi em ạ, như chẳng có gì xảy ra, nếu không em sẽ bị ám ảnh suốt đời đó là 1 vết đau

rướm máu cho em đó, T.ạ... » Thầy đã nói với con những ý kiến thật với nhà trường, nhưng Thầy không xử dục con nổi loạn, chống đối Thầy đã dẫn con đi trong sự bình tĩnh ôn hòa..

Thầy kính yêu của con,
Bây giờ thì tất cả đã qua đi, và con cũng đã vĩnh viễn rời xa chốn cũ, con chỉ giữ lại đôi mắt thương xót của Thầy ngày nào, con sẽ cố quên đi và vững tiến trên bước đời chóng bầy... nhưng có 1 điều, con vẫn chưa xóa hẳn ám ảnh đó Thầy ơi, hàng đêm con đã vùi đầu trong sách vở cố tìm quên, nhưng rồi con đã khóc... Thầy ơi...

giọt mưa

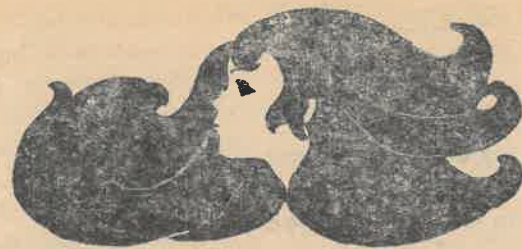
Giọt mưa rơi thành thót trước sân
Gõ lại cuộc tình buồn
Hoang vắng như mùa đông
Lặng mạn như mùa thu
Ơi chiếc lá vàng cuối thu
Buồn đan chắt ngát
Buồn chiều lạt những trang nhật
kỷ và khóc
Sợ mản hồng trong tim
Chiều chủ nhật mưa bay lất phất
Trên đám lá xanh

Mười ngón tay đan vào nhau
Ngao hiền
Mười ngón tay đan trong tóc rối
Mười cánh lan trắng thuần dài
Đậu ngao hiền trên ngực
Gần kề trái tim
Ơi những giọt mưa thánh thót
Rơi xuống sân nhà nguyện vắng
lênh.

TÂM NGUYỄN

em về từ lá thu phai

qua con mắt đỏ hao gầy
dáng mềm như búi tóc đầy trên
ngai
em về từ lá thu phai
bước se sắt lạ cho dài nhớ mong
có còn mơ chngên-trầu-không
những chiều mưa lá me rờn rã bay
gió nào trở lạnh chưa hay
mà trên sông nước đỏ dài buồn lênh.
DUNG_HẠ

Ở trong lòng bàn tay

NGUYỄN MAI

Khuê không hiểu tại sao cứ mỗi lần trời mưa là Khuê lại tìm cách đi ra phố. Không biết có phải vì Khuê thích nhìn những lá me rơi xuống, rung rung trong mưa hay vì trong những cơn mưa khúc phố tối hẳn xuống. Tự hỏi mãi, không trả lời được rồi Khuê cũng chẳng tự hỏi và chẳng tìm cách trả lời nữa. Buồn cười nhất lần nào mưa là con bé Hương bên cạnh nhà cũng đứng chờ Khuê ở cửa để đi theo. Lần nào con bé cũng nói:

— Chị Khuê cho Hương đi với chị Khuê ơi.

Có lần Khuê cũng muốn cho con bé Hương đi với Khuê, nhưng thấy mưa ngập cả đường, Khuê lại không dám. Thế là con bé đứng trong nhà nhìn theo Khuê với nước mắt chảy ròng ròng xuống má.

Hôm nay, từ buổi trưa trời đã tối sầm và nặng chũu những nước. Chắc cơn mưa phải to lắm. Anh Tuyền giờ này chắc ở quán trường đang mặc pon-cho chỉ hở mặt như mấy ông thầy nhà dòng đi ra bãi tập. Cho đáng kiếp, ai bảo thất tình chị Nhung để rồi thì rớt.

Nhưng cũng tội nghiệp cho anh Tuyền ghê. Khi chị Nhung gửi thiệp mời anh dự đám cưới chị ấy, mặt anh cứ rầu rầu suốt cả tuần lễ. Mẹ khuyên can thế nào anh cũng chẳng vui được. Suốt ngày anh ngồi trên gác ôm đàn hát những bài thật buồn. Bây giờ anh nói anh đã quên chị Nhung, nhưng Khuê biết anh không nói thật, vì mỗi lần nhắc đến chị Nhung, Khuê lại thấy đôi mắt buồn bã của anh sáng lên rồi sau đó chìm đi trong một vẻ buồn xa xôi, những lúc đó anh như lạc vào một thế giới nào khác.

Những hạt mưa thứ nhất bắt đầu rơi xuống. Trận mưa bắt đầu. Mưa đổ xuống ào ào thật nhanh. Khuê lấy áo mưa, khi ra tới cửa Khuê thấy con bé Hương đã đứng chờ ở bên cửa nhà nó. Khuê làm bộ như không nhìn thấy con bé. Con bé đâu có chịu, nó bèn gọi Khuê:

— Chị Khuê.

— À Hương. Gì đó Hương?

— Cho em đi với.

— Mưa quá thế này...
 — Mưa mà chị đi đó.
 Khuê trả lời liều :
 — Tại chị có áo mưa.
 — Hương cũng có áo mưa trong cặp sách kia.
 Khuê phải chữa lại :
 — Tại chị lớn mới đi mưa được.
 Con bé vẫn nài nỉ :
 — Cho em đi với mà.
 — Mẹ Hương không cho đâu.
 — Mẹ Hương ngủ rồi.
 — Vậy thì Hương phải canh cho mẹ ngủ chứ. Thôi ở nhà đi, lát về chị mua cho cái này.
 — Cái gì chị ?
 — Lát chị đem về Hương sẽ biết. Bí mật mà.
 Con bé biết là không được Khuê dẫn đi mà nó vẫn nhất định đòi, lần nào cũng thế.

Mấy ngày nữa con bé đi Ban-mê-thuật. Nó lên cao nguyên thăm ba nó. Chừng nửa tháng nữa Khuê cũng đi Ban-mê-thuật. Khuê có ông bác có đồn điền ở trên đó mới viết thư về cho mẹ, xin mẹ cho Khuê lên chơi. Vậy là con bé Hương sẽ đi trước và Khuê sẽ lên sau.

Chiều nay Khuê định mua cho con bé một cái vòng. Bây giờ Khuê đã nói với nó và bây giờ Khuê đi ra phố giữa trận mưa đang trút xuống đây.

Qua khỏi nhà được chừng 5, 6 gốc cây Khuê chợt nghe có tiếng gọi ở sau lưng. Khuê ngạc nhiên quay lại, qua màn mưa, anh chàng Khải mặc áo mưa, đầu trần ướt rũ nước, mỉm cười đi tới :

— Khuê đi đâu đây, mưa thế này mà cũng đi à ?
 — Còn Khải đang đi ở trong nắng đó hả.
 — Không, cũng mưa, nhưng mà Khải là con trai.
 — Con trai, đốt con trai đi.
 — Con trai lý như đá xanh làm sao đốt được.
 — Đá xanh thì lấy xe hủ lô mà cán.
 — Khuê nói gì mà đau như xe hủ lô đè lên người vậy.
 — Cho đáng, sao dám xưng là đá xanh.

Nãy giờ Khuê không ngờ Khuê đã nói chuyện như nói với một người thân từ lâu. Nghĩ thế Khuê chợt luống cuống. Thấy Khải định tiếp tục đi bên cạnh, Khuê hỏi :

— Khải đi đâu đây ?
 — Ờ, à...
 — Đi đâu thì đi, nhưng Khải đừng đi bên cạnh Khuê nữa.
 — Sao vậy Khuê ?
 — Ba Khuê thấy được thì Khuê chết đờn.
 — Đang mưa như thế này...

— Bộ mua rồi ba Khuê không ra đường bao giờ hả.
 Khải đáp liều :
 — Hôm nay ba Khuê không ra đường đâu.
 — Nhưng Khải đi theo Khuê làm gì. Tại bạn thấy đi thế này tại nó hiền làm Khuê, Khải đi đường khác đi.
 — Hiền làm gì vậy Khuê ?
 Khuê đỏ mặt vì câu hỏi của Khải.
 Khuê phải nói dối :
 — Sắp đến nhà bạn Khuê rồi, Khải đừng đi cạnh Khuê nữa.
 — Bộ Khuê có bạn mới hả... Khải còn đang định nói tiếp, Khuê lại đáp liều :
 — Ừ.
 Nghe tiếng « ừ » cộc lốc, thấy Khuê sắp giận, Khải nói :
 — Thôi Khuê đi đi, đừng giận Khải nhé.
 Nói rồi Khải đứng lại.

Kề cũng tội cho Khải. Khuê định quay lại nhìn nhưng không dám. Đến góc ngã tư Khuê kín đáo quay nhìn lúc sang đường: anh chàng Khải vẫn còn đứng ở chỗ đó nhìn theo Khuê. Khuê thấy dấy lên một niềm vui, rộn ràng một ý tưởng mơ hồ xa xăm nào đó.

Khuê qua đường, con phố thật tuyệt vời. Hai hàng me cành lá giao nhau làm không nhìn thấy hết bầu trời. Khuê đi một mình và thấy thỏa thích vì được đi một mình. Thỉnh thoảng những chiếc xe bật đèn chạy qua bắn nước cả lên người Khuê.

Anh chàng Khải bây giờ chắc đã vào ngồi trong quán cà phê. Từ hôm đi theo anh Duy đến thăm anh Tuy, anh chàng Khải thỉnh thoảng lại ghé vào nhà Khuê chơi. Kề ra anh chàng cũng khô ngô ghê...

Một chiếc xe thẳng gấp ở đầu ngã tư sau lưng làm Khuê quay lại, hình như chiếc xe đó đã đụng phải một chiếc xe gắn máy, hình như vì tất cả cảnh vật bị xóa mờ qua màn mưa.

Qua hết con phố, Khuê rẽ sang khu buôn bán sầm uất nhất. Khuê đi khuất vào một dãy hàng lang. Hai bên là cửa kính của những căn hàng bày bán đủ thứ. Khuê để ý tìm hàng bán vòng để mua cho con bé Hương một cái. Đối với bé Hương Khuê thương bé như là em ruột của Khuê.

Khi chọn được cái vòng, Khuê ra khỏi dãy hàng lang, Khuê đi về phía con phố nhà Khuê ở, Khuê ngạc nhiên, nhiều mây khi thấy Khải đứng hút thuốc dưới một mái hiên. Thấy Khuê ngạc nhiên trước mình, anh chàng Khải cười với Khuê, anh chàng chặn đường Khuê và chỉ nói :

— Ngày mai Khải về Đà Lạt, khi xuống Khải sẽ có quà gửi Khuê, lúc đó Khải mong Khuê đừng từ chối, thôi Khải về
 Nói xong anh chàng bỏ đi ngay.

Thì ra anh chàng đón Khuê để nói cho Khuê biết ngày mai anh chàng đi Đà Lạt. Khuê chợt thấy mặt mình mát dịu hẳn đi vì một trận gió. Khuê ngửa bàn tay : không biết có một người nào tên Khải nằm trong những đường chỉ tay này không ? Khuê tự hỏi. Một cơn gió thổi tới ở trên cao làm rơi xuống tay Khuê những giọt nước long lanh từ những chùm lá xanh non...

Vậy đó, bỗng nhiên mà họ lớn
 Tuổi hai mươi đến có ai ngờ
 Một hôm trận gió tình yêu lọi
 Đứng ngàn trong vôi ói tiêu thơ
 HUY CẬN

Buổi trưa ở vườn Bờ rô (Jardin des Beaux jeux) thật yên tĩnh. Tôi có thể nghe được những tiếng gào thét của loài ve sầu đòi quyền sống quá mùa hạ. Ve sầu là nhạc sĩ phản chiến toàn hát điệu buồn. Quý vị ấy sinh ra đời thật vất vả. Leo lên cây cành thì phải trả một giá rất đắt cho mộng làm người. Và chỉ được sống hết mùa hạ. Ve sầu ở vườn Bờ rô không muốn chết tập thể khi lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc. Quý vị ấy thêm sống lâu. Bởi vậy, bất cứ lúc nào, vườn Bờ rô cũng có tiếng kêu của ve sầu. Ấy là những anh chị ve sầu phản kháng luật của thượng đế, đòi sống muôn thuở, đòi gieo nhạc buồn đủ bốn mùa xuân, hạ, thu, đông. Và, lý do đáng khâm phục nhất, chắc chắn là đòi sống để... yêu ! Ve sầu đã anh dũng chịu đựng sự đàn áp của thượng đế chỉ vì thêm sống để yêu, tôi cũng noi gương ve sầu, giữa trưa mùa nắng, nằm trên ghế gỗ công viên, làm công việc phục vụ tình yêu. Đáng lẽ tôi phải trở thành thi sĩ khều mặt trời tức là những thi sĩ ngợi ca đại lộ, cột đèn, cửa sổ, xe tăng, mũ sắt, đạn đồng để có những bài thơ vô trật tự, giòng đầu hai chữ, giòng nhì bảy chữ, giòng ba mươi chín chữ, giòng

từ một chữ y hết hàm răng diều cọt nha sĩ. Nhưng tôi lại trở thành thi sĩ ngả nặng khuyh hướng Sang Độc. Tôi đã nghiêng saag về khuyh hướng Khều Mặt Trời, nhưng thất bại.

Viết hàng ngàn danh từ triết lý như vô thức, tâm thức, hình nhi thượng, hình nhi hạ, bản thể, bản ngã, thủy triều, cảm mạo, thương hàn, dịch hạch, phi lý... ra từng mẩu giấy nhỏ, vo lại, bỏ vào cái lọ. Hết thì hứng đào dạt, mở nút lọ xóc l'a lịa. Mỗi mẩu giấy văng ra là một câu thơ. Hoặc năm bảy mẩu giấy văng ra một lượt cũng là một câu thơ. Tôi không thể thành công. Đành đeo đuổi khuyh hướng Sang Độc vậy.

Tôi cứ nằm trên ghế gỗ công viên. Mắt mở căng để khỏi bị ma quỷ quyến rũ. Thời giờ chờ đợi sao mà lâu thế ! *Thưở chờ đợi, thời gian ơi rét mướt.* Cáu quá, tôi ngồi nhồm dậy, lôi sổ tay, rút bút Bic, sáng tác một bài thơ Sang Độc :

*Trưa nay anh đến vườn Bờ rô
 Ghế gỗ anh nằm giống cá rô
 trên thớt đang chờ dao đánh vằm
 Nhớ em như nhớ nước trong hồ*

*Em ạ, ve sầu nó cứ kêu
 Ve ve không rõ chỉ eo eo
 Nó cười chế diễu anh ngu xuẩn
 Nó bảo anh rằng chưa biết yêu*

*Anh bèn chửi nó : Bớ nhà anh
 Tôi đã di cư mỗi một mình
 Bớ mẹ tôi coi như đã tịch
 Vì em đấy nhé, mắt em xanh*

*Ve vôi vàng khuyên anh một lời
 Yêu là khổn khổ dấy ông ơi
 Tôi đây gặp kiến vay cơm gạo
 Nó mắng tôi đau đớn quá trời*

*Anh nói yêu là ta viễn du
 Mặc dù ăn chịu quýt lù bù
 Quýt làm ngọt lịm tình yêu đó
 Bụng đói nhưng hồn no mộng mơ*

*Ve phục anh ngay tặng món quà
 Chàng và nàng hăng giọng sang ca
 Cừ như Ngọc Cầm và Hữu Thiết
 Ghế gỗ anh nằm bỗng nở hoa*

(Làm trên ghế gỗ vườn Bờ rô, cảm hứng đào dạt đến nỗi muỗi đốt ngứa đã đời mà không thêm gãi. Buổi trưa nắng hiền, gió ngoan).

TRƯƠNG CHI
 (Đoàn trưởng thi nhóm Sang Độc)

Hai ca sĩ uyên ương ve sầu hát tặng bài gì, tôi tưởng không cần viết tên. Có thể là *Sang ngang I, Sang ngang II, hoặc Trương tư I, Trương tư II, Trương tư III* hoặc *Thất tình nhất, Thất tình nhị, Thất tình tam, Thất tình tứ, Thất tình ngũ, Thất tình lục...* Cũng có thể là *Không, Đứng, Vâng, vâng vâng*. Tôi đọc lại bài thơ bảy lần. Mỗi lần tìm thấy một sự hay ho, nghĩa lý. Nhưng tôi hơi giả dối ở cái câu *Làm trên ghế gỗ...* Sống ở Nhà Hát Tây khan hiếm nước tắm gội, tôi đã bị vài mụn ghẻ ruồi. Vừa làm thơ vừa gãi soàn soạt mà tôi dám nói là *cảm hứng dào dạt đến nỗi muỗi đốt ngứa đã dờn mà không thèm gãi* thì rất phiền cho văn học sử sau này. Văn học sử căn cứ vào câu trên, đi tìm không gian, thời gian và tâm sự của thi sĩ sẽ viết vung là « thi sĩ Trương Chi yêu si mê đến cái độ nhớ người yêu quên cả muỗi hút máu mình, quên cả đưa ngón tay chấm nước miếng quẹt vào chỗ muỗi đốt và quên luôn cả gãi, Trương Chi đích thị là nhà thơ yêu nặng nhất thời đại chúng ta ! Hầu hết các thi sĩ đều thích nói phét. Sáng tác bài thơ dưới ngọn đèn dầu tù mù trên căn gác đứng lên là đung đầu vào trần mà cứ bảo sáng tác ở *gác nghênh phong* hay *dưới mái trăng non* !

Tôi thủ bài thơ *Sang Độc « sáng tác tại chỗ »* vô túi, hiên ngang cuộc bộ tới cổng trường. Tôi lại tìm gốc cây quen thuộc. Đợi thi sĩ vốn đói rách. Thơ lúc nào cũng sẵn mà thuốc lá *Ruby Queen* thì luôn luôn thiếu. Có vài điếu đã đốt cho bài thơ mới nhất. Bây giờ, huyết sáo gió bản *Tình nghệ sĩ* của Đoàn Chuẩn đợi người yêu. Huyết chân chề lại lăm nhăm hát. Tới câu : *Pháo nào nhuộm đường thấu chằng tình anh* thì nàng xuất hiện. Không phải nàng. Chị Phượng. Nàng đã dặn chị Phượng tới thưởng « ăn cơm tháng » ở gốc cây nào. Chị Phượng thộp được tôi ngay...

— Cậu Trương Chi !

Tôi hơi hơi thất vọng. Y hết ông nhóc chơi « năm mươi » bị « xi ». Tôi rời gốc cây. Mím nười rất lãng tử chiều tà bụng đói.

— Em đây.

Và ngớ ngẩn hỏi :

— Ngọc đâu ?

Chị Phượng đáp :

— Con Ngọc bị cúm !

Tôi thẩn thờ. Nếu vào ban đêm, tôi đã nhìn lên trời, hát câu nhạc Mỹ phổ thông :

The moon is high

The sky is blue

I am here

Where are you

Trời xanh

Trăng cao

Minh anh nơi đây

Còn nàng nơi nao

Nhưng lúc này trời nắng chang chang. Tôi đành hỏi :

— Nàng uống thuốc gì ?

— Asperine.

— Tại sao nàng không nhai vài chục củ tỏi ?

— Trương Chi nói nhảm !

— Tôi chữa bệnh cúm thần sầu vô cùng. Hồi em ở quê nhà, hễ mùa đông là y rằng gà bị cúm, mào đang đỏ bỗng tái ngoét. Giã tỏi nhét vào cái điều của nó, nó khỏi liền, gáy te te, kêu cục tác inh ỏi...

— Trương Chi cứ thích khôi hài.

Tôi vô đầu :

— Nàng cúm hôm kia có phải đỡ tủi cho em không ?

Tôi phân trần :

— Ăn cơm xong chưa kịp rửa răng em đã vội chạy tới vườn Bờ rô xi ghé. Em chống trả giặc ngủ mãnh liệt, làm bài thơ bất bủ để chờ lặng Ngọc thì Ngọc lại cúm. Nàng cúm hoài, có lẽ, em sẽ... đi xa !

Cái « đòn » của tôi là « đòn đi xa », Hễ tôi dọa « đi xa », thì chị Phượng liền ngăn cản tôi chí tình.

— Trương Chi !

— Dạ.

— Đừng đi xa. Mai mốt con Ngọc hết cúm, sẽ lên thăm cậu.

— Nhưng tối nay...

— Sao ?

— Chúng nó cười em thối mũi. Em bảo chúng nó là em và Ngọc sẽ ra bờ sông thủ thi chuyện yêu. Nàng cho em ăn thịt thỏ.

— Nó cúm.

— Vâng, nàng cúm. Em biết đi đâu bây giờ ?

— Cậu đi xi nê nhé !

— Thi sĩ đói rách như em, tiền mua giấy chép thơ còn không có, tiền đâu vung phí ?

— Chị đã nghĩ chuyện đó.

Chị Phượng mở bóp lúi ra một cái phong bì :

— Chị đền cậu đó, Trương Chi.

Tôi giả vờ « phẫn » :

— Em đi sớm về trễ vì ái tình cao thượng chứ đâu phải để mong chị... đền !

Chị Phượng nhận nhó :

— Thôi mà, Trương Chi. Chị coi cậu như em ruột chị nên mới dám đối xử thân mật. Người nhà rồi, Trương Chi.

(Còn tiếp)

vừa lớn

*O kẻ người ta sao ngộ mãi
Đôi bàn tay nhỏ đáng che che
Mà sao ngược ngùng con mắt dại
Đề người ta buông tóc rèm thưa*

*Bên ấy chàng ngồi trong khung cửa
Ngó người ta nép dậu hoa dâu
Nhà hai đứa gọi là hàng xóm
Nên thấy vừa thương vừa ghét nhau*

*Hễ người ta bị rầy là ngộ
Làm sao lúc ấy má lại hồng
O mắt làm chi mà ửng đỏ
Người ta bên này thoáng báng khuôn*

*Một sáng nắng ngủ bờ má nhẹ
Thoang thoang buồn để tóc tơ vương
Chàng quẹo ngón tay cười khe khẽ
Rộn rã trong hồn chút phấn hương*

*Chắc chàng đang điếm tô mùa mới
Có lẽ mùa thương ấy thể thôi
Về học hai đứa về một lối
Nói chả được chàng gửi lá thư*

*Lúc học người ta buồn quá đôi
Biết làm sao viết cánh hồi âm
Bởi người ta cũng thương với với
Nét chữ như sợi chỉ khâu tim*

*Rồi người ta bắt đầu làm dáng
Nghĩ vẫn sợ rục rở cảnh mơ
Đề mắt người ta buồn ngơ ngác
Cuối buổi trông sang cánh cửa chờ*

*Sao cứ gặp chàng là mắc cỡ
Mắc bệnh chi mà thấy xoắn xang
Chàng còn ngồi trong khung cửa sổ
Ngó người ta nép dậu dậu vàng*

TRANG UYÊN OANH

mơ

*Em muốn nằm trên đỉnh mây cao
Nhờ mây chở đến hái sao trên trời*

*Kết sao thành chuỗi tuyệt vời
Làm cô công chúa rong chơi thiên đàng*

*Em muốn tìm giấc ngủ miên man
Đề mơ mộng chấp cánh vàng bay cao
Đề ru ước muốn ngọt ngào
Làm thân chim én bay vào vườn xuân*

HỒ THỊ KIM HOÀN

ngày xưa

*Tôi nằm nhớ ngày xưa
Thuở em mười ba tuổi
Còn là bông hoa trắng
Nở trong vườn ngày thơ*

những mai hồng

*Thưa, em là ánh Nguyệt
Sol đời tôi u tối
Thưa, em là Tiên nữ
Làm hồn tôi run run*

đám tang mùa thu

*Ôi đám tang mùa Thu
Đi qua vườn tuyệt vọng
Mưa vàng bay hiu hắt
Tôi cúi hờn lặng cảm
Tiếng chuông tan trong chiều
Tiếng chuông trầm rên xiết
Nàng ngậm lá tàn phai
Ôm nỗi hạnh phúc buồn
NGUYỄN NHƯ HƯƠNG*

bông hồng cho tình đâu

cho tình yêu đâu

đoàn thị ánh tuyết

Buổi chiều trời Sài Gòn chuyền mưa. Thật buồn. Tôi ngồi trên căn gác, đưa mắt nhìn ra khuôn cửa sổ. Những đám mây đen mù mịt. Những cơn gió rung nhẹ làm vài cánh lá vàng lao xao rụng. Tự dưng tôi thấy lòng man mác buồn, nỗi buồn mơ hồ nhưng bắt đầu bằng khuôn mặt người con trai xa lạ, của buổi tối hôm nào, tôi bắt gặp trên màn ảnh nhỏ, trong một chương trình văn nghệ của trường M.Đ.C.

Mưa đã bắt đầu rơi đều trên mái ngói. Tạo nên thứ âm thanh dịu dàng. Những hạt mưa hắt vào khuôn cửa sổ tạt lên người tôi lạnh buốt, nhưng tôi muốn ngồi mãi như vậy để được

nhìn con ngõ với hàng dương liễu mềm lá đang gọi tóc d rớt mưa.

Cơn mưa cho tôi mơ tưởng nhiều về người con trai xa lạ đó. Chàng, với tiếng hát học trò nồng ấm. Với gương mặt cương nghị, mái tóc bồng bênh nghệ sĩ, mà sau một lần nhìn thấy, hình như tình yêu đầu tiên của đứa con gái trong tôi đã đến. Lúc nào tôi cũng nhớ đến chàng. Mà hình ảnh đó tôi lại chỉ bắt gặp trên tivi, tôi không biết gì về người con trai xa lạ kia nhưng tôi yêu khuôn mặt và cả cái dáng cương nghị khi chàng hát. Mỗi khi chàng cất tiếng, giọng hát như đi vào tâm hồn ngây thơ chưa một lần biết mơ mộng, thương nhớ của tôi. Từ đó bắt đầu những ước mơ thật đẹp, thật tuyệt vời.

Một ngày nào đó tôi sẽ gặp được chàng.

Nhiều lúc tôi muốn viết thư gửi đến người con trai xa lạ đó. Muốn biết rõ về con người chàng hơn. Nhưng tôi không biết địa chỉ. Chàng ở đâu? Chắc là xa lắm lắm. Tôi muốn mình như một loài én nhỏ để được bay tìm chàng cùng khắp. Tôi muốn đậu trên những hàng cây của con đường mà thường ngày chàng vẫn đi qua -- tôi sẽ được thấy chàng mỗi ngày mỗi buổi. Được nhìn chàng bằng ánh mắt triu mến. Con én vàng trong tôi sẽ nguyện làm bạn rất thân với nhánh cây và con đường để thương hàng ngày có những bước chân chàng reo vui tìm đến.

Có lần nói chuyện với chị Hiền về chàng tôi hỏi chị:

— Phải chi em gặp được chàng chị nhỉ?

Chị tôi cười nói đùa:

— Một ngày đẹp trời nào đó Anh sẽ gặp chàng, cũng như Romeo đã gặp Juliette trong một đêm dạ vũ.

Câu nói đùa của chị Hiền, tôi biết thế. Nhưng tự đứng vẫn tin tưởng và hy vọng. Tôi nói với tôi — Một ngày đẹp trời nào đó mình sẽ gặp được chàng. Nhưng bao giờ? Bao giờ nhỉ?

Tôi mỉm cười một mình và thấy mình lãng mạn quá — Tình yêu tôi kỳ lạ quá! Hình ảnh người con trai thoáng gặp trên màn ảnh ti vi của buổi tối hôm nào như đã in sâu vào tâm hồn tôi cùng những nhớ nhung kỷ dị, đưa tôi ra khỏi cái tuổi vô tư để bắt đầu biết mơ mộng. Tôi thấy mình như đang được đi trên con đường có chàng. Con đường trải đầy xác lá cùng những mơ ước đầu đời.

Một cơn gió hắt qua cửa sổ khiến tôi rùng mình. Với chiếc áo len treo nơi trường tôi mặc vào cho đỡ lạnh. Đưa mắt nhìn xuống trước hiên nhà đối diện, tôi nhìn thấy hai người đứng trú mưa. Có lẽ họ đã đứng từ lâu, nhưng mãi mơ tưởng tôi không nhìn thấy. Hai người che chung một chiếc áo mưa. Chiếc áo dài của người con gái bị thấm nước dính sát vào thân thể. Tôi nghĩ. Chắc là nàng sẽ không thấy lạnh khi đứng bên cạnh người con trai qua những vòng tay khẳng khiu. Hình ảnh đó cho tôi những tưởng tượng: Giá một lúc nào đó, tôi cũng được đứng với chàng ở dưới mưa. Cũng được che chung chiếc áo cùng chàng. Nhưng chắc là xa lắm. Và cũng có thể là không bao giờ có được. Ý tưởng đó làm tôi thấy lòng len lén dâng lên những giận hờn vô cớ. Tôi chỉ là con bé Ánh nhút nhát

nhất thì những ước mơ đó chỉ là mơ hồ gần như không tưởng.

Nhiều buổi tối ngồi bên bàn học bài. Những bài tập chưa kịp chừng mình, bài vụn vặt dài chưa thuộc. Vậy mà tôi chả học được chữ nào. Những trang giấy học trò thân quen, những giòng chữ phứt này nhảy múa trong đầu óc tôi trống rỗng. Nhiều lúc tôi tự nhủ mình không được nhớ những người con trai lạ như thế. Tôi muốn bài tập phải chừng minh rõ ràng, bài vụn vặt sẽ in sâu trong trí nhớ. Thế mà tôi đã bất lực. Bất lực. Tôi vẫn nhớ chàng. Cái tên N.C.T nghe dễ thương chi lạ, khuôn mặt, cái tên ấy đã in sâu trong tâm nhớ. Nhưng chúng tôi vẫn hoài hoài xa cách. Chàng có bao giờ biết đến nỗi nhớ nhung của tôi? Là con gái lãng mạn tôi yêu chàng một người trong mộng. «Làm sao giết được người trong mộng».

Những lần ngồi nhìn trời mưa như chiều hôm nay, tôi nhớ chàng không tưởng. Hồi người con trai chưa bao giờ gặp mặt, xin hãy một lần đến thăm tôi. Một buổi sáng mùa đông nào đó chàng sẽ có bên tôi trên con đường dài quen thuộc dẫn đến trường

Tình yêu

— Tình yêu nào cũng bắt đầu bằng nụ cười và chấm dứt bằng nước mắt.

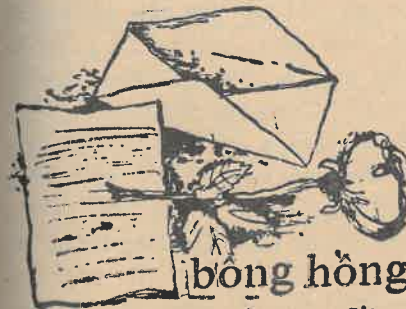
NGUYỄN THỊ HOÀNG
(Vòng tay học trò)

— Yêu nghĩa là không bao giờ phải nói rất tiếc. (Love means never having to say: you're sorry).

ERICH SEGAL (chuyện tình)

với hàng me lẩn tẩn lá rụng. Và buổi trưa tan học cùng chàng, hai chiếc bóng sẽ nghiêng đổ trên mặt đường nhựa của buổi trưa sớm sao bóng nắng. Làn gió sẽ thổi cho bay tung tà áo. Và gió thả rơi trên tóc tôi những chiếc lá me. Tôi muốn hàng ghế dùm tôi những cánh lá me kia, những cánh lá me là cái cớ, là một cần thiết cho những ngón tay chàng vẽ hoa tình yêu trên tóc.

Nhưng thôi hãy cứ nhắm mắt.

bóng hồng
cho tình đầu

mắt nai
tuyệt vời

hà thu thủy

Đứng bên ni dòng sông nhìn sang bên nớ em thấy người con trai ấy ngồi đàn, bóng anh đổ dài dưới bóng nắng chiều nghiêng, bờ tóc hững hờ phủ trên đôi trán rộng, cây guitare tí nhẹ trên tay và năm ngón dài thon thả rời buông dây, em nghe vắng vắng tiếng hát người đồng vọng sang bản nhạc «Nhấn với dòng sông»... Một thoáng bàng khuâng lạ lùng từ

Xin những mộng tưởng đầu đời hãy ngủ hoài hoài trong tiềm thức. Cho lúc nào cần nhớ lại, bao giờ chàng cũng là người đến với mơ ước đầu tiên. Với tình yêu tôi lãng mạn.

Hồi người tình chưa quen. Hồi người thương trong mộng. Tôi nhớ chàng, nhớ chàng. Và trong hồn tôi vang lên lời hát thật buồn «Làm sao giết được người trong mộng.» Tôi van xin tình yêu hãy ngủ yên trong biển nhớ không cùng. ■■■■

phương nào vang về em không biết đề chợt đứng ngày đêm em nhớ hoài đôi mắt ấy, chao ơi! Dân húi cua mà có đôi mắt thật tuyệt vời tron ướt cánh mi cong vút ngọc ngà, đôi mắt long lanh củ thuở nào đệ tử bé bỏng nhớ quất quay, thuở ấy trong chương trình văn nghệ phát thưởng cuối năm, em đứng trên sân khấu solo bản «Hòn vọng phu II» theo tiếng hòa của toàn lớp, một thoáng nhìn xuống hàng ghế đầu và em thần thờ vì đôi mắt nai tơ mở to, e ấp nhìn em sau chông phần thưởng của người con trai em không hề quen biết, lui vào hậu trường em bá vai nhỏ bạn thăm thì «Ni, mi nhìn nhé hàng thứ hai, một, hai, ba, bốn con nhà thứ năm í tên chi mi hỉ, học lớp mô mi hỉ?» Con bé nheo mắt lại và đáp ậm ừ trong cổ họng «tên hần là chi ta quên rồi, nhưng ta biết hần học đệ nhị C, bạn của anh ta mờ. Mờ hỏi chi vậy?». Em cúi đầu nhẹ cười không đáp, buông vai con bé em nhìn ra ngoài trời, trên bầu trời lấp lánh sao đêm có hai vì sao sáng và em mừng tượng ra đôi mắt ngọc tuyệt vời. Người con trai có đôi mắt ngọc như nai tơ ấy em chưa hề quen biết tên anh là gì, nhà anh ở đâu em cũng

mặt mờ thê mà trong suốt ba năm còn lại của thuở Trung học áo trắng lúc nào em cũng nhớ nhưng lạ lùng đôi mắt nai tuyết vời ấy... Người học buổi sáng, em học buổi chiều nên từ dạo đó chưa khi nào em gặp lại người con trai mắt ngọc nai tơ nớ. Có biết đâu là nhờ những bài thơ ngà đăng báo người biên thư làm quen em, nào em có biết tác giả những tờ thư nờng nàn ngày thơ ấy là «Mắt ngọc nai tơ» và lại những tờ thư lại bay về từ trường Pétrus Ký Sài Gòn nên chẳng khi mô em tưởng tượng được người biên thư chính là anh. Đôi mắt nai tuyết vời vẫn muốn đời theo em gọi nhớ nhưng kỳ lạ, đôi khi em ngần ngại đến bạn em phải mắng «Người chi mà dị ồm ! Khi mô cũng đờ ra»... Em gượng cười chống chế cú đầu xa xót một mình. Nào ai hiểu dùm em những phiền gút dị đời của tuổi ở mai, cũng quá chừng hồn nhiên, suốt ngày chúng cười đùa phá phách; suốt ngày tranh nhau quà trong lớp học, đôi mắt nai tơ ngày phát thưởng đã đổi khác em rồi, thê nên từ một con bé tếu nhất lớp, sau ba tháng hè ngắn ngủi trở vô lên đệ tam em bỗng lằm lì xa vắng. Không một ai hiểu được em bởi em hoài đời cảm nín dấu kín chuyện dị đời. Những tờ thư của người con trai từ trường Pétrus Ký vẫn đều bay về thân thương, han hổi nhưng không khi nào em nguôi ngoai nỗi nhớ lạ lùng, người con trai trường Pétrus Ký thi đỗ tú tài hai và sang trường Văn khoa nối tiếp chuyện học hành, năm em đỗ tú tài một, người con trai ấy biên thư nói là nhà anh ở cùng tỉnh với em và cách nhau một dòng sông nhỏ, trước người học cùng trường với em Sau lên đệ nhất không

có bạn C nên dời về Petrus Ký... Em bàng hoàng tay run run cầm tờ thư và nhìn sang bên bờ dòng sông, ngôi nhà bé bé xinh xinh có tầng cây xanh lung linh trước ngõ là nhà của anh — của người con trai có đôi mắt ướt tuyết vời mà suốt ba năm em đặt dài nhưng nhớ, anh ngồi đó những chiều thứ bảy trông sang bên ni tay hững hờ ôm đàn guitare mà em đâu ngờ đâu biết. Vậy là suốt ba năm em đọc những tờ thư thiết tha là đọc những tiếng tâm sự của người con trai mắt ngọc mà chỉ một lần gặp gỡ em đã lãng mạn nhớ nhưng. Ôi ! huyền nhiệm này bà tiên nào ban cho em đấy nhỉ ? Chưa một lần hẹn hò, chưa một lần ngõ ý mà tập vở em ngập tràn tên «mắt ngọc nai tơ» nằm chồng lên những bài thơ trắng đêm em làm lê thê nhưng nhớ. Em lang thang vào nẻo yêu thương mất rồi bởi nghe những lời thơ của mình bé bỏng đặt điu theo tiếng vàng đồng vọng của anh, thơ ngà em đăng báo «mắt ngọc nai tơ» siêng năng đem phổ thành nhạc và em ngần ngại ngồi bên ni sông nghe tiếng hát trầm ấm của người loang dài trên triền sông hút gió... Vẽ vòng tròn lượng giác em mừng tượng mắt người, mở sách Vạn Vật đọc bài em nhớ nhưng tiếng hát rứa, mảnh bằng tú tài hai vút khỏi tầm tay như một nhúm bông gòn mà trông theo em không hề nuôi tiếc, thôi cho em yên bình kiếp cô giáo mà ngày xưa ước mơ còn ươm nờng nàn trên nóc ngôi trường tiểu học đầu tiên. Ngày em thi vào trường sư phạm, người đã âu sầu khuyên em «gắng học thi đỗ kỳ hai, vào Văn khoa hai đứa học chung»... Em cũng thích như rứa nhưng làm rằng em nuốt hết ngàn này quyền Vạn Vật vào đầu,

làm rằng em thuộc hết hai quyền vật lý dày cộm khi mà đôi mắt ấy, tiếng đàn ấy và giọng hát truyền cảm ấy kiếp kiếp theo em gọi hoài nhưng nhớ.

Ngày từ giã dòng sông thân thương đi Sài Gòn học, đứng bên cầu nhìn sang bên bờ em còn thấy người hồn nhiên ngồi đọc sách, đôi mắt tuyết vời vời hàng mi cong nhẹ nhẹ chớp làm em nghẹn ngào muốn khóc... Vậy rồi người cũng bỏ dòng sông mà đi, bỏ khuôn sân trường Văn khoa đắm thắm mà lán thân vào chiến cuộc, em biết dù bây giờ người còn ở quân trường miệt mài trên thành phố sương mù xa lạ nhưng rồi đôi mắt nai tơ ấy sẽ biết nhuộm hận thù, sẽ biết đo lường tính toán, dù chưa nói với nhau lời yêu dấu nào nhưng em biết ;

thiên thu rồi em sẽ nhớ mãi đôi mắt ngọc tuyết vời, cách nhau có mỗi dòng sông ngăn em còn nghe quá chừng xa lạ hưởng hồ bây giờ xa như những khoảng dặm dài... Đôi mắt nai tơ của người sẽ thổi ngọc ngà mà nhìn thẳng vào thực tại đau lòng để miệt mài tranh đấu. Bàn tay thon dài đặt hồ hững trên phím đàn dạo nào, đàn thơ phổ nhạc cũng sẽ vàng khói thuốc suy tư. Và còn những đôi thay nào nữa trong bề gian truân vào đời mà anh vấp phải ? Chỉ còn mình em ngày hai buổi ôm sách đến trường dưới tàn cây lá me thì thào tiếng gió mà nhớ mà thương đôi mắt ngọc tuyết vời, dù biết là lung linh như bóng nắng, mong manh như sương chiều nhưng biết làm sao hơn hở người bởi dấu yêu đầu đời vừa lớn...

CUỐI THÁNG 9 PHÁT HÀNH

THƠ HỒNG

TẬP THƠ ĐẦU TAY CỦA TỪ KẾ TƯỜNG

- NHỮNG BÀI THƠ CA NGỢI TUỔI VỪA LỚN
- NHỮNG KHÚC TÌNH CA TUYỆT VỜI, LÀM SỐNG LẠI KỶ NIỆM VÀ NUÔI THÊM MƠ ƯỚC.
- NHỮNG BÔNG HỒNG MÃI CÒN TƯƠI TRONG LÒNG NHỮNG NGƯỜI YÊU NHAU

BÌA ĐỊNH TIẾN LUYỆN TUỔI NGỌC XUẤT BẢN

tập thơ dày 130 trang chỉ bán giá 150đ.

như lá
me bay
lê thị dung chi

Sáu giờ chiều thư viện bắt đầu đóng cửa. Tôi vội vã xếp sách vở, trả quyển sách vừa mượn cho bà thư ký, và băng ngang ngọn đồi sau lưng viện để trở về căn phòng nhỏ. Trời buổi chiều lạnh lẽo, sương mù giăng mờ mờ trên những đỉnh thông xanh mượt. Những cánh hoa maguerites trắng nõn như tơ quăn quýt gót chân lạo sạo những viên sỏi nhỏ dọc theo con đường lên nhà Nguyễn. Tháp chuông buổi chiều cao ngất, lạnh lùng với chữ thập trải dài trên nền trời xám và trải dài trong cả hồn tôi. Tượng Đức mẹ cầm thạch trắng với lọ hoa cầm chuông đỏ thắm. Những giầy đèn hoa đã được kết lông lánh sửa soạn cho một đêm giáng sinh thiêng liêng cao cả. Có lẽ giờ này Đoàn Anh, đang chờ tôi ở nhà với Thiên Hương. Thiên Hương và Đoàn Anh, hai con bé lúc nào cũng như hình và bóng. Chúng tôi đã hẹn nhau buổi học chiều, bỏ hai giờ Quốc Sử quan trọng để sửa soạn cho buổi reveillon nửa đêm tại nhà Thiên Hương.

Buổi chiều lướt dần qua lưng viện. Con đường nhỏ dẫn dài dọc theo những bụi hoa cúc vàng có khi sẫm lại. Cái lạnh mỗi lúc thấm dần vào chân tóc. Đạp lạnh kinh khủng. Nhưng tôi yêu cái không khí giá băng này vô cùng. Tôi yêu những con đường vòng vèo giữa hai hàng mimosa ngọn trắng như tuyết, ngồi trong xe ngược nhìn lên đỉnh thông xanh, những tòa nhà chìm trong mơ sau những giàn hoa rực rỡ. Tôi yêu mùi thơm của thông, của núi rừng mỗi buổi chiều lang thang trong gió, để cho tôi ngây ngất chao đảo. Tôi nói làm sao được nỗi xao xuyến tràn đầy của những lần vắn vơ thả bộ trên, nghe ý tứ và nỗi buồn theo mây thả lên trời làm bong bóng. Và băng khuônag kết thành chuỗi ngọc mộng mơ. Qua quả đồi nhỏ nòng nòng mùi thơm

của hương hoa nhờ gió từ phía bên kia thung lũng đưa lên, tới căn phòng tôi và Đoàn Anh, căn phòng có cái cửa sổ bằng gỗ trông lên tháp chuông và ngôi trường trung học tí tẹo mỗi chiều thả ra những cô bé áo trắng mắt đen như nhân. Đoàn Anh đi vắng. Tờ giấy trắng nguệch ngoạc vài dòng chữ: (Tờ ra phổ với Thiên Hương, ở nhà sửa soạn. Tám giờ sẽ đón). Tôi nghĩ đến hàm răng khênh đáng yêu của Đoàn Anh. Cái miệng thật tươi sau này ít nữa cũng làm vài quả tim rung như ôi chín. Tôi thích nhìn Đoàn Anh khi cười nụ cười tròn như trái lê chi.

Tôi nhìn ra khung trời đã bắt đầu dần xám, lấp lánh chòm sao, giọt nước mắt sao. Tháp chuông biểu trong bóng tối. Bóng tối bao la trống trải như chính cái trống trải của lòng mình. Tôi chưa hề biết hạnh phúc là gì. Hạnh phúc chưa đến với tôi dù chỉ đến rồi đi bằng đôi hia bầy dậm.

Tôi chưa từng nắm mảnh yêu thương trong bàn tay, có phải vì qua tìm tôi nhỏ bé mà ngọt ngào thì như chiếc lá vàng xoay tí không ngừng lại nơi nào. Để có những tối, tôi «ngồi nghe sao khuya đi về bằng những ngón chân thưa» và soi bóng mình trong gương rồi cẩn mõi viết những trang nhật ký buồn suốt cả cuộc đời. Tại sao tôi không là Đoàn Anh, là Thiên Hương, là tất cả những bạn bé chung quanh nhỉ? Chúng nó như những con thiên nga tung cánh giữa trời xanh, còn tôi chỉ là con vịt nước que kệch xấu xí. Tôi không có những cái cười rau vớ phn lê của một niềm vui choàng ngợp, bởi vì mỗi buổi thức giấc soi gương, tôi ngập ngừng tìm trong thủy tinh một con bé lọ lem xưa như trái đất thời cổ tích. Tại sao, tại sao? Tôi chỉ biết đặt những câu hỏi thật buồn để rồi không bao giờ tìm ra giải đáp. Những câu hỏi vẫn làm lòng tôi dần trải, dần vật, nhất là trong những cuộc ồn ào náo nhiệt của lũ bạn. Những lần đó, tôi thường ngồi một mình trong góc, lặng lẽ nhìn những đôi mắt đen muôi nồng nàn xinh đẹp. Chúng nó cũng hình như quên sự có mặt của tôi. Tôi ngồi như con ốc sên suốt đời chui rúc trong cái vỏ xấu xí, con ốc không bao giờ đi nổi dọc đường dài. Cho đến một lúc nào đó tôi buồn rầu bỏ về nhà, nhìn lại mở sách vở và nằm úp mặt vào gối khúc ngon lành cho tan bớt những muộn phiền. Phiền muộn vẫn vây quanh tôi, mùa đông của tôi đó, mùa đông có những cành cây khô trơ vơ rũ hoai xuống hồn tôi làm tôi biến thành sỏi vụn.

Có tiếng Đoàn Anh gọi ngoài cổng. Tôi mặc vội chiếc áo len mỏng rồi bước ra. Đoàn Anh và Thiên Hương ngồi trong xe, băng sau cổng kêu những gói quà xanh đỏ. Tôi chui vào, Thiên Hương cho xe chạy trong khi Đoàn Anh thất lại cái ru-ban sau tóc:

— Chờ lâu không bà? Tại bà Hương đi lạc quanh hồ mà không vừa ý món nào cả.

— Đạp lạnh này lạnh ghê lắm. Tí nữa Anh giúp đỡ đỡ là sưởi nghe. Chỉ có sáu người thôi. Tha hồ cho bà Anh vắn an sức khỏe cái buche.

Tôi mỉm cười nhìn Đuan Anh. Con bé mê nhất là bánh ngọt. Nhưng lúc trông nó ăn bánh ngọt, tôi nghĩ bất cứ tên hủi cua nào cũng phải ao ước mình là cái bánh.

Xe chạy qua những con đường yên tĩnh, không khí ban đêm trong trẻo đến nỗi tôi như nghe tiếng những cây thông nói chuyện với nhau. Xe đi vào một ngõ quẹo và dừng lại nhà Thiên Hương. Bên nhà trong, đèn sáng và có tiếng hát Bài Silent night nhẹ nhẹ. Tôi và Đuan Anh xuống xe, Thiên Hương cười giữa hai hàng kẹo ngậm lóng lánh ánh sáng trắng. Khi bước vào phòng, tôi trông thấy những bạn bè của Thiên Hương ngồi bên cạnh má nó. Trong khi Đuan Anh loay hoay đổi lò sưởi, tôi ngồi lui trong một góc, khuất sau chiếc khăn bàn như thảm đỏ sáng loáng những muông nĩa bạc và chén đĩa trắng ngời nước men. Má Thiên Hương đổi ánh sáng, màu xanh dịu từ cái chao đèn êm ả tỏa ra khắp phòng, tôi không còn trông rõ mặt mọi người trong ánh sáng mờ mờ ấy nữa. Bà mỉm cười nói vài câu chúc lành rồi rút lui cho chúng tôi được tự do hơn. Thiên Hương vào bếp rồi trở ra với con ngỗng rôti nhồi hạt đỗ nóng sốt gia vị và mời tất cả nhập cuộc.

Cho đến khi mọi người đã bắt đầu sửa soạn muông nĩa tôi mới đề ý rằng trước mặt tôi là một đôi mắt thật buồn. Đôi mắt có những hàng lông mi dài rủ xuống, chứa đựng một nỗi buồn phiền chất ngất làm cho hồn tôi lơ lửng xao xuyến. Đôi mắt của một lần gặp gỡ nhưng rồi sẽ xa xôi. Tôi nhớ đến một loại thú rừng ngo ngoe trong những hình vẽ của Walt Disney mà tôi yêu không sao kể được. Đôi mắt không nhìn tôi, nhìn mọi người nhưng tôi đã cảm thấy những đám sương khói lơ mờ bốc lên bao phủ chỉ riêng tôi và đôi mắt. Như vừa có một giọt nước mắt nào dâng lên trong tôi. Tôi chưa nhấp ly rượu Champagne của đêm Giáng sinh đầu đời vừa lớn mà sao đã choáng váng say hồ đôi mắt của tháng chạp ơi! Lúc này tôi không còn thấy những đĩa bánh kem cao ngất ngất ngậy mùi bơ đường, lọ hoa hồng rực rỡ phản chiếu đôi má Đuan Anh phúng phính, tiếng cười đùa vui vẻ của Thiên Hương dòn như kẹo chanh học đường, tôi chỉ muốn chạy thật mau về phòng, tắt hết đèn điện, thấp một cây nến nhỏ, trùm kín chăn trên giường mặc cho những giọt nước mắt hay lông của tuổi vừa mới lớn làm rơi vớt xót xa.

Đôi mắt tên là Văn, Thiên Hương vừa mới giới thiệu. Văn, cái tên buồn buồn xôn xao những âm hưởng như cái lạnh lẽo băng giá của Đalat mù sương.

Đuan Anh nói nhỏ với tôi :

— Cái « cậu bé » ngồi trước mi là em họ của Thiên Hương đó. Có nhiều cô theo lắm, tội khổ đời làm em Thiên Hương cả khối.

Tôi nhìn lại Đuan Anh. Hình như đôi mắt có nhiều tình cảm với Đuan Anh.

Tôi chỉ là con nhỏ suốt đời không hạnh phúc. Hạnh phúc chỉ như chiếc lá me rơi, như một cơn mưa muộn, những gì được gọi là hạnh phúc đều mong manh mờ ảo, thì làm sao tôi giữ được trong trận gió như tôi nay.

(Xem tiếp trang 64)

NGỰA CHỨNG TRONG SÂN TRƯỜNG

truyện dài **VŨ MỘNG LONG**

— Chuyện gì đó ?

— Cô Liên...

— Sao ?

— Thầy đừng giận tôi nhé ! Thấy cô Liên khóc tôi mới động lòng nhận lời. Tôi biết thầy sẽ la tôi. Cô Liên nhờ tôi trao tận tay thầy một bức thư.

— Một bức thư ?

— Dạ.

— Bác đem trả lại cô ấy đi. Bảo cô ấy muốn nói gì thì nói ở lớp học.

Bác Năm chớp mắt, tay thọc vào túi áo bà ba :

— Tội nghiệp cô, thầy Định...

Tôi hất đầu :

— Vậy bác đưa đây. Đừng có nói cho ai biết, kể cả con gái bác.

Bác Năm trao bức thư cho tôi và bước vội ra ngoài. Tôi xé phong bì thư, lôi ra những tờ pelure màu xanh thơm ngát mùi nước hoa *Rêve d'or*. Bức thư tỏ tình viết từ nhiều ngày tháng. Mỗi tuần một đoạn. Liên nói yêu tôi và đã đau khổ vì tình yêu câm nín. Nàng chứng minh nỗi đau khổ bằng những giọt nước mắt rớt xuống thư làm nhòe những dòng chữ viết bằng bút mực. Tôi đọc xong, gấp bức thư cất tận đáy va ly của tôi. Bây giờ tôi mới thực sự bối rối. Người ta có thể chế ngự được hận thù chứ không thể ngăn cản được tình yêu của một người cho một người. Tôi có thể chiến thắng ngựa chứng nhưng sẽ chiến bại cô học trò Phan Kim Liên. Chỉ còn một cách là giả từ tình lý này. Rồi tôi cũng phải lấy vợ song không thể lấy cô học trò

đang học mình ở nơi mình đang dạy học. Tôi chỉ là một người, có một trái tim biết rung động. Tôi không giả dối phủ nhận tôi không yêu Kim Liên. Tôi yêu nàng lắm chứ. Khốn nỗi, không gian và thời gian không cho phép tôi tỏ tình với Liên. Tôi có nhiều ràng buộc và giáo điều tự mình đặt ra để bắt mình phải tuân theo.

Tôi có cảm tưởng tôi sắp thua cuộc.

14

Ngựa chứng ngồi ngoan dưới bàn học. Ngồi ngoan vì bị ngồi ngoan chứ không phải ngồi ngoan vì muốn ngồi ngoan. Điều đó chứng tỏ rằng ngựa chứng vẫn còn thiên lương, và giáo dục gia đình vẫn cần thiết cho sự dẫn dắt tuổi trẻ. Khi tuổi trẻ chưa phủ nhận cái quyền uy của gia đình thì chưa có gì đáng lo ngại. Ngựa chứng làm lì hơn cả bao giờ. Chúng tách riêng sự có mặt của chúng với sự có mặt của bạn bè chúng. Ở lớp học. Ở sân trường. Tôi biết ngựa chứng chưa hiểu nỗi tình của tôi đối với chúng nó. Tôi chưa chinh phục được ngựa chứng. Chúng vẫn tưởng tôi sợ hãi, khiếp nhược. Để chứng minh hùng hồn rằng, thầy giáo cũng có sức mạnh của thầy giáo, một số đồng nghiệp của tôi đã thị uy ngay tại lớp những buổi học đầu niên khóa: «Các anh đừng lơ mơ, hồi học trường sư phạm, tôi nổi tiếng dao búa. Anh nào thích đánh nhau, cứ việc ra sân, chúng ta coi áo phân tài cao thấp». Quyền lực không giải quyết được việc chi cả. Quyền lực chỉ dùng để chế ngự chứ không để chinh phục. Mà giáo dục là để chinh phục tâm hồn.

Bọn thằng Phong ngồi ngoan dưới bàn học nghĩ về tôi ngồi trên bục gỗ không giống những Trần Tâm Thành, Nguyễn Văn Lành. Nó chỉ mới ngừng khiêu khích; nhục mạ tôi và đã gọi tôi bằng «giáo sư» một cách miễn cưỡng.

- Anh hiểu bài giảng hôm nay chứ, anh Phong ?
- Thưa giáo sư, tôi hiểu.
- Có thắc mắc gì không, anh Thiện ?
- Thưa giáo sư, không.
- Muốn tôi kể chuyện tướng cướp Rory Cahoun trở thành tài tử màn bạc Mỹ không, anh Luyến ?
- Không ạ !
- Anh có cần giảng lại những bài anh vắng mặt không, anh Du ?
- Tôi đã đọc sách ở nhà rồi. Cảm ơn giáo sư.

Ngựa chứng không nói nếu tôi không tìm cách gọi chuyện. Lối trả lời của chúng lạnh lùng và chứa đựng hằn học. Nhưng lớp học đã yên lặng, mọi người được làm việc đều hòa. Ngựa chứng có chỗ nằm ấm cúng

để thức khuya. Chúng sẽ biết đêm dài. Bây giờ tôi chỉ cần chờ đợi một đêm thức khuya của chúng nó. Tôi tiếp tục dạy thêm học trò của tôi và các trường tư trong tỉnh những ngày chủ nhật, ngày lễ. Từ chối những lời mời mọc nong hậu của vài tư thực, mỗi buổi tối, tôi kèm cặp một số học trò vì hoàn cảnh phải thôi học. Tôi thương họ là thương tôi, thương xót tôi những năm tháng nghèo khổ ngày xưa. Giáo dục vốn không vụ lợi cho cá nhân mình. Thầy giáo chẳng khác gì người truyền giáo, chẳng khác gì ông già nhặt hạt mận chôn bên vệ đường. Ông già không sống lâu để hưởng bóng mát của cây mận. Những người trẻ sẽ hưởng bóng mát, sẽ được bứt trái mận chín mà giải khát giữa đường nắng cháy khô cằn. Và có ai tìm hiểu tại sao cây mận mọc tươi tốt, đơm hoa, kết trái bên vệ đường đâu.

Nỗi băn khoăn của tôi không còn do ngựa chứng tạo ra nữa. Ngựa chứng sẽ bị đồng hóa bởi bầy ngựa lành trong tàu ngựa của chúng ta. Tôi được rảnh tâm dàn xếp chuyện tình cảm riêng tư giữa tôi và cô học trò Phan Kim Liên. Nàng gửi thư đều đặn cho tôi. Bác Năm là người phát thư riêng của nàng. Tôi đọc thư tỏ tình của Kim Liên, lòng dậy lên những xót xa. Xuân hồng niên thiếu của tôi đã phai pha. Tuổi vừa lớn trải kín lối đi làm cuộc đời và tháng ngày cô đơn, nghèo khổ. Mộng mơ còn đó nhưng mộng mơ không gửi vào đôi mắt thiếu nữ nào. Tôi chưa dám yêu ai vì cứ sợ không ai yêu mình. Kim Liên là người con gái đầu tiên yêu tôi. Và tôi đón nhận tình yêu đó. Nàng cho tôi sống lại tuổi vừa lớn của tôi với những xao xuyến, bâng khuâng của kẻ mới ngắt bông hồng tình ái thứ nhất. Tình yêu giữa hai người trai gái có chi là xấu nếu họ hướng về mục đích tốt đẹp. Thầy giáo giống thầy tu ở tác phong, đạo đức chứ không giống cả trái tim. Trái tim thầy giáo rung động mãnh liệt như những trái tim rung động mãnh liệt nhất vì tình yêu. Tôi đã thực sự rung động vì Kim Liên. Ở một nơi nào đó không phải là tình lý mà mỗi cuộc đời đều tự nhốt mình vào chiếc lồng son lễ giáo, chắc chắn, tôi sẽ hôn môi Kim Liên say đắm, đôi môi đọng đầy nước mắt của tôi. Nhưng ở nơi này, ở tình lý mà tâm tiếng và tai tiếng dễ nổi ngang nhau, thầy giáo không được phép công khai yêu học trò của mình, dù tình yêu đưa tới hôn nhân Yêu trộm mà bị dư luận khám phá, tội lỗi càng ghê gớm. Nhà giáo chịu đựng hơn nhà tu điều đó. Nhà tu có luật cấm chứ nhà giáo sống tự do tình cảm. Thế mà nhà giáo phải tự đặt luật cho mình để ngăn cấm mình. Nếu tôi không ngăn cấm tôi cứ việc yêu Kim Liên và lấy nàng làm vợ ngay ở đây thì tôi phải bỏ nghề dạy học trước khi kết hôn với nàng. Tôi không muốn bỏ cái *dam mê* của tôi. Tôi cũng không giả dối nghĩ rằng tôi không yêu Kim Liên. Song tôi cần phải giả dối với lòng tôi. Để cho niềm tin của học trò không bị mất nơi thầy giáo. Để những đồng nghiệp trẻ của tôi không bị nhục mạ, khiêu khích bởi đám ngựa chứng trong sân trường. Để hình ảnh ông thầy mãi mãi đáng kính, đáng trọng vọng trên bục gỗ. Có những sự giả dối giúp ích cho nhiều người. Đó chính là một hy sinh âm thầm. Đôi khi, sự hy sinh gây ra ngộ nhận và hi kẻ sinh bị hàm oan đau đớn.

Tình yêu của Kim Liên nồng cháy và thiết tha đến nỗi, những bài luận

quốc văn nộp cho tôi cũng là những bức thư tình ướt át. Nguyễn Văn Lành đã gặp bài luận tình đầu tiên. Nó ngạc nhiên hỏi :

— Người ta lại phá thầy, hả ?

Tôi cười. Nó mím môi :

— Hết bọn thằng Phong tới bọn quý cái ?

Tôi không giấu giếm Nguyễn Văn Lành. Kề hết. Nó suy nghĩ g'ây lát, rồi nói :

— Chị ấy lãng mạn quá !

Tôi hỏi :

— Nếu Lành làm thầy giáo, bị rơi vào trường hợp này, Lành nghĩ sao ?

Lành đáp :

— Con sẽ dạy học ở làng và ở làng không có học trò lãng mạn.

— Nếu có thì sao ?

— Thì người ở làng con sẽ cấm chỉ đưa học trò lãng mạn ấy.

— Nếu người làng không cấm chỉ ?

— Chắc chắn là con bị đâm tiếu. Học trò đâu được lãng nhăng với thầy giáo.

Tôi vỗ vai Lành :

— Thí dụ thầy lãng nhăng với Kim Liên, em nghĩ gì về thầy ?

Lành chớp mắt :

— Con nghĩ thầy không làm thế đâu. Mấy năm trước đã xảy ra chuyện này. Ông thầy dạy trường tư bị phụ huynh đâm tiếu dữ lắm. Họ không cho con em học ông. Rốt cuộc, ông phải bỏ lên Sài-gòn.

Tôi nuốt nước miếng cho tâm sự vương ở cổ trôi xuống :

— Em đốt bài luận tình của Kim Liên đi. Chị ấy có thể tự tử vì xấu hổ nếu em tiết lộ với bạn bè. Thầy tin em. Ta không làm điều xấu là đủ, chẳng nên làm ai buồn.

Lành nói :

— Nhớ chị Liên cứ viết hoài ?

Tôi xoa tay :

— Thì em lại mất công đốt. Hết niên học thầy sẽ tính.

Lành nhìn tôi, đôi mắt nó long lanh tình thương :

— Thầy sẽ tính chi ?

Tôi đặt tay lên máit tóc lờm chờm của nó :

— Sẽ xa em.

Lành sững sốt. Đôi mắt nó vờ lên những sợi khói tru tru. Giọng nó chìm vào nỗi lo lắng :

— Thầy sẽ xa các con ?

Tôi gạt đầu :

— Đành vậy.

**vũ
mộng
long**

(Còn tiếp)

sahara và giống người touareg

Với diện tích trên 7.000.000 cây số vuông, Sahara là sa mạc rộng nhất thế giới. Sa mạc Sahara ở phía Bắc lục địa Phi Châu nằm giữa lãnh thổ các nước Maroc, Algérie, Tunisie, Lybie và Soudan kéo dài đến Ai Cập rồi ăn thông ra Đại Tây Dương. Gọi là sa mạc vì Sahara là một bãi cát mênh mông. Và vì không có nước, cho nên cây cối không mọc được ở Sahara. Tuy nhiên, Sahara cũng có những vùng lờm chờm những đá để tạo thành những dãy núi lớn như các dãy Air và Tibesti. Ngoài ra, Sahara còn có những ốc đảo nổi lên rải rác khắp nơi. Gió ở Sahara thổi mạnh như giống bão. Mùa Hạ, khí hậu ở Sahara ban ngày có thể lên tới trên 50 độ bách phân. Ban đêm, nhiệt độ lại hạ thấp dưới 0 độ. Mùa Đông thì cả ngày lẫn đêm, Sahara là một tủ lạnh thiên nhiên.

sa mạc có người ở

Tuy không nước, không cây cỏ với thời tiết thay đổi bất thường,

nhưng đừng tưởng rằng, Sahara là sa mạc không có người ở. Những giống người mà thế giới ít ai biết đến như chủng tộc Maures, Tibbous và Touareg (số ít gọi là Targoi) đã sinh sống ở Sahara từ vài chục ngàn năm nay. Thời Trung Cổ, bộ lạc Maures đã xâm chiếm Tây Ban Nha và một số các quốc gia Ả Rập. Bộ lạc Tibbous thì chiếm cứ thường trực dãy núi Tibesti. Còn Touareg mới là giống người nổi tiếng đã lập nghiệp tại một vùng rộng lớn gấp mười lần diện tích cả hai miền Nam Bắc Việt Nam được giới hạn bởi hồ Tchad thuộc nước cộng hòa Tchad, ốc đảo Ghadamès thuộc Lybie và vùng Tompouctou thuộc Nigéria. Lãnh thổ của những chủng tộc Touareg tuy rộng lớn, nhưng đa số người Touareg lại sống tập trung tại vùng Ahagghar hay còn gọi là Hoggar mưa quanh năm thuộc dãy núi Air. Hiện chủng tộc Touareg đó chừng 250.000 người cư ngụ trên một khoảng đất dài chừng 1.200.000 cây số.

Người Touareg có tầm vóc cao lớn, đầu dài, tóc quăn đen, mặt nhỏ, cằm nhọn, sống mũi cong, môi mỏng, mắt xâu với những hàng chân mày rậm và dài gần như nối liền nhau.

tổ chức xã hội của chủng tộc touareg

Mặc dầu Touareg chỉ là một bộ lạc thiểu số, nhưng xã hội này cũng được chia thành những đẳng cấp không khác gì các triều đình phong kiến thời xưa. Giai cấp quý tộc chiếm hàng đầu, tiếp theo là giai cấp quan lại rồi đến giai cấp thợ thuyền. Luật lệ của người Touareg không cho đàn ông thuộc giai cấp quý tộc kết hôn với đàn bà thuộc giai cấp khác. Còn

đối với dân bà thì luật lệ này đã dành cho họ một trừ lệ, nghĩa là dân bà thuộc giai cấp quý tộc được quyền kết hôn với dân ông thuộc giai cấp quan lại. Gọi là quan lại nhưng dân ông thuộc giai cấp này, ngoài việc chấp chánh, đa số là những phú ông chủ nhân những đoàn lạc đà hàng ngàn con cùng những kho lúa khổng lồ. Giai cấp nô lệ gồm hầu hết những người da đen ở Phi Châu bị bộ lạc Touareg cướp đoạt tài sản rồi cầm tù. Sau hết là giai cấp thợ thuyền gồm những người làm việc bằng chân tay, trong số có nghề thợ rèn bị người Touareg khinh miệt nhất để coi những người làm nghề này như bạn của quỷ dữ. Có điều lạ là chính những « bạn của quỷ dữ » này lại là những người đã cung cấp hầu hết vật dụng cho các giai cấp quý tộc và quan lại, trong số phải kể đến những đồ tư trang tuyệt mỹ với nghệ thuật chạm trổ tinh vi.

cách sinh sống của người touareg

Vì khinh miệt nghề làm ăn bằng chân tay để coi giai cấp thợ thuyền kém hơn cả giai cấp nô lệ, cho nên các giai cấp quý tộc và quan lại của sắc dân Touareg đã chọn cướp bóc làm nghề sinh nhai. Địa bàn hoạt động của họ là những nước Phi Châu bao quanh Sahara và con mồi của họ là những đoàn xe băng qua sa mạc. Việc canh nông được giao phó hoàn toàn cho giai cấp nô lệ đảm trách. Tại vùng được gọi là phì nhiêu nhất của dãy núi Air, đôi khi có vài mảnh đất hẹp trồng lúa mì, rau và thuốc lá. Ngoài việc trồng trọt, giai cấp nô lệ còn phải phụ trách việc chăn nuôi. Lạc đà là gia

L I N H V I Ệ T

súc chính được phân ra hai loại. Lạc đà lông nâu nuôi để vắt sữa và lạc đà vận tải màu lông trắng có sức khỏe phi thường, chạy rất nhanh, có sức chịu đựng dẻo dai, có biệt tài lặn tránh gió bão nóng cháy của sa mạc và đặc biệt là có tài đánh hơi những nơi có giếng nước thiên nhiên để hướng dẫn người cỡi đến giải khát sau những ngày đường làm ăn mệt mỏi.

cách phục sức và nhà ở của người touareg

Chỉ trừ cặp mắt và đôi bàn tay toàn thân người Touareg đều phủ kín những khăn trùm và quần áo. Gần như không bao giờ người Touareg lột bỏ bộ y phục lượm lượm của họ kể cả lúc ăn ngủ và nghỉ ngơi. Họ ăn mặc như vậy không phải là không có lý do. Chính vì Sahara gió bụi và nóng lạnh bất thường nên họ phải che kín toàn thân bằng vải vóc. Ngoài ra, vì gần trọn đời sống của họ đều ở trên lưng lạc đà, cho nên, ngoài sự kín đáo, áo quần của họ còn phải rộng rãi để di chuyển dễ dàng trong những chuyến đi có khi kéo dài hàng tháng. Người Touareg rất ưa trang sức. Cả đàn ông lẫn đàn bà đều đeo bông, đeo nhẫn và đeo giày truyền. Chính vì tính thích làm dáng mà chủng tộc Touareg có rất nhiều thợ giỏi trong nghề làm đồ tư trang.

Nhà ở của chủng tộc Touareg đều được xây bằng gạch đá có hình thù giống như những ốc đảo nhỏ. Họ cũng

định cư thành từng làng xã hãn hoi. Đối với những dân du thủ du thực, người Touareg cũng biết dựng lều để trú mưa trú nắng. Vải lều của họ đều là những tấm da lạc đà phơi khô được khâu và dính liền với nhau. Họ cũng biết dùng cọc để dựng lều. Mỗi lều của họ rộng từ 20 đến 30 thước vuông. Nhà ở của người Touareg phần lớn đều được tập trung lại vùng núi. Air là nơi định cư chính của hầu hết sắc dân này.

Nghe đâu, ngày gần đây, giới tài phiệt quốc tế đã tìm thấy mỏ dầu lửa tại sa mạc Sahara. Nếu đúng như vậy thì trong một tương lai không xa, dù

là một sa mạc cằn cỗi, Sahara chắc chắn sẽ biến thành một địa điểm tranh chấp quốc tế.

Được biết, nước Pháp hiện quản trị khoảng 5.000.000 cây số vuông sa mạc Sahara. Trước đây Pháp đã dùng Sahara để thử bom nguyên tử. Vừa rồi Pháp lại bỏ bao công lao với dụng tâm biến Sahara thành một vùng có thể cày cấy được. Với việc làm đó phải chăng chính phủ Pháp thực sự muốn thi hành kế hoạch « lấp bể và trời » để cải thiện đời sống cho nhân dân Phi Châu hay chỉ vì nguồn lợi dầu lửa của miền cát đá này?

BẠN YÊU NGHỀ BÁO ?

BẠN MUỐN TRỞ THÀNH KÝ GIẢ ?

BẠN MUỐN TRỞ THÀNH THƯ KÝ TÒA SOẠN, CHỦ BÚT, CHỦ NHIỆM TẠP CHÍ, TUẦN BÁO, NHẬT BÁO ?

BẠN MUỐN BIẾT RÕ NGHỀ BÁO VÀ NGƯỜI VIẾT BÁO ?

BẠN HÃY ĐỢI ĐỌC TỪ SỐ 21 THIÊN HỒI KÝ CHÂN THÀNH NHẤT CỦA MỘT KÝ GIẢ XUẤT THÂN TỪ ANH THẦY CÒ LEO TỚI CHỨC VỤ CHỦ NHIỆM :

N H Ì A B Á O

V ù M Ò N G L O N G

• VINH NHỤC CỦA NGHỀ BÁO

• KINH NGHIỆM CỦA 10 NĂM LÀM BÁO TRONG MỘT XÃ HỘI BIẾN ĐỘNG

**KHỎI ĐĂNG KHI DỨT NGỰA CHỨNG
TRONG SÂN TRƯỜNG**

VIẾT NGẮN

dấu chân thương nhớ

MỖI LẦN PHẢI KHÓC, MÁT EM ĐAU LÊN, ĐẦU CỨ như buồn buốt và người nhẹ hẫng như buông tay từ khung mây. Nhưng chiều nay, mây nhạt màu vì không còn tia nắng nào sót lại trên bầu trời cứ dần trong mắt em. Nỗi nhớ nào chợt vơi, chợt đầy, hiu hắt quá một ngày sắp tàn ời. Em đứng yên trên balcon. Sương theo gió rơi nhiều, mềm trên tóc, trên ngọn lá dừa lay lắt. Em muốn ngủ yên trong làn lá dừa xanh thắm óng ả trong dáng chiều như con chim sẻ sau một ngày riu riu, rót tiếng vui cho thành phố nhiều nắng nhiều mưa, như loài còn trùng dưới ngọn cỏ. Sợi tóc vắt ngang môi rung rúc. Nhớ nhưng như có vết cấn trong tim. Nếu hạnh phúc là những giọt nước mắt trong vắt pha lê, thì nhớ nhưng là những giọt nước mắt no tròn hơn tủy, mặn trên đôi môi bị bỏ quên. Em không muốn khóc. Em lập lại ý nghĩa đó trong đầu, nhưng bao giờ nước mắt cũng không chịu nghe em, mà nghe theo cơn dỗi hờn nào đó lần dài trên má, đếm những giọt buồn phiền và nỗi nhớ dần cao chát ngắt. Từ khi mà em biết nhớ, chạy dài bằng bước chân sáo trên nỗi nhớ của mình, cũng là khi em làm quen với nước mắt nhớ thương. Những giọt nước mắt từ quả tim hồng đầy thương yêu. Em nhỏ bé, nhưng nỗi nhớ mênh mông trong trời chiều, bình bình trong giấc ngủ, như những vì sao thức trên vòm trời đêm suốt một đêm. Có phải sự gặp gỡ huyền diệu giữa hai tình thương mở ra một thiên đường nhưng nhớ? Vì sao mọc sớm năm chơi vơi trên cao. Bằng những giọt nước mắt chiều nay. Anh ngự thật cao trên đỉnh tim của em rồi đó.

MAI

quê hương bố mẹ

EM YÊU LÀM SAO QUÊ HƯƠNG MIỀN BẮC ĐẦY KHỔN khổ. Nơi đó chứa đựng những người Việt da vàng hiền hòa. Nơi đó có bố thân yêu của em sinh sống. Em yêu thật nhiều Hà Nội, Hải Phòng... những nơi em chưa biết đến và cũng biết thật nhiều qua thơ văn và sách vở em đã đọc.

Này quê hương miền Bắc. Em mơ ước được thăm đường Cổ Ngự, xem cầu Hạ Lý và ngắm hồ Hoàn Kiếm. Nhưng quê hương của em ơi, chiến tranh đã cướp mất rồi vẻ đẹp của quê hương, vẻ hiền lành của Hà Nội, của Hải Phòng..

Em sống ở miền Nam có yên vui, có tình thương bao la của mẹ dấu yêu. Nhưng. Em thiếu bố. Bố thân yêu mà chưa bao giờ và sẽ không bao giờ em được gặp mặt. Em đi chùa. Em cầu nguyện. Thật nhiều. Bố, bố của con. Bố có tưởng tượng được con của bố không?

Những khi nhớ bố em vẫn lấy cái hình nhỏ của bố để tưong nhớ. Ngày em chưa biết suy nghĩ em bị bao quá chặt trong vòng tay và tình yêu của mẹ dịu hiền

Ngày em lớn khôn và biết suy nghĩ chút ít, em mới thấy rõ cái thiếu thốn của một đứa con thiếu tình phụ tử. Em hay buồn lắm. Buồn thật sâu tận đáy hồn. Các bạn em có bố, có mẹ. Nhìn lại mình em thấy tủi thân. Bố ơi, chỉ có bố mới xoa dịu và lấp kín được nỗi buồn của con.

Mẹ nuôi và dạy dỗ em từ ngày nhỏ đến khi lớn khôn. Mẹ hy sinh quá nhiều cho em. Em chẳng dám để mẹ buồn vì mẹ buồn là em cũng muốn khóc được. Mẹ, mẹ của con, con thương mẹ biết chừng nào mẹ ơi...

HẠ LÝ

TỪ LÚC CHIA TAY NHAU EM VỀ. EM CẢM THẤY BUỒN GHÊ CỜ, người ạ. Buồn thật buồn để em gửi một niềm ưu ái về tất cả những gì đã qua. Dệt lại thành những ngày rất đẹp mà bây giờ em lại tôn thờ trong tim óc. Cũng chưa xa xưa mấy, để em không gọi là dĩ vãng phải không người? Cũng không phải mới hôm qua để em khẽ kêu lên thảng thốt và tiếc nuối.

Tim em đã nở một nụ hồng rồi, người ạ, nụ hồng màu trắng mà đã có lần em đi ngang qua vườn, em trông thấy. Đẹp và đơn sơ. Nụ hồng nở thật âm thầm trong em. Chao ơi hồn em rung động, lòng em ngất ngây, đến lúc em cầm cành hoa rất đẹp kia lên thì tay em rướm máu. Những gai nhọn chìa ra, đi qua làn da và em thấy xót xa ghê gớm. Nụ hồng trong viễn tưởng của con người, của em đã cấn vào tim em. Em đã im lặng khi người hỏi «Tại sao em khóc?». Tim em bảo em, hãy chối từ. Em không khóc sao lệ nhạt nhòa. Mà vùng kỷ niệm thì đã mù sau sương mù đời núi.

Biết bao kỷ niệm giữa em và người nhỉ? Nhiều ghê CỜ, và mỗi lần nghĩ đến, em lại mỉm cười. Em nhớ nhất là ngày hôm ấy, em và người đi trong cơn mưa. Cơn mưa trên cao nguyên sao thật buồn. Cơn buồn lan man đi trong hồn em. Em thấy cả người cũng buồn nữa CỜ. Kỳ lạ. Và quán Tuổi Ngọc em với người đến thăm. Có con nhện nhỏ vương trên áo người. Em giơ tay lên phủi. Người đưa mắt rất hiền lên nhìn em. Em cúi đầu mà trong óc không một ý nghĩ nào «người lớn». Em rất dại phải không người? Ừ, ngày ấy em cũng thấy em đại ghê CỜ. Chẳng nghĩ vớ vẩn gì cả. Ai hỏi gì mà có chữ «in» vào đấy là em đỏ mặt, đáp chẳng thành lời. Nhạc buồn và ướt át ghê CỜ, anh Ng. nhỉ. Em thích bài này! Người nhìn em cười rất nhẹ. «Dù trời không mưa đôi ta xin cho hứa vui về sau. Hẹn hò gặp nhau cho thiên thu phong phú đời người sau». . . Suýt tí nữa thì em khóc, trời ạ, và người lại hỏi: «Tại sao em khóc?» Mà kỳ thật. Sao em hay khóc thế nhỉ. Người ta nói ai mà có cái nốt ruồi trên mí mắt thì hay khóc lắm. Khóc cho duyên tình. Em chẳng biết có đúng hay không?

VIẾT NGẮN

kỷ vật của đời

Những bài ca, chợt nghe cho một lần dạo chơi kỷ niệm của em và người, em chẳng lúc nào quên. Buổi tối, em và người đi ra bờ hồ và lên nhà Thủy Tạ. Gió se lạnh và mặt hồ thấy như buồn hẳn. Nỗi buồn của em, ngấm chín từ bao lâu nay dưới đáy của một biển bờ nào đó, nay chưa người ngoài lại quay trở về. Ngọn đèn đường hiu hắt. Hai anh em dạo chơi. Bản nhạc em quên đi tựa đề, réo rắt từng âm thanh trầm. Những notes nhạc rơi nhẹ và loang dài trong căn phòng, trên mặt hồ từ lúc nào đã quá buồn bây giờ càng thêm tê tái. «Đà Lạt mưa buồn, hai đứa ngồi ở lại, nghe...»

Em đã thấm thía cái buồn từ bao lâu nay, từ ngày em mất đi cái đại rất yêu, từ ngày em có một nụ hoa hồng bạch, hồ người? Những lời khuyên của người, em vẫn còn nhớ cơ mà. Em hãy ráng học hành cho ngoan, đừng để thơ thần chia trí của em trong năm em thi. Anh thì vẫn nhớ cô bé răng khềnh...

Buổi sáng, trời lạnh nhiều. Người tiễn em ra xe. Ở buồn ghê gớm. Em biết rằng, lúc em về là lúc em mất đi tất cả kỷ niệm vàng son của gia đình, của người thương lòng xa khuất mặt mờ. Mà tồn tại trong lòng em, trong rời người là nỗi nhớ niềm thương. Em sẽ nghe người, từ tạ thơ... thần, tạm biệt văn chương, riêng nỗi nhớ thương người, chắc chẳng bao giờ em từ tạ được. Hỡi người yêu dấu!

VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

NHƯ MỘT CHÚT NẮNG VÀNG VỪA TRỞ VỀ LUNG LINH trên sân cỏ. Như một sớm mai hàng cây trước cổng trường đượm đầy sương. Và ở đó em đang tìm gặp những bông hồng bát ngát hương yêu ngày nào. Đóa hoa vừa phong sắc. Vừa lóe lên trong một sớm mai tâm hồn vội oà vỡ khi chiều đến. Để tận đáy tâm hồn chỉ còn lại những xác hoa tàn úa. Và từng dấu vết đậm đà. Những ngày tháng bên nhau, những ngày có nắng mai bong nhẹ bên thềm — chúng mình cùng chung nhau một lối nhỏ đến trường — nay như những hình ảnh hững hờ qua đi trong một giấc mộng. Trong tâm khảm, bóng người thương như ánh mặt trời theo đúng từng chu kỳ thời gian trở về rạng rỡ trong tim. Và em hãy còn hình dung, tưởng tượng như bóng dáng Phượng đang đâu đó...

Người con gái có đôi mắt thật đen và hàng mi cong vút, có mái tóc dễ thương xoắn dài ngang vai. Thật những ngày đầu vào lớp em cũng chẳng để ý đến Phượng. Nhưng không biết buổi chiều nào nữa, hồi chuông reo vang, giờ học chấm dứt. Thấy lòng mình bâng khuâng làm sao ấy. Những chiều xa màu áo xanh, màu mắt biếc và những sợi mây dài đan nhau trên má Phượng — Nhớ làm sao — Bất chợt đóa hoa hồng tỏa hương yêu thương.

Từ đó màu mắt như đang thêm một chút xanh — màu xanh thật tuyệt vời — và những lưu luyến khi nhìn nhau. Những chiều tan học cùng về trên một con đường. Mãi nhìn nhau ngỡ ngác. Chẳng nói được một lời nào. Những sáng, cố đến trường thật sớm — để chúng mình hai đứa, riêng nhau ngồi chung trong phòng học này — và em nhớ mãi những sợi sương hồng đan nhau ngoài song cửa cùng tiếng hát của đàn chim trong những sớm ấy — sao em không là loài chim trên ngọn để hát cho Phượng nghe bài ca thứ nhất của những điệu nhạc đang rộn ràng trong tim? Sao em không là sương hồng reo nhẹ ngoài song cửa và gõ nhẹ lên phiếm đàn để Phượng tìm thấy trong đó tiếng hát ngọt ngào và lời yêu thương của em?...

Chiều nay trời bỗng dưng xanh lạ. Mây chẳng còn nữa. Và từng búp hoa đỏ đang nở đầy trên hàng Phượng trước cổng trường. Như trong lòng em đang mở từng búp hoa đỏ để rồi òa vỡ, rụng đầy trên lối đi. Khi mùa hạ đã ra đi và mùa thu trở về. Thời gian vẫn từng ngày yên xuôi trên ngọn cây ngày tháng. Mùa hè lại bước gần em hơn. Lời yêu thương chưa ngỏ. Lòng còn cài then khóa kín. Cánh chim nào đó muốn nhảy nhót bên giàn thiên lý, muốn hát lời ca nào tuyệt vời nhất trước đôi mắt biếc của Phượng Song cánh chim lạc lõng đã òa khóc trong chiếc lồng son cô đơn. Đóa hoa màu đỏ vừa rụng xuống bồn cỏ xanh. Như cổng trường từ héo hắt ngả màu tím và mắt Phượng: đôi mi lại cong thêm để những sợi mây tím về vẽ vời trong ánh mắt từng sợi tơ nhưng nhớ, luyến tiếc...

Em rời phố Cẩm, rời Hòa Vang. Bỏ lại con đường có hàng cây cao vút; khung cửa sổ có hàng soan, hoa rụng mỗi sáng. Và luôn cả Phượng...

Những chiều thành phố, gió heo may về thoảng nhẹ cho hàng cây rụng đầy lá vàng. Những mai mưa phùn bay bay trên hàng lá xanh: Em vẫn thấy từ đây tâm hồn mình dâng lên từng điệu thương nhớ. Trong ngôi trường Nữ ấy Phượng sẽ chỉ thêm đến sớm (để hai đứa còn tự do như nhau). Nhưng Phượng đâu biết những lần bãi trường em vẫn còn đứng trước cổng trường hy vọng gặp lại đôi mắt ngày xưa, nhuộm đầy màu xanh biếc của hai hàng cây đại lộ Thống Nhất. Để em còn hình dung đôi mắt buồn với vợi trong buổi bãi trường cùng lời hát: « Chuyện chúng mình ngày xưa anh ghi bằng nhiều thu vàng đến thu này thì mộng nhạt phai... » Và em muốn gọi hạt o tiếng Phượng giữa hai hàng lá xanh. Song chiều em vẫn trở về bằng lạc lõng. Bởi em không còn được những âm thanh phát ra từ đáy linh hồn gọi cánh chim bằng đang vỗ cánh giữa bầu trời bao la. Cho em nghe chiều nay tiếng hát ngày xưa về vọng trên gác vắng và lòng em như đang bay cao trong dĩ vãng mù khơi đời mình...

HOÀNG
NHƯ
PHƯỢNG

VIẾT NGẮN

d á n g
x u a

KỂ TỪ SỐ 21

Bạn ngọc thân ái,

Mục này không phải là mục giải đáp thắc mắc về văn học, khoa học, chính trị... Thế mà, nhiều bạn ngọc đã «yêu cầu» Ngọc thân ái trả lời những câu hỏi về J.D. Salinger, Alberto Moravia, về Marie Curie, về những danh từ báo chí không tìm thấy trong tự điển, về ngày tháng âm lịch. Văn vấn. Ngọc thân ái vội vàng «trình» ông chủ nhiệm. Chủ nhiệm bảo : Ta sẽ mở thêm một mục mới. Mục này phải mời một cộng tác viên thật nặng kí ló... kiến thức phổ thông. Và ông ta sẽ thỏa mãn những câu hỏi về kiến thức phổ thông của bạn ngọc. Mục ấy sẽ mang cái tên BIẾT MỘT, BIẾT MƯỜI. Người phụ trách mục này có hẳn phần «tam cổ thảo luận» những sở học uyên bác của nước Việt như quý vị Hồ Hữu Tường, Nguyễn Hiến Lê, Nguyễn Mạnh Côn, Phùng Tất Đắc, Vương Hồng Sển... Nếu không có sách tra cứu để giải đáp giúp bạn ngọc. Vậy bạn ngọc hãy đón coi từ số 21, Tuổi Ngọc bước thêm một bước mới cùng với hai ba mục khác hữu ích và rất đáng... bốn mươi đồng. Ngọc thân ái rất tiếc chưa thể tiết lộ. Ở xứ này, tiết lộ sáng kiến là kẻ như mất sáng

kiến. Minh chưa kịp thực hiện, thiên hạ đã thực hiện giùm. Những bạn ngọc đã hỏi Ngọc thân ái những câu hỏi ngoài phạm vi tâm tình, rần chờ đợi lời số 21. Những câu hỏi của bạn ngọc được ưu tiên số 1.

N.T.V
(Tây Ninh)

Em hãy tới một y sĩ để ông ta coi em thiếu chất bổ gì cần tăng cường. Hãy tập thể thao. Có thể, em chậm này nở đó. Đừng buồn. Nếu trời đã bắt thế, đành chịu. Chớ đại dột mua «nịt vú tự động» mà uống tiền và còn tai hại. Bây giờ, Nhật họ chế một chất plastic bơm vào bàn tay, đầu gối, ngực... để làm cho này nở. Nhiều đào hát, ca sĩ, tài tử đã bơm chất nhựa này. Thí dụ : cô Thẩm Thúy Hằng. Đào hát mới cần vì họ phải... trình diễn. Còn em, em chả nên đi bơm chất nhựa ấy. Cái đẹp nhân tạo không bao giờ là cái đẹp hoàn toàn. Chị có vẻ cổ lỗ nhưng theo chị, cái nét vẫn đánh chết cái đẹp. Khi người ta đi tìm tình yêu bằng cái thẻ xác này nở, sexy, tình yêu đó chóng đổ vỡ lắm. Mang sự giả tạo lên thân thể nào có hay gì. Quan niệm cũ thì, người nào làm thay đổi thân thể do cha mẹ sinh ra (như mổ mắt, bơm ngực, sửa mũi, tẩy nốt ruồi...) người đó là kẻ bất hiếu. Mong em cảm thông được lời khuyên chí tình của chị.

HOÀNG VĂN
(Pleiku)

Không có bù ngải gì hết cả. Chỉ có lòng chung thủy. Một con bướm không chung thủy, nó vừa đậu trên cành hoa này đã vội chuyển sang cành hoa khác. Chuyện tình thương có nhiều nước mắt vì thế, em ạ!

THỰC
(Sài Gòn)

Hãy viết thư hỏi ông Nguyễn Đình Toàn xem liệu Khôi có tới không Hay chàng chỉ tới có Giờ ra chơi.

SÓNG BIÊN (Đà Nẵng)

Muốn trở thành thám tử, em hãy tìm mua sách báo viết về trình thám, gián điệp mà đọc. Ở Việt Nam chưa có trường huấn luyện thám tử tư. Em thử viết thư hỏi Lefort Agency ở đường Võ Tánh xem người ta có thể giúp em điều gì không.

NGUYỄN KA H.
(Phan Thiết)

Mùa thi đã qua, em khỏi sợ hấn buồn hấn thi trượt thì em ân hận. Bây giờ, muốn «tự chối ý nhị», em hãy trả lại bản nhạc «I love you» và viết thêm vào tên bản nhạc «I can't love you».

TUYẾT KHANH
(Sài Gòn)

Em có một thứ quý nhất trên đời đó là tấm lòng của em. Vậy chớ buồn phiền khi đứng bên cạnh những người bạn giàu sang Tấm áo không bao giờ làm ta hãnh diện bằng tấm lòng, em hiểu chưa?

MINH THUY
(Quảng Ngãi)

Bảo anh chàng ấy cắt tóc cao đi và mặc quần áo cho nó gọn gàng sạch sẽ vì em và cả ba em không thích «trao trí» bíp py. Chàng bíp py ấy có trái tim không bíp py đâu. Bíp py chỉ là cái mốt. Nhưng trái tim thì vĩnh cửu. Yêu nhau đâu có vụ hình thức hả, em? Và yêu không phải là tội lỗi, từ khi yêu cuồng sống vội.

PHẠM THỊ TH.
(Long Khánh)

Áo em rách nhưng lòng em không rách. Những kẻ chỉ biết nhia vào miếng rách trên áo em không bao giờ là bạn em cả. Vậy đề ý tới họ làm gì.

NGUYỄN THỊ KIM HẠNH
(Ban Mê Thuột)

Muốn biết tiểu sử ông Cung Tích

Biên, em viết thư cho ông ta về nhật báo Độc Lập đường Võ Tánh, Sài Gòn.

NGUYỄN VỆ NHÂN
(Sài Gòn)

Em ở quận nào thì tới Chi Thanh Niên quận đó mà hỏi về thẻ thức gia nhập một hội Thẻ Dục Thẻ Phao. Hay em có thể tới Sân Vận Động Phan Đình Phùng cũng được.

TÚ NHỎ
(Xứ Ngọc)

Thế là em mang tâm trạng của một cậu trai vừa lớn thời xưa. Như thi sĩ Nguyễn Bình diễn tả: Không nên qua dấy, nên qua dấy, Qua dấy làm chi nữa mất công. Tâm trạng của một cậu trai «yêu ghê đi» mà cứ chối dài «không yêu». Rồi cuối cùng, mới thú nhận : Ngẹn ngào tôi khóc, quả tôi yêu nàng.

BẠCH NGỌC
(Phong Dinh)

Nếu «chàng ấy» không bị huyền hoặc bởi những lời nói xấu em của cô bạn của em trai «chàng ấy» thì em cần gì phải có «thái độ». Đó là dịp thử lòng người, em ạ! Còn «cô kia», mặc kệ cô ta, chả nên nghĩ cách «rửa hận». Trời sẽ bắt tội những kẻ ưa ghen ghét, đổ kị hạnh phúc của người khác. Ta cứ yêu và thủy chung, em nhé!

T.Đ.AH
(Tuy Hòa)

Đờn như vậy là nhầm, không có một tí gì thơ mộng cả. Mất hết chất... học trò, em ạ!

VIẾT MỘT CÂU HỎI TRÊN MỘT MẶT GIẤY GỬI VỀ CHO:

NGỌC THÂN ÁI

Bạn sẽ được trả lời câu hỏi mà bạn không biết hỏi ai.

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

triết lý... vụn :

— Một tờ báo cắt ra từng mảnh không được người đàn bà nào chú ý đến, song một người đàn bà bị chặt ra từng khúc lại được tất cả các báo chú ý đến

ALPHONSE ALLAIS

mẹo vặt

— Khi bạn gái chúng ta đi xe thường bị dính dầu vào áo dài trông rất bẩn, nhất là áo dài trắng nữa. Nếu áo bạn như thế ta chỉ dùng nước áo dài rồi lấy xăng super (mà xe Honda ưa uống í) đổ một ít vào áo sau đó lấy xà bông vò vào chỗ có vết bẩn các bạn sẽ có một cái áo trắng như mới.

STANN (Gia Định)

đoán thời tiết

— Khi con mèo yêu của bạn cọ mõm hay đưa chân sau gãi tai liên hồi, bạn có thể đoán được là trời sắp mưa.

— Khi bạn thấy nhện xe tơ một cách hăng say thì bạn có thể đoán chắc rằng trời sẽ còn đẹp 5, 7 ngày nữa.

— Nếu sấm sấm tối đã có nhiều sương bạn sẽ biết chắc rằng sáng hôm sau trời sẽ đẹp

Bạn thử nghiệm lại xem.

LY ĐAN (Phan Rang)

không việc gì khó

Bố bảo con : « Ở đời không việc gì khó, miễn cố gắng là được. »

Con trẻ : « Thế thì con lấy ống kem đánh răng búp cả ra ngoài, rồi ba nhét vào xem có được không ? »

tôi đâu có lo

Thế là hai năm liên tiếp, một sinh viên Y khoa bị vị giáo sư đánh rớt không lên lớp được.

Anh ta hết sức căm hờn, nói với một người bạn :

— Thế nào rồi cũng có ngày tao đâm lão già ấy đến nát tim.

Không ngờ, người bạn đem câu hăm dọa nói lại với vị giáo sư kia.

Ông mỉm cười nói :

— Tôi đâu có lo, anh ấy biết quả tim nằm ở đâu mà đâm cho nát ?

câu trả lời lý thú

— Vì sao anh Bá lại cụt mất ngón tay thế anh ?

— Có gì đâu. Nó sờ sạo trong mồm con chó xem thử nó có mấy cái răng.

— Thế rồi sao anh ?

— Con chó ngậm mồm lại xem người ta có mấy ngón tay.

THANH TRANG (Chợ Lớn)

khóa kéo bị kẹt

Chặc ! chặc chặc ! cái khóa kéo (fermeture) trên cái váy đầm của bé bị kẹt, kéo thế nào cũng nhất định

Đón đọc

Tuổi Ngọc
số 19

Một cuộc phỏng vấn cỡ bỏ túi của Tuổi Ngọc với 5 câu hỏi dành cho tuổi vừa lớn.

không chạy. Bé giận sôi người, la hét, rồi dùng hết sức mạnh mà kéo, suốt nửa thì váy cũng rách...

Đây Áo Vàng xin vượt giận bé. Thật ra thì dễ ợt ! Bé hãy dùng một thỏi xà bông khô mà chà sát lên hai mặt đường răng cưa... Khóa kéo lại chạy bằng bằng ngay. Cười tươi nhé !

áo quần thơm tho

Áo quần của bạn sẽ thơm tho một cách kín đáo nếu bạn pha thêm vào nước phun cho áo quần ẩm trước khi đem ủi, một vài giọt Essence de la Lavande. Dùng dùng nhiều quá nó sẽ thành... khó ngủ đấy. Tuyệt đối áp dụng với áo sạch mới vừa giặt xong mà thôi.

ÁO VÀNG

chân năm ngoái

Kịch sĩ Jean Richaud mua 1 đôi giày, người bán muốn ép chàng mua cho bằng được một kiềng giày chạt có mũi nhọn. Kịch sĩ nói : Xin ông chờ ép tôi đi giày chạt, tôi đâu chịu không nổi đâu.

— Nhưng thưa ông đây là cái mốt năm nay mà

— Có thể, nhưng chân tôi vẫn là chân năm ngoái mà.

HA TA

ngày thơ

Một người tờ gái mới xin vào

giúp việc. Bà chủ nhà cho biết công việc làm và nói :

— Ngày mai cả nhà ăn điếm tâm vào lúc 7 giờ sáng.

— Nếu tôi có dậy trễ thì bà cứ ăn trước, đừng đợi tôi.

TÊTU

mái đầu đen

Thầy giáo : Các em phải chăm học khi mái đầu còn xanh.

Ti xiu : (Đưa tay sờ tóc). Ý ! Đầu tụi em đen mà thầy ! ! ?

XUÂN MAI (Đà Lạt)

hạnh phúc

— Hạnh phúc là tự thấy ở mình một linh hồn trong sạch.

JOUBERT.

— Hãy thương người, thương ta và tìm hạnh phúc trong hạnh phúc của người.

VICTOR HUGO.

— Hạnh phúc là một cái gì kỳ quặc. Những người chưa hưởng nó bao giờ chưa chắc là những người khổ sở nhất.

LOUIS BROMFIELD

— Đau khổ làm cho người ta trở thành khôn ngoan, sáng suốt hơn là hạnh phúc.

RAYMON OFFER

— Cái ý tưởng hạnh phúc là do ở quỷ sứ nó chế tạo ra để làm điên đảo loài người.

X.

(NQM ghi)

tiếng nói

— Tiếng nói là cái mặt thứ hai của con người.

— Tiếng nói nhỏ : bạn là người hơi nhút nhát nhưng bạn kiên nhẫn và tự chủ được. Và bất cứ trường hợp nào bạn cũng tỏ ra thận trọng quá.

— Tiếng nói to : bạn là người can đảm hay làm nhưng hơi dễ giận, ghen tị.

LY ĐAN (PR) sưu tầm

kiến vàng, bạn vàng

— THANH (Cam Ranh) —. Hoan hô bạn cả. 2 rầu. Bạn đã làm công việc đọc và trích ra từng ý tưởng hay của mỗi cuốn sách, thật bổ ích — KV đã cho mại hàng của bạn gắp.

— MỘT BẠN DZÀNG (Đà Nẵng) —. Sẽ có nhiều ngày sau ngày thứ 24, tại sao bạn lại buồn, vì ngày tháng nào cũng có thể là ngày tháng của hẹn hò. Tờ lịch của bạn sẽ còn hứa hẹn với bạn nhiều chờ mong khác. Có phải đây là tình yêu ?

— KIM YẾN (Định Tường) —. Bạn vi phạm 2 lỗi lớn với ông BÐ — 1/ Thư bảo đảm đề bút hiệu thì sẽ chẳng ai xuất thể căn cước ra đề lãnh được, KV làm gì có căn cước. 2/ Tiền không bao giờ bỏ vô phong bì mà gửi đi như thế. Ông BÐ biết thế nhờ bỏ rơi xuống biển thì sao. Cuối cùng thì bạn vẫn là kẻ may mắn vì thư đã tới tay KV bởi ông BÐ... dễ tính. KV đã nhờ ông ĐTL gửi những cuốn sách đó với hai chữ phê : Đặc biệt. Chào học tập luật lệ BÐ.

— PHẠM NGỌC. — Bạn yên chí, TN không bao giờ đăng địa chỉ dưới các bài viết.

— CẨM HỒNG (Gia Định) — Cần được bạn giải thích về câu đố cho rõ ràng hơn.

— VYLY ANH PHƯƠNG (Gia Định). — Gửi câu đáp về chứ.

— ÁO VÀNG (Đà Nẵng). — Đã nhận được những kiện hàng của cô, KV đang vô số. Ông Đ.T.L là lính, đúng thế, lính chocolat au lait mà, không nhớ sao. Chúc thi đỗ.

— MV (Nha Trang) — Vàng, sau cuốn « Mọi loài chim bé nhỏ » sẽ là cuốn « Anh Chi yêu dấu », KV đã hỏi ông ĐTL, tại sao chưa in dù « bị » hỏi thăm hoài, ông ta trả lời : Còn để dành Vây MV. đợi nhé.

— NHI (Đà Nẵng) Thề lệ cuộc thi vẽ do LVK tổ chức có in sẵn, em gửi thư về, ông LVK sẽ cho. Mau kéo trẻ.

— THƯƠNG HUẾ, CHÂM KHANH (Saint Paul). — Bao giờ có chương trình về lễ và cuộc hoa hồng, chiều thư bày ghé qua tòa soạn cho KV biết mí nhá. Chờ đấy.

những loại cây kỳ lạ

— Trái cây CHAUL MOOGRA (ở Tây Phi) là một loại cây cứu được muôn người bị bệnh cũ.

— Cây IBOGA (bên Congo Phi Châu) ăn rễ của nó vào thực là kỳ lạ, bạn sẽ nhện ăn được hai ngày mà làm việc thật hăng say không biết mệt.

— Cây PEYOT (ở Mỹ Tây Co), khi bạn vắt nước cốt của cây này uống vào, bạn sẽ thấy những màu sắc kỳ dị khác nhau hiện ra.

— Trong miền gần vùng nhiệt đới thuộc tiểu bang FLORIDA (Hoa Kỳ) có một thứ cây không rụng lá mọc thành Thảo Hà chạy suốt 200 cây số.

— Rừng tùng cổ thụ ở miền bờ biển Tây Bắc Hoa Kỳ có những cây tùng từng sống tới 3.000 năm.

NGUYỄN THỦY (lượm lặt)

chuột và người cùng tổ

Trước đây có những nhà bác học nói rằng người và khỉ là bà con rồi tới ngựa và người cũng là bà con, bị gạt đến lượt ông đốc tra Áng-lê Malcolm quả quyết chú chuột và chúng ta cũng chung một ông tổ là con Anagelidel. Con vật nhỏ bé hiện nay không còn nữa, có đặc điểm sau: 2 chân sau có móng và 2 chân trước có vuốt! Thế mà các cụ lại cứ thích bắt chuột. Bà con mí nhau mà nở thế à ! (HA-TA)

S U U T À M

HẠNG NẶNG

kiến lửa

Kiến lửa là một sinh vật nhỏ, không ai mà không biết, những công dụng của nó, chắc ít ai rõ.

Thật vậy, nếu cô em gái của nhà côn-trùng-học Murray Blum không bị kiến lửa cắn đau điếng thì còn lâu loài người ta mới khám phá ra vai trò hữu ích của loài kiến.

Sau khi cô em gái của nhà côn-trùng học Blum bị kiến cắn, ông ta mới bắt đầu nhìn loài kiến với một cái nhìn khác. Ông tự hỏi nọc độc của kiến có gì mạnh, ra sao mà khiến ai bị nó cắn lại có thể đau như như thế. Ông Blum bắt đầu nghiên cứu hẳn về loài kiến lửa. Để có đủ số lượng nọc độc nghiên cứu, ông cùng cộng sự viên của ông ngồi bóp bụng hàng vạn con kiến trong suốt thời gian hai tháng. Trung bình mỗi con kiến có chừng 10 phần triệu gram nọc độc. (10/1000.000).

Sau khi nghiên cứu, ông Blum nhận thấy nọc độc kiến lửa có tính cách sát trùng thật mạnh. Nó ngăn cản sự sinh-sản của chuỗi cầu trùng. Chuỗi cầu trùng là loại vi-trùng nguy-hiểm nhất trong khoa giải-phẫu vì nó kháng lại hầu hết các loại thuốc trị

sinh. Hơn nữa nọc kiến lửa không có chất dẫn bạch tinh, nên không gây ra các biến chứng trong cơ thể.

Đây là một khám phá mới mẻ trong ngành y khoa.

THANH-TRANG sưu tầm

loài người từ xưa đến nay

Hiện nay bây giờ người ta cũng chưa biết loài người xuất hiện từ bao giờ. Tuy nhiên người ta ước đoán con người đã có từ đệ tam nguyên đại vì đến đầu đệ tứ nguyên đại đã có những vết tích kỹ nghệ của loài người.

Những người sống trong nguyên đại đệ tam gồm những giống:

1. HẦU NHÂN (Phithecanthropus)

Năm 1890, nhà bác học Héc Lan Dubois tìm thấy ở Java một chỏm sọ, hai răng hàm và một xương đùi. Với những tài liệu đó, ông ta chấp lại một sinh vật gọi là hầu nhân ở những người kém nhất, thể tích sọ ít cũng được ít nhất 1000 cm³ trong khi sọ của nó chỉ có 850 cm³. Trái lại thể tích sọ của khỉ không quá 600 cm³.

Người ta chưa có đủ tài liệu về sinh vật này. Họ kết luận hầu nhân chỉ là một giống khỉ tiến bộ nhất trong loài vượn.

2. CHI NA NHÂN (Sinanthropus)

Được tìm thấy ở Trung Hoa. Thể tích sọ vào khoảng 900-1225 cm³, lớn hơn hầu nhân, nhưng dưới số trung bình của loài người. Có người đoán rằng Chi Na nhân ăn thịt người vì các sọ bị đập vỡ và các xương người bị đốt chấu. Nhưng cũng có người cho rằng đó cũng chỉ là loài vật bị loài người săn rồi ăn thịt cũng như các động vật khác.

3. ĐẠI NHÂN (Megathropus)

Năm 1941, cũng ở Java ông Von Koenigswald đã tìm thấy một mảnh

hàm dưới rất to và có răng mạnh của một sinh vật. Đại nhân gần giống người hơn là loài khỉ.

4.— KHỔNG HẦU (*Gigantopithecus*)

Ở nhà các ông lang Tàu, người ta tìm thấy ba răng hàm rất to của một sinh vật gần loài khỉ hơn loài người. Người ta gọi là Khổng Hầu vì nó lớn hơn con khỉ độc to nhất.

Trong nguyên đại đệ tứ gồm có.

1.— THỦY NHÂN (*Eoanthropus*)

Ở Piltown bên Anh, năm 1912 người ta tìm thấy nhiều mảnh sọ gần giống như loài người hiện thời. Còn mảnh hàm thì chắc chắn của loài khỉ.

2.— NGƯỜI (*Heidelberg*)

Năm 1907 ở Mauer, gần Heidelberg người ta tìm thấy một mảnh hàm của loài khỉ nhưng răng thì thuộc về loài người. Chỗ dành cho cho lưỡi rất hẹp nên người ta suy luận rằng giống Heidelberg không biết nói.

3.— NGƯỜI (*Néanderthal*)

Năm 1856 người ta tìm thấy ở Néanderthal, gần Dusseldorf (Đức) một chòm sọ có vành xương lông mày rất lớn. Năm 1908 người ta tìm thấy ở hang Chapelle aux Saints (Corrèze) một bộ xương gần như nguyên vẹn cũng thuộc về loài Néanderthal. Sau lại tìm thấy ở Tây Ban Nha, Ý, Bỉ, Phi châu và cả ở Á Châu.

Người này thấp bé, cao độ 1m.55, đầu to giống đầu khỉ, chân rất ngắn. Ngón chân cái cách xa mấy ngón kia

nên có thể cầm được. Người này đứng thẳng được, nhưng lại đi lom khom, thân thể vạm vỡ, vẻ mặt căm thù. Các đặc tính đó hơi giống người Esquimaux hiện tại.

Năm 1924 người ta tìm thấy trong hang Broken Hill (Rhodésie) một sọ có tất cả tính người Néanderthal. Người này đứng thẳng hẳn.

4.— NGƯỜI (*Cro Magnon*)

Năm 1868 người ta tìm thấy ở Cro-Magnon (Pháp) dưới 1 tầng đá, 5 bộ xương người, nhiều xương bộ nhũ động vật, vỏ ốc và đá lửa đẽo. Người Cro-Magnon cao lớn (1m80) và đứng thẳng.

5.— NGƯỜI (*Grimaldi*)

Ở Grimaldi gần Menton (Pháp), bác sĩ Verneau tìm thấy những bộ xương giống người Cro-Magnon nhưng thuộc về hắc chủng vì cánh tay trên và ống chân rất dài. Bác sĩ Verneau cho rằng đó là người ở Phi Châu di cư sang Âu Châu.

6.— NGƯỜI (*Chancelade*)

Người Chancelade nhỏ bé, cao độ 1m55, đầu to, gò má cao, rất giống người Esquimaux hiện tại.

Ngày nay người ta kết luận rằng người Grimaldi, Cro-Magnon và Chancelade là những nòi đầu tiên của loài người hiện tại (*Homo Sapiens*).

ANH CHÁU

theo «Địa Chất Học» của Nguyễn Đình Huệ

anh em chương còm

kiến em vẽ

kiến vàng ơi!

hãy gửi về KV câu hỏi mà bạn hỏi ai cũng bị chê là ngớ ngẩn.

HỎI: Kiến vàng ơi! Người ta thường gọi cái đồng tiền trên má là tờ để, phải không hở Kiến Vàng? Và tại sao gọi như thế nhỉ?

VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

ĐÁP.— Vàng thì gọi là tờ để. Con để nó đào hang lập nghiệp trên má. Và buồn quá, ta cười chơi. Khốn nỗi, thiên hạ khối người đã mê mệt vì những cô bé có hai cái tờ để trên má đó. Họ đều là văn, thi, nhạc sĩ... nặng kí.

HỎI: Kiến Vàng ơi! Người ta thường nói «răng thưa ra nói dối» thế có đúng không hở Kiến Vàng?

VƯƠNG THỤY VŨ DUNG

ĐÁP.— Đúng như thế đó Dung. Vì lời nói trong miệng ta lúc nào cũng đầy và chen chúc nhau mà thoát ra khỏi cửa miệng. Hàm răng là hàng rào, hàng rào thưa thì dễ chui. Bởi thế lời nói chui ra nhiều, tự nhiên trong đó có 30 phần trăm là dối trá. Tỷ số đó có lý do.

HỎI: Kiến vàng ơi! Hỏi cái này đừng chê là ngớ ngẩn nha. Khi muốn làm quen với người mà mình «đề ý» thì phải làm sao?

Q.N

ĐÁP: Điều này K.V. chịu, vì giọng giống KV có thể «mi» nhau rất tự nhiên khi đụng đầu nhau nên vấn đề làm quen hầu như không có. Hay bạ thử mua một cuốn báo TN tặng người mà bạn đề ý xem sao.

HỎI: Kiến vàng ơi! Khi mà mình hỏi giờ người ta trả lời: «Hơn lúc này một giờ» mình làm sao để rút cái tú thật to trong miệng ra hở? — KIẾN CHỊ.

ĐÁP: Bạn hãy trả lời họ thế này: «Như thế là đã đến giờ bạn đi đánh răng rồi đó».

buôn bán

Anh Bầy chà già đứng trước cửa tiệm bán đồng hồ, mình trần trụi trực. Lí Lắc bèn chường một búa:

— Anh Bầy ui, đồng hồ ômega có tốt không anh?

Anh Bầy nhà ta trúng tủ, nhân răng trắng toát trả lời:

— À à, cô bé muốn mua đồng hồ hả? Lựa thứ nào cứng cứng thì tốt còn cái nào mềm xèo thì xài mau hư lắm, đừng có mua.

PIANO

hai lối nhìn đời

Người bi quan: Này bạn coi, chai rượu đã cạn mất một nửa rồi đấy.

Người lạc quan: Đầu phải, bạn tưởng làm rồi đấy, rượu mới đầy được nửa chai mà!

TRƯƠNG HUỲNH THƠ THƠ (Sàigòn)

kỷ niệm xưa

Hai lão hành khất ngồi tâm sự với nhau:

— Có một thời tôi đã từng ngồi trong chiếc xe riêng của tôi.

— Ừ, và chính bà nội anh đẩy xe.

TÊ TU

ông tổ của âm giai

«Ca sĩ Tuổi Ngọc» nên biết:

Đó là con «Cù Lân» được đề cập rất nhiều trong quyển sách «Miền tây Ấn Độ» của nhà xuất bản Anh Quốc. Cù lân sống trên cây, không ăn gì cả ngoại trừ không khí và ngôn ngữ của «cù lân» vừa đặc biệt vừa kỳ lạ, tuy chỉ: «Ha Ha» nhưng tiếng «Ha» đầu tiên được đặt ở nốt «La» và những tiếng «Ha» kế tiếp hợp thành âm giai «La, Sol, Fa, Mi, Ré, Do...» «Ha... Ha... Ha» và những nhà bác học qua một thời gian nghiên cứu để xác định «cù lân» có thể là ông tổ phát ra âm giai đầu tiên.

THẮT HUYỀN (Qui Nhơn)

phúc âm riêng của hai người

DU TỬ LÊ

Cây buồn là đến rơi thối
Hồn dang cánh muện thu đời nhá
nhem

Mối dùn dất dẳng cay em
Bù nhau chưa đủ lệ hoen ngày vàng
Chung thân tôi — địa ngục nàng
Ngậm trâm nuốt ngái mong chàng
yên thân

Trời buồn thối cũng mây luôn
Bao năm tiếng động bực hồn hỏa thiêu
Cây xê dịch với mắt chừu
Theo chân ngày cũng đổi nhiều dung
nhân

Sầu lên ngúl đỉnh đời nàng
Áo em đã cởi — phủ chàng đắp đôi
Thần trăm năm — [môi đầu đời
(Bây chim cũng biết chuyện tôi gêu
người)

Sống cùng thác chẳng nưoi ngoai
Nay vung hạt nhờ mai bồi cây thương

Sống buồn nước đến xuôi thối
Cành lay đêm động tả toi cánh về
Sáng người đỏ ngọn diên mê
Chung đôi ngực thổ sót kờ môi soi
Tình người chín kiếp chưa phai
Trăm năm thân đá nghĩ ngời nỉ non
Lòng hèn mọn ước mơ son
Tay ai lựa nuốt gối chần đêm đầy
(Sáo sang ngang sang cả bày)

Yêu ai lệ vuốt mặt này chưa chan
Muôn sau ai biết chuyện chàng ?
Mai kia ai nhĩ ? nói nàng yêu tôi

Rừng buồn núi đến khôn vui
Ngựa đi bước một thiếu tôi thuở nào
Lên cao thạch động âm hao
Xuống sáu nguồn đã đạt dào ngàn
năm

Một về lạnh chiếu rơi chần
Một về nhóm lửa bếp làm tro, xưa.

dưới mái hiên người

Ở đây đêm lạnh từng hồi
Lưng co bóng núi đêm dài thấu
xương

Đạn dò hương máu xương buong
Cánh chim nào ủ vết thương qua đời
Ở đây hết đứng lại ngời
Trông tin thư bật đợi người quá
giang

Xe trong bến đỗ muện màng
Mũi không bụi phủ sét hàng ghé con
Ở đây mái rã hiên mòn

Chắt chiu giọt muện rớt buồn tay vơi
Mưa chan muỗi mện thân người
Xót tôi nửa kiếp thả lời kêu van
Ở đây cùng tận điều tàn

Tôi so vai ngủ trên bàn gỗ tro
Trở mình nghe nặng vai đưa
Sát khung cửa nhỏ ai vừa thác oan
Ở đây hồn mở nắp quan

Dầu kẻ mộ chỉ mắt khan nẻo về
Nhớ em mê muội tình thề
Đêm hám thân nóng ngày lia tri
khôn

TỪ KẾT TƯỜNG

Sáng nay Cúc Huyền thay đổi, có phải như thế không ? Nhưng thay đổi, nghĩa của hai chữ này to lớn quá. Cúc Huyền không hiểu rõ được. Không định nghĩa được, như những giọt nước mắt vẫn hay vô cơ đến với mình.

Cúc Huyền đứng trước cổng nhà chị Thục. Hoa giấy rụng đầy trên mặt đất không có đôi mắt của Lũy qua những khoảng trống của lá cây xanh. Cúc Huyền lo sợ phải bắt gặp đôi mắt ấy, nhưng cũng buồn bã biết bao nhiêu khi nhận ra một khoảng sân trống, đầy nắng.

— Di Cúc Huyền tới, hay ghê !

Tiếng reo của Hạnh từ dưới gốc cây trướng cá. Và Hạnh chạy ra mở cổng. Cúc Huyền bước vào với những bông giấy cầm trong tay :

— Hạnh không đi chơi à ?

— Đi một mình buồn thấy mở. Hạnh ở nhà chơi với búp bê của di vui hơn.

«Cậu Lũy của Hạnh đâu mà không dẫn Hạnh đi». Nhưng Cúc Huyền vội ngưng lại câu hỏi. Lúc này, đã chẳng tự nhủ thầm rằng phải bình tĩnh đó sao. Hạnh nắm tay Cúc Huyền gặc gặc, hỏi :

— Di biết tin gì chưa ?
— Tin gì ?
— Bất ngờ lắm. Di đoán nổi không ?
— Hạnh lúc nào cũng bắt người ta đoán. Di chả đoán nổi đâu. Sáng nay có một vài điều thay đổi trong thời tiết mà di còn chưa đoán ra được nữa kia.

— Thời tiết ăn nhằm gì. Chuyện này quan trọng vô cùng.

— Nói đi nghe đi.

— Nhưng di có xem là quan trọng không mới được chứ ?

— Quan trọng ghê lắm.

— Thật há ?

Cúc Huyền phải cười một cái cho Hạnh tin.

— Cậu Lũy về rồi.

Cúc Huyền sững sờ, không biết làm gì. Những thành ghe đột nhiên như cũng xoay thành nhiều vòng với những đám mây trời. Lũy về. Thật bất ngờ và không đoán trước được. Lũy về không nói gì với Cúc Huyền sao ? Những vật nặng vào gần bên thềm cửa, nắng sớm, mà sao cũng thấy u buồn. Cúc Huyền đứng yên, nhìn nắng, và nghe tiếng chim hót rời rã ngoài cây trướng cá trước sân nhà.

— Di có buồn không ?

Cúc Huyền mỉm cười, héo hắt :

— Gì mà buồn.

— Hình như Hạnh thấy mắt di buồn.

— Tại hồi đêm di thức khuya. Sáng ra lại dậy sớm và sương lạnh làm mắt như sâu đi, có vẻ buồn.

— Không phải. Mắt di buồn thật mà. Không tin di hỏi má Hạnh xem.

— Hồi làm gì. Nếu mắt di buồn thì đã sao ?

— Phải có « sao » di mới buồn chứ.

Cúc Huyền cười, lơ câu hỏi của Hạnh. Nhưng cơn gió sáng hôm nay cũng nhạt lắm, không kém gì nắng. Cúc Huyền không dám đoán được thời tiết. Nhưng có lẽ, trời đang chuyển sang mùa. Gió vèng thu rồi đó. Lá bay đầy trên mặt nước hồ. Chỉ vì gió hòa với gió biển nên không rõ ràng là cơn gió của mùa thu chớm. Cúc Huyền bỗng thềm đi vào rừng thông. Leo lên những mỏ đá cao nhìn xuống nước biển xanh, sóng biển trắng. Tiếng sóng biển ngọt ngào, thì thầm. Thềm đi những bước chân mềm, ẩm ướt trên cát. Thế là, từ bây giờ, biển đã mang trong lòng biển nỗi nhớ thương.

Tiếng động gần cánh cửa Chị Thục ra đứng ở đó hỏi Cúc Huyền :

— Sáng nay trời thoáng lạnh Cúc Huyền nhỉ ?

— Dạ.

— Hình như trời vào thu rồi.

— Hình như thế.

Nói câu này, tự nhiên Cúc Huyền muốn khóc thành tiếng. Cúc Huyền phải quay đi, giấu những giọt nước mắt đang ứa ra. Tại sao Lũy lại về bất ngờ như thế. Sao Lũy vô tình như thế. Có lẽ, anh đến đây bất ngờ, rồi bỏ đi cũng bất ngờ. Chúng ta quen nhau cũng bất ngờ. Anh có cho phép Cúc Huyền giữ lại sự bất ngờ ấy không, hay lại đành lấy sự bất ngờ tuyệt vời ấy mà mang theo.

— Cúc Huyền ngồi chơi đi. Tự nhiên hôm nay đến đây lại đứng. Định làm khách à ?

Hạnh nhanh nhẹn kéo chiếc ghế ra cho Cúc Huyền ngồi. Chị Thục ra phía sau một lúc trở lên, ngồi một góc bàn hỏi :

— Lũy về rồi, chả biết có chuyện gì. Có nói gì với Cúc Huyền không ?

Cúc Huyền lắc đầu, những ngón tay vu vơ để hờ hững trong lòng. Những ngón tay nom xanh xao, gầy yếu, và mòn mỏi. Cúc Huyền sợ hãi với chính mình, sợ hãi mọi người, tiếng động và trời đất. Tại sao mùa hè đi mất không còn cho Cúc Huyền những bước chân hồn nhiên bên cạnh My. Tại sao Lũy về, mùa thu lại đến. Cúc Huyền tưởng chừng trong những sợi máu của lòng bàn tay cũng có đôi mắt sâu não của mình.

— Lũy cũng không nói gì với chị. Thật là kỳ. Lẽ ra Lũy còn ở chơi vài ngày nữa.

Cúc Huyền đành phải gượng gạo nói :

— Có lẽ Lũy bận việc.

— Không phải. Chắc Lũy buồn và nhớ thành phố của Lũy. Tánh Lũy kỳ ghê lắm, từ ngày nhỏ đã như thế. Như con chuồn chuồn. Khi vui thì đậu khi buồn thì bay. Có cần gì chị sẽ biên thư cho Lũy.

Cúc Huyền lắc đầu. Hạnh đã ra sân chạy theo bắt những con bướm đậu ven bờ rào, trên những cái hoa Tóc Tiên tím nhạt. Bóng của Hạnh chạy tới chạy lui loáng thoáng trong nắng. Cúc Huyền định gọi Hạnh vào, rủ Hạnh ra biển. Nhưng Cúc Huyền sợ nhớ tới My. Cúc Huyền cần có My. Phải nói chuyện với My thật nhiều. Cúc Huyền nhìn quanh căn nhà của chị Thục. Từ bây giờ căn nhà nom vắng vẻ, xa lạ. Như sau một bữa tiệc vui, tan rã. Nhiều người đã bỏ đi với nhiều nhיע ghe trống. Một ngày chủ nhật thật buồn. Cúc Huyền vẽ ngón tay mình thành nhiều vòng tròn trên mặt bàn. Đôi mắt Cúc Huyền ngơ ngác trong mắt kính trong suốt. Hôm trước Lũy ngồi phía kia. Chỗ ngồi bây giờ cũng bỏ lại và làm thành kỷ niệm. Bóng Lũy như còn lơ lửng trong khói bay, mây trời.

— Sáng nay có nhiều sương mù hơn mọi hôm chị. Cũng thức dậy sớm

và nhìn thấy sương vây kín mặt hồ. Thị trấn đã bắt đầu có những ngày đẹp, mênh mông. Bao nhiêu năm rồi chị mới nhận ra. Có lẽ, từ hôm Lũy đến.

— Sáng nay có nhiều sương mù, và lá. Em cũng thức dậy rất sớm nhìn qua cửa sổ thấy mọi vùng sương mờ che loáng, thoảng những bóng lá bay. Hôm nay là một ngày chủ nhật buồn. Chị nhỉ?

Chị Thục gật đầu:

— Quả thật. Một ngày chủ nhật buồn.

— Em về.

— Hôm nay không đi học sao về sớm thế. Ở chơi nơi chuyện với chị. Hay là rủ Hạnh đi phố?

— Em sang nhà My. Chiều em lại qua chơi với chị.

— Thế cũng được. Chị sẽ biên thư cho Lũy, trách cậu ta một phen.

Con trai vẫn hay lơ đãng và vô tình. Lẽ ra Lũy phải báo cho em biết trước chứ nhỉ.

Cúc Huyền đứng lên, lắc đầu nói:

— Không cần thiết chị ạ. Cũng không có gì buồn.

— Có xạ với chị không?

Cúc Huyền đi thật nhanh ra cửa. Tránh phải trả lời câu hỏi của chị Thục.

Hạnh đón Cúc Huyền ở ngoài cổng hỏi:

— Đi về bên nhà à. Sao không ở lại đây chơi. Hôm nay chủ nhật mà.

— Đi sang nhà bạn của đi.

— Đi My hả?

— Ừ.

— Cậu Lũy có quen với đi My không?

— Có.

— Nhưng cậu Lũy chơi thân với đi My hơn phải không? Cúc Huyền cười cười. Hạnh đi đi bàn chân mình trên đất nói:

— Bộ tưởng Hạnh không biết hả. Đi buồn vì cậu Lũy bỏ về.

— Đi đâu có buồn. Nhưng nếu có buồn, thì tại sao đi lại phải buồn chứ.

— Vì đi chơi thân với cậu Lũy hơn đi My. Cúc Huyền cười, bước ra đường. Hạnh đứng ở cổng dặn:

— Chiều đi nhớ qua chơi nhé. Hạnh sẽ nói cho đi nghe cái này hay ghê lắm.

Cúc Huyền gật đầu. Con đường quen thuộc thường ngày nằm im trong mắt Cúc Huyền. Những bóng người đi ở xa với màu áo lay bay trong nắng. Cúc Huyền đi vào lẽ cô. Màu cỏ hôm nào xanh tươi hôm nay nom đã ngả sắc.

tu ke
tuong

truyện dài: ĐINH TIẾN LUYỆN

122

thứ sáu 6-5

Năm học còn một tuần lễ nữa, các lớp đã thưa hẳn. Những lớp thi hầu như bắt đầu nghỉ hè từ đầu tuần trước. Sáng nay có thông tri gửi tới từng lớp báo tin về lễ phát phần thưởng cuối năm và nhà trường gửi thư về mời các phụ huynh học sinh tới tham dự. Đồng được phát phiếu lãnh phần thưởng hạng ba. Con bé học hành giỏi giang hơn trò Quỳnh này nhiều. Vẫn biết rằng cái bảng xếp hạng cuối năm chẳng quan hệ lắm, nhưng nó cũng làm tôi phải «xét lại» chuyện sách vở của tôi nhiều. Tôi đứng hạng 22 (con số trên chiếc thẻ chỗ ngồi nào ở thư viện?). Nghĩa là tôi tệ hơn năm ngoái sau 13 chỗ. Hai cái lục cá nguyệt và có một cái sau này tôi đã phải vật lộn với sách vở lẫn với những mơ mộng rồi tung lên ở trong thư viện.

Nhưng không sao đâu, hè sắp tới rồi. Nếu tôi cứ để xao động đến mãi hay đón mãi lấy những bước chân cưỡng quýt, có lẽ tôi sẽ để mất

123

thắng bằng và vấp ngã một cách tội nghiệp. Đạo nào tôi đã có ý nghĩ khi nhận được thơ của Minh Uyên là, tôi sẽ không bằng lòng đứng chỗ đứng trước của chị Quyên hay của những người con gái nào khác khi trưởng thành. Nghĩa là bây giờ tôi phải cố gắng học.

Tôi đã hỏi mẹ rồi, và hôm qua bố lại mới giục, nhờ Quỳnh liệu kiểm trường nào mà học hè đi. Và tôi sẽ cố traу đổi cho có một thứ sinh ngữ khá. Cái ý nghĩ này cũng mới, tôi vừa bắt thấy một cách rất thêm là, tôi mong cho có một tí vốn sinh ngữ để đọc sách. Mẹ đồng ý cho tôi học sinh ngữ vào buổi chiều. Và mẹ nhắc lại cả cái vụ tôi xin đi học cất may hồi nào. Có thể là sẽ học cách buổi, tôi sẽ xếp thi giờ xen kẽ nhau. Mong rằng không phải vất vả lắm.

Nếu sáng mai có giờ nghỉ, tôi sẽ rủ Đông về nhà tôi chơi.

thứ bảy 7-5

Đúng như tôi đoán trước, giờ cô Hồng cả lớp được nghỉ. Trước đó là giờ của ông Liêm, giáo sư Lý Hóa có bộ ria sâu róm «bô» nhất trường. Theo như nhận xét của nhỏ Thục thì «chàng» sẽ

124

được chấm 8 điểm trên 10, nghĩa là trên điểm trung bình khá cao. Chỉ phải cái miệng cười vênh hàng râu sâu róm lên có vẻ «đều» qua (vẫn theo nhận xét của nhỏ Thục). Học trò tinh quái thế đấy, thật buồn cười, chuyện gì cũng có thể xảy ra được cả. Chuyện của ông thầy Vạn Vạn: ép thư vào sách gửi cho học trò cũng chẳng còn nghe lạ lắm. Cái bực gỗ quá thấp, chỉ cần một bước chân bình thường. Bởi thế có lắm thầy, lắm cô cũng lười hay «tình nguyện» không thêm bước lên bực gỗ. Và, khởi chuyện đã xảy ra gọi như là chuyện gì cũng có thể xảy ra được cả. Tôi trêu nhỏ Thục, nè nhỏ ơi, thất vọng đi là vừa, ông ta có vợ và ba búp bê rồi đấy. Bọn tôi hay đùa, có khi đùa đến quá đáng. Không biết chúng tôi có đáng phạt và có phạt đến mức phải đuổi ra khỏi trường cũng đáng lắm chẳng. Nhưng sống trong một cái thành phố nhỏ hẹp, chen chúc đủ mọi thứ, cộng thêm với những ồn ào đồ đồ tới một cách bừa bãi từ mọi phía vẫn minh, tôi không dám nghĩ bọn trẻ chúng tôi có quyền chọn lựa gì. Tôi đã nói, bọn tôi hay là cái

125

miệng nhưng rất tr là hiền, là nhất. Nên, nếu ai cứ tra quan trọng hóa, hãy đừng bao giờ thêm đề ý đến chuyện của chúng tôi. Vàng, thì đàn bà con gái vẫn giỏi là cái miệng.

Nãy giờ quên mất, tôi đâu có chủ ý ghi lại những điều đó. Giờ Lý Hóa là giờ tất niên nên sau khi ông thầy đi vài đường hca lá cảnh đại ý là, năm học dưỡng sức đã qua, năm tới các chị đi thi môn Lý Hóa hệ số quan trọng, nếu các chị không muốn làm. . phu nhân sớm thì hãy lo học ngay từ đầu năm. Sau đó cả bọn đều nhao nhao « đề nghị thầy cho ăn tất niên đi thầy. Ông thầy «bô» trai tỏ ra... ga-lăng, bèn móc ví đưa cho trưởng lớp 2 tờ giấy 5 trăm và ba bốn đũa làm một cuộc «vượt ngục» thoát ra phía cổng thảo cầm viên khuôn về được bao nhiêu thứ, nào là đậu phụng rang, đậu phụng nấu, hạt dưa, tầm-ruột, cóc ngâm, ớt ngâm... Vui phải biết. Bà Tổng Giám Thị lượn đi lượn lại mấy vòng qua lớp nhưng thấy cả giáo sư cũng tay cầm một que cóc ngâm nên đành... nuốt nước bọt mà trở về văn phòng. Không khi

trong nhật ký của quỳnh

126

cưỡi năm học lớp nào cũng vậy, riêng lớp tôi là có vẻ ồn ào nhất. Cả bọn hò cho ông thầy phải hát, nhất định phải hát, nên cuối cùng ông thầy bô trai cũng phải chiều học trò mà ca vọng cổ: « Một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín ở ở .. mười » Mùi quá! Cả bọn vỗ tay hò « bit ». Giờ học chấm dứt trước chuông, có đưa lên ca bản «Tạm biệt» nghe cũng chẳng hay ho gì nhưng vài đoạn cũng làm cho cả bọn im lặng nhìn nhau «...Nhớ hàng phượng thắm ven đường, mỗi lúc chiều buông tan tác rơi cài lên mái tóc xanh. Nhớ bóng dáng ai chiều ấy, vẫn về tà áo biết nói gì khi chia ly ». Tôi nhìn Đông, Đông cúi gằm mặt xuống...

Những cây phượng bên Thảo cầm viên mà chúng tôi nhìn từ hành lang trên lầu đã đổ ối. Dưới sân trường dăm ba tốp học trò đang chụp lại chụp hình kỷ niệm, hàng cây nhạc ngựa rắc lá kín cả sân trường. Tôi kéo Đông vội vã xuống thang vì tôi đã dặn trước Đông nếu nghĩ hai giờ cô Hồng tôi sẽ kéo nó về nhà để hai đũa làm thử thử bánh mà tôi mới vừa học được.

Gần hai giờ đồng hồ, Đông đánh trứng tôi lo sắp đặt bếp và chạy đi mua thêm bột, chúng tôi làm được một cái bánh trông hình thù khá đẹp để gì nhưng... ăn được. Thực khách đáng quý nhất là đám trẻ con của bà Quyên mới về, chúng khen ầm lên là bánh ngon. Và bánh quá ngọt, đó là điểm dễ được lòng các thực khách tí hon nhất.

thứ tư, 11-5

Thứ bảy tới này nhà Đông dọn nhà đi. Mỗi sự đổi dời là một giai đoạn vất vả, mấy hôm nay tôi tính rủ Đông đi phố chơi nhưng không hôm nào con bé rảnh cả. Tôi mới chọn cho Đông được một chiếc áo lụa màu hồng. (Đây là phần của mẹ cho tôi). Tôi nói với Đông là da Đông trắng thử mặc một chiếc áo màu xem, nổi lắm cơ. Thế là tôi đã thuyết phục được Đông mặc áo màu thay vì suốt bao giờ đến giờ tôi vẫn chỉ thấy Đông đi đâu cũng mặc áo dài trắng.

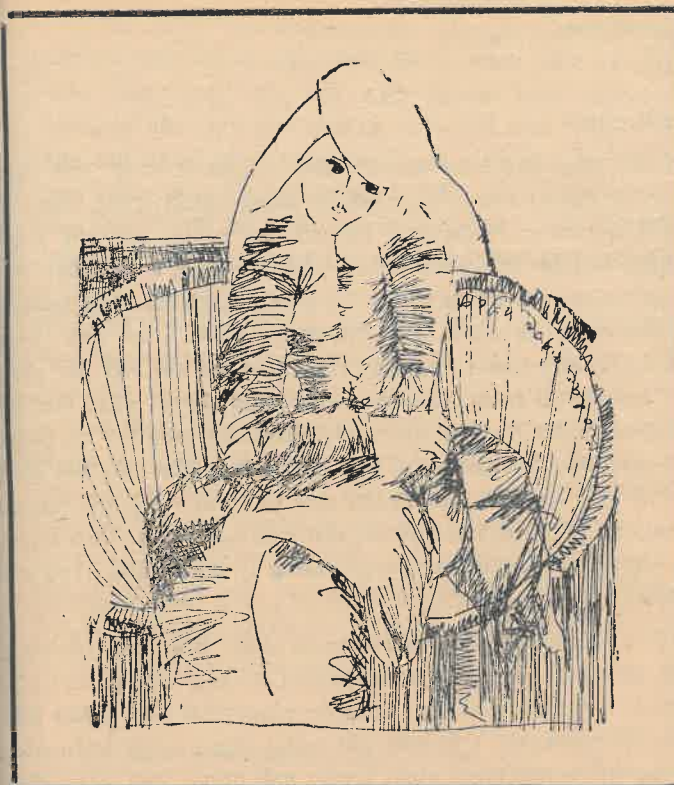
Buổi tối nay Đông tổ chức một buổi họp mặt nhỏ, mời mấy đứa bạn thân. Có Thục Oanh, Hằng, Thanh Vân, Huyền Hà và tôi. Nói tới

trong nhật ký của quỳnh

hai tiếng «chia tay», tôi đã nghe nhiều nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy thắm thía. Tôi sắp mất một Đông, đứa bạn mới thân nhưng đã quá thân. Chúng tôi đã cố tránh đề khỏi đá động, hỏi han gì tới chuyện đi của Đông. Nhưng cuối cùng rồi Đông cũng khóc lúc Huyền Hà hát. Bài hát của Huyền Hà làm tôi xúc động. *Ngày mai bạn ra đi, đến phương trời xa xa. Nhìn con tàu chia ly, vẫn vương lòng ta. Tàu đêm lạnh buốt giá, lạnh đến tận tim ta, lạnh cho người đi xa, xa quê nhà... Ngày mai bạn biên thư, để cho lòng bớt nhớ, để cho tình đời ta không phai mờ.* Tôi siết chặt lấy tay Đông nhưng những giọt nước mắt của Đông đã chảy dài, rớt xuống ngực áo. Cả bàn yên lặng ngó Đông và buổi họp mặt đến đó đã mất hẳn những tiếng cười, tiếng chuyện trò vui vẻ của lúc đầu. Tôi và Đông hẹn còn gặp lại ngày mai hoặc một, Đông xin địa chỉ mấy đứa bạn để biên thư và hứa khi có địa chỉ chắc chắn sẽ cho biết tin ngay.

Nhắc tới Viễn một chút. Cả tuần lễ nay tôi không tới thư viện và thực là tôi cũng sốt ruột không ít.

(Còn Tiếp)

những
con
sóng
nhỏ

Những giả từ tiếp những viếng thăm. Mùa hè đã khép lại. Năm học thứ hai, từ ngày xa thành phố đó, sắp sửa mở ra. Và ta, sắp sửa đi giữa hai bờ tường đá lạnh lẽo để vào tìm một chỗ đứng cần thiết trong tâm hồn lớp học đời đời cách biệt.

Buổi chiều đổ vào không gian một sắc tối nhàn nhạt. Nhà vắng. Tiếng động vắng lên từ dưới đường chỉ khiến nổi vắng lặng êm ả tỏa lan menh mang hơn. Tôi ngã đầu trên thành ghế nhìn qua cửa sổ. Trời trùng trùng những lớp mây khói dịu dàng, không nặng trĩu hơi mưa như màu mây tro thắm. Gió đi, về nhiều và những ngọn cây nghiêng mình, cơ hồ muốn hỏi han an ủi gió điều gì. Trong một tờ thư nào đó, Cát đã viết về buổi chiều mờ mờ lấm gió tựa chiều nay, rồi vì von thêm, thế là trời đang nhớ nhưng hồi tưởng, giống người ta những lúc vọng hoài... Bây giờ Cát đang ở trong thành phố này, tôi không vọng hoài mà sao ý nghĩ cứ lay lắt lao xao như lá cây giữa một miền lộng lộng gió trời. Không hẳn là ý mơ, không hẳn là ý nhớ, nhưng trong trí não, những sợi tơ ý nghĩ không thể quyết định tên gọi rõ ràng ấy lẳng lặng tiếp tiếp giăng mắc thành thang, buộc ràng hồn tĩnh. Tôi nhắm nghiền hai mắt, tưởng thấy lơ mơ khoảng sân nhà trái đầy bóng phượng úa. Và nghe, bằng tai mơ, tiếng chào tạm biệt của hè.

— Phiên à, bạn đến chơi kia.

— Bạn em hở ?

— Ờ, hình như là Cát.

Tôi vuốt sơ sài tóc rối, đeo kính vào và chậm rãi bước từng bậc một xuống. Một tí ngậm ngùi, một tí bàng khuâng bẽnh bồng khuấy động lòng vô duyên cớ. Ngay hôm đầu tiên ra Biên Phố, Cát rủ bạn bè tới nhà tôi. « Đề đưa thư Thúy gửi Phiêu với đề Cát... trả nợ cô nhỏ luôn mà. » Với bạn bè, tôi nghĩ rằng Cát đã nói như thế. Lý do chính đáng hầu tránh nụ cười nghịch đùa của Tường cùng câu châm chọc của Tền. Nhưng qua mắt nhìn, qua giọng nói, tôi hiểu Cát sớm muốn biết bạn có gì thay đổi. *Làm sao em biết đời sống buồn tênh*, tôi đã trối lòng mình bằng câu hát bỗng dưng thầm nhớ, làm về niềm nở thân nhiên, dùng ngôn từ thân quen cũ, nhắc nhớ, pha trò và cười, như lần chuyện trò này vẫn là những lần lộp mặt xưa, như dây dài thời gian cách xa chưa hề đứt bứt của chú Phiên một phần nào nghịch ngợm. Làm sao Cát biết bạn có gì thay đổi, khi tôi vẫn ngổ ngáo đến tỉnh queo, một — không, hai — không, lúc cãi phăng được những lý luận vững vàng của học trò bạn B, có phải ?

Cơ hồ buổi chiều có chùng lại trong khoảnh khắc. Rồi bóng tối chập choạng loăng ra, phả xí xí hơi nhạt nhòa vào mắt Cát sáng trong. Tôi đan các ngón tay vào nhau, hai ngón trở cấn hờ giữa răng, đắm đắm nhìn huy hiệu P.B.C. thân ái chỉ đỏ chỉ xanh trên nền vải trắng. Ngọn sông triều nhớ nhung ào tới. Phải gắng giữ giữ bước chân trước mắt đừng hụt hẫng chữ Phiêu. Tôi nhủ khẽ trái tim, và tri tưởng thổi phốt qua môi trong thoáng cười nhẹ nhàng.

— Mai Cát về, Phiêu gửi gì cho bạn bè không.

— Ờ, Phiêu ngỗ Cát chỉ đến... một lần hôm nọ, thành thử chẳng viết cho ai hết.

— Thì tạm gửi lời thăm nào đó.

— Ví dụ ?

— Chúc sang năm thi đậu phần II chẳng hạn.

— Chúc vậy có quá sớm không nhỉ.

Cát cười, nhìn mông lung ra biển. Tôi nghiêng đầu, vừa với tay chạm vào nút điện thì Cát quay lại, giọng trầm hẳn đi: *Thôi Phiêu, đừng thấp đèn*, Cát thích nhìn ngày rơi vào bóng tối như mai một rồi... rồi Cát sẽ rơi vào bóng tối trong Phiêu.

Tôi khe khẽ lắc đầu, im lặng ấn mạnh tay trên nút điện. Ánh đèn rạng rỡ tỏa xuống câu trả lời thăm. Có lẽ Cát hiểu, chú nhỏ ngược lên trần nhà cười lặng lẽ. Như Cát và... đèn đang « nhìn nhau mà chẳng nói, có nói cũng không cùng » giữa một niềm cảm thông êm ái mơ hồ. Sau một lúc trầm yên như thế, Cát rời chỗ, đến tắt đèn và nói thật dịu dàng:

— Ra nhìn biển đêm, Phiêu nghe.

Cát huyết sáo nhỏ nhỏ lúc cùng tôi bước xuống những bậc tam cấp. Điệu sáo môi được thổi theo khúc nhạc trầm có lời hát diễn tả niềm vui thầm lặng một lần hội ngộ, người biết người còn nhớ mong nhau. Tinh ngữ đã phối pha nhưng tinh vẫn tràn đầy... Điệu sáo ngọt ngào đánh thức những kỷ niệm từ lâu ngủ yên trong xa lít một mùng tri nhớ của bạn bè quen biết cũ, thấp sáng ngọn nến thiết thân soi hình ảnh những ngày êm đềm đến nỗi dễ dàng tan loãng như giấc mơ quá đổi nhẹ nhàng, người vừa tỉnh thì mơ đã thênh thênh phai nhạt. Dẫu đời sống vô cảm là một đời sống chết, hồi tưởng, với tôi bây giờ, cơ hồ chỉ là góp nhặt những bóng mờ lãng đãng của giấc mơ chóng rã rời ấy bằng trí óc tự nung quánh khô và tái tìm tập tành ướp bằng lạnh lẽo. Đôi lúc buồn rầu tôi nghĩ giá mình có thể sống đơn giản như ý câu văn Cát viết trong thư, *quand on n'a pas ce l'on aime, on aime ce que l'on a*—khi người ta không có cái yêu, người ta yêu cái có. Nhưng chẳng rõ vì đâu, tôi cứ mãi mãi lạ lùng thấy mình mang tâm trạng dưng dưng đau đớn, xa xót chơi vơi của kẻ lạc loài, đã bị đẩy hẳn ra ngoài môi trường thân mến cũ mà vẫn chưa và không muốn làm quen với môi trường bất khả kháng phải nhập vào là Biên Phố. Phải chăng trong ý thức âm thầm phản kháng sự chia biệt muộn phiền, tôi đã vô tình hướng trí tìm mình về một nỗi cô đơn tự nguyện ?

— Nghĩ gì thế Phiêu ?

— Gì cơ ?

— Lại mơ mộng đấy hả ?

— Chuyện, Amiel bảo *La rêverie est le dimanche de la pensée*, mơ mộng là chủ nhật của tư tưởng mà, Cát không biết sao.

— Không biết.

Tự dưng tôi muốn trêu Cát, như dạo mới quen, bạn bè hay chọc phá nhau :

— Ngốc quá, một không. Tú Ưu gì mà Tối Ưu à.

Cát phản ứng nhanh :

— Phiêu này, tiếng Ưu chỉ là tiếng tượng trưng cho một thứ hạng, điều trêu tượng thời, còn tiếng Bình được dùng để chỉ một vật thể nữa đấy nha.

— Ờ, rồi sao.

— Rồi người ta thường thêm sau tiếng Bình một tiếng hình dung từ nữa cho hay, ví dụ Bình thủng Bình bề Bình nứt Bình sứt vân vân chứ sao

Tôi kéo đuôi tóc ấp lên môi che nụ cười không nén được. Cát cũng cười, vui vẻ và... khoái chí :

— Phiêu thua há, một đầu !

Từ trên xa, ánh đèn xe tiếp nhau chảy xuống như một dòng nước sáng luân lưu không ngừng. Cát đứng tựa vào trụ cổng. Hàng xe vun vút qua làm

thành một rào cản cử động, ngàn cách bên này cổng nhà và bãi biển bên kia đường. Gió ban chiều đã về họp mặt ở góc trời cao nào, không gian bây giờ thừa gió nên bãi biển rất đông người.

- Ở đây gần, Phiêu ra biển chơi thường thường chứ nhỉ ?
- Mùa nắng này thì thỉnh thoảng thôi, vì bãi hiếm lúc vắng người.
- Phiêu ghét đám đông sao.
- Phiêu không thích chứ không phải ghét...

Cát im lặng. « Rào cản » đột nhiên đứt quãng. Hai đứa lững thững băng ngang đường và đồng ý chọn một chỗ ngồi trên đất ẩm sũng chiều bỏ lại, bởi tối này nước rút ra xa. Cát duỗi thẳng chân cho chạm vào lớp bọt sóng. Những đợt sóng nhỏ hiền hiền đuổi nhau loanh quanh chạy vào như học trò đệ tam loảng quảng đuổi bắt cướp cờ trên đồi cát vắng ven bờ Chánh Ái của phố Phan Xua. O' hay, Phiêu ờ, sao cứ nhắc nhở hoài. Kỷ niệm đẹp, đừng hững hờ quên hết như người song cũng đừng nhớ lắm. Dầu sẽ hao nếu thấp mãi đèn. Kỷ niệm là ngọn hoàng lạp quý báu cần giữ gìn cẩn trọng, để một lúc nào, cảm thấy người đã phủ quanh mình mùng mịt bóng lãng quên thì thấp lên hong khô bàn tay đầm đầy nước buồn tênh mẩn mẫn. Thật tình thì sống chỉ là thực hiện cuộc viễn du từ khởi điểm sinh nhật đầu tiên đến đích tới cuối cùng đời, cuộc viễn du khe khẽ luôn luôn phải tiến mà chẳng thể lùi một bước trên đoạn đường đã đi qua, nên có lẽ chẳng ích gì đâu nếu cứ mãi vừa đi vừa ngoái lại...

Gió nhẹ, vừa vắn đề chuyên hơi muối bề phả lên bờ. Dãy đèn lung linh ngoài khơi cơ hồ nhòa nhạt. Tôi tháo kính, lau bằng vuông khăn tay buộc hờ mái tóc. Thoảng xao động vô cơ dềnh nổi lặng lẽ và trái tim bắt chợt buốt ngời như vừa bị xuyên thủng bởi ngọn cỏ kim sắc nhọn khi Cát nói, nửa đùa nửa thật :

— Năm tới đậu xong, Cát sẽ chọn ngành nào vừa chắc chắn ra trường không thất nghiệp vừa giúp Cát... dỗi dào tài chánh tại vì đi đâu cũng nghe người ta bảo hễ có tiền là mua tiên được đấy Phiêu.

Tôi cắn môi, lặng thinh nhặt vỏ ốc, vạch ngang dọc trên đất ướt. Hẳn Cát đã quên hết, buổi chiều xế, ngày vui xưa ở đụn cát Vĩnh Hà, lúc bạn bè ào ào đùa nghịch Cát một mình im lìm ngồi khuất sau những tàn lá keo viết trang tạp ghi cho học trò A1... «Mong gặp Phiêu luôn, để bạn mình có dịp hiểu và thân nhau hơn...» Sự tỏ bày hiếm thấy nơi bạn nhỏ nổi danh lấu lỉnh thông minh không khiến tôi ngạc nhiên, nhưng quả thật có rung rung nhiều xúc cảm xen trộn, ngọt ngào vui lẫn ngậm ngùi buồn. Những gặp gỡ chuyện trò sau đó đan kết giữa hai đứa một sợi cảm thông vô hình, không bền chặt song cũng không quá mong manh. Tôi biết nỗi ưu tư âm thầm của Cát, là lo lắng tương lai mình và tương lai đàn em nhỏ tiếp theo, đề gửi đến bạn những nhẹ nhàng ân cần xẻ chia tin tưởng và hy vọng. Đạo trước, ước mơ vươn cho đời sống ngày lớn lên còn làm rạng rỡ môi cười sáng láng mắt đen. Những dự tính hướng thượng lý tưởng của nhau còn xiu

lòng bằng khuâng nghĩ ngợi. Thân ái mãi đến ngày cuối tối ở thành phố ấy. Cát nghỉ học, ghé nhà nhắn nhủ bạn những chúc lành, nói thầm trong mắt, nhìn sâu những buồn rầu êm, tiếc nuối cảm. Và rồi, lớn dần theo chuỗi thời gian chia xa là những đổi thay không hẹn.

Tôi ném vỏ ốc ra xa. Cát vu vơ quờ tay lấp một hang công, đầu hơi ngược lên nhưng hàng mi dài trĩu xuống :

— Cũng có lẽ Cát sẽ thi vào sư phạm, dạy học trò tiểu học để thương Phiêu hả.

— Ý này mâu thuẫn ý trước ghê bạn ơi.

—Ừ, bên lý bên tình, mà đều là ý Cát. Chính ra nhà thích Cát học y nếu không được xuất ngoại, Phiêu ạ.

— Sao Cát chẳng chọn y khoa.

— Bảy năm dài lâu quá...

— Theo Phiêu nghĩ, trong tình trạng ụynh nhau, y khoa là ngành học lý tưởng nhất nếu bạn mình còn mong mỗi có được khả năng vờ một ít phương tiện để vá vùi phần nào khổ sở chung quanh như ngày xưa mình thường ao ước.

Cát cười nhẹ nhàng :

— Thế thì... Phiêu nhất định chọn y khoa ?

Sóng lùa dạt vào bờ những hạt sóng bé xíu xanh biếc chấp choáng lan trong cát. Tôi yên lặng vốc một nắm cát nhỏ thả rơi dần qua kẽ tay đã chìm lắng hết, những nước nao rộn ràng sống động. Đã mờ khuất những nét vẽ vờ phác họa dịu dàng đẹp, phảng phất mộng mơ thuở bắt đầu tìm hướng lối. Tương lai bây giờ được chín chắn vạch bằng vài nét cứng thẳng rõ rệt, điểm thêm ít hạt e dè.

— Trời ơi, hai ngài ngồi đây mà tìm bắt mệt.

— Ô, Như, Tưởng với Tần đâu .

— Có chúng tao.

Tôi quay lại. Tưởng ngồi sà xuống. Tần dậm chân :

— Khuya rồi, về thôi.

Cát nhìn đồng hồ tay. Cả bọn lặng lẽ đứng dậy. Tưởng nói đề tụi này làm một màn tiễn Phiêu đến cổng nhà. Tôi lắc đầu :

— Cám ơn, tiếc là Phiêu thích tiễn người chứ không thích được người tiễn...

— Vậy thì mình một hai ba xoay lưng lại nhau, cảm Phiêu nhìn theo nha.

Tôi hướng về phía biển trước khi đếm số cuối cùng, và thoáng nghe giọng Cát êm ái mà lạnh lẽo :

— Viết thư, Phiêu nghe...

Những đợt triều đã xóa mất dấu chân của Cát. Như dấu kỷ niệm đã lần lượt bị thời gian và khoảng không cách chia làm biến tan. Mùa khai trường sắp đến. Rồi Cát sẽ vui vẻ với bạn bè hiện diện. Rồi tôi sẽ sung sướng với nỗi mình một quen dần. Rồi sẽ đứt tình thân mỏng manh tơ nhện. Tất cả rồi sẽ đơn giản chằm hết, Cát ạ, dầu Phiêu chẳng hề muốn nghĩ là, chúng ta sẽ mãi mãi ở ngoài đời sống nhau.

H.NGA
(Đà Nẵng)

Cần tránh dùng khăn mặt chung, không đưa tay lên mắt nếu tay không được rửa kỹ bằng xà bông, tránh chung dụng với người mắc bệnh đau mắt. Đó là một bệnh lây nguyên nhân do vi trùng.

THANH TÂM
(Mỹ Tho)

Rửa mặt bằng Phisohex, thoa Crème Synalar, uống Cynarol ngày 2 ống.

VŨ TUẤN MỘNG TRƯỜNG
(Sài Gòn)

Em còn có thể cao thêm, uống thêm Moracaps ngày 2 viên. Em xem câu trả lời ở trên của em Thanh Tâm.

DIỆU HẠNH
(Định Tường)

Giấc ngủ rất cần thiết dù sinh hoạt đoàn thể cũng không nên thiếu ngủ.

CÚC
(Hóa Đa)

Cháu ở gần biển nên đi tắm biển khi hậu có tác dụng làm môi cháu thêm hồng. Ngoài ra nếu môi vẫn thâm cháu nên đi khám bệnh, một vài

thứ bệnh về gan và tim có thể làm cho môi thâm. Cháu uống Encephabol 2 viên mỗi ngày và Nidan ngày 3 viên, khi nào hết nhưc đầu thì ngưng dùng Nidan.

THẤT TÌNH
(Thủ Đức)

Bị mắc chứng hôi nách nên tắm rửa mỗi ngày lau khô nách rồi thoa Eau formoléé hoặc bột phèn chua. Trị HUYẾT TRẮNG, uống Flagyl ngày 2 viên trong 10 ngày, đặt vô âm hộ thuốc Trichomycin Vaginal Tablet ngày 2 lần. Nếu không hết nên đi khám bệnh.

NGUYỄN BÁ LÂM
(Vĩnh Long)

Nên đến thăm nha sĩ để chữa chiếc răng sâu. Tránh dùng đường trước khi đi ngủ hoặc nếu có ăn chất ngọt thì phải súc miệng và đánh răng cẩn thận. Các thức ăn cần thiết như nước mắm, sữa, thịt, cá. Uống thêm Calcigénol và Morucaps.

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ
(Sài Gòn)

Cao và nặng như vậy là phải. Nốt ruồi ở mặt không nên tự ý tẩy đi vì nhiều khi gây nguy hiểm.

CÚC
(Hóa Đa)

Môi thâm có thể là triệu chứng bệnh yếu tim, cháu nên đi thăm bệnh, cũng có thể do uống phải thứ thuốc có chất độc hoặc do tình trạng thiếu dưỡng khí. Cháu nên sống ở ngoài trời nhiều, khi hậu ở các bãi bờ rất thích hợp. Bệnh đau đầu của cháu có thể do cùng nguyên nhân.

NGUYỄN QUÝ
(Phan Rang)

Cảm ơn cháu nhiều ! Kết quả chung cuộc chú được xếp hạng 3 trên 5 chứ không phải như tin sơ khởi do đài phát thanh quân đội loan báo.

Tuổi dậy thì thường gây ra những triệu chứng cháu vừa kể. Tạm dùng :

Tigrinan, Bétalgine, Nubalgyl và Épanal 5. Mong cháu lại học giỏi như trước.

P.T.N
(Sàigòn)

Da mặt xanh mét vào tuổi 18 là bệnh chung của nhiều thanh niên nam nữ. Cháu phải dùng ngay thuốc bổ máu như chích Campolon fort hoặc uống mỗi ngày 3 ống Hépatrol Buvable trong 01 tháng liền. Muốn khỏi chứng hôi hóp nên uống Neurocardine và Probate.

Chứng táo bón của cháu có vẻ nặng đấy. Phải ăn nhiều rau, bớt thịt cá, uống Cholagol, mỗi tối ngâm 1 viên Fructines Vichy và sau khi ăn, tráng miệng bằng 1 miếng lớn đu đủ.

VŨ NGỌC CHUYỀN
(Qui Nhơn)

Thắc mắc của cháu thật chính đáng và là điều lo âu của hầu hết thanh niên còn có óc ganh đua trên ghế nhà trường.

Dùng thử : Névrovitamine 4, Tigrinan và 1 thứ thuốc Nhật mới nhập cảng Gammalon xem sao.

Không nên lạm dụng Maxiton vì nó là thuốc kích thích thần kinh dễ thức và tác dụng như một ma túy rất độc hại. Nặng thêm độ 4 kg nữa thì cân đối. Ăn nhiều thịt, cá, trứng gà.

NGUYỄN THỊ TRÂM
(Gò Công)

Cứ như cháu tả thì bệnh của cháu tiếng Pháp gọi là Pelade. Có thể do rối loạn các tuyến nội tiết sinh ra hay bị giang mai di truyền.

Tạm chích : Acide Pantothénique (Bépanthène) mỗi tuần 3 ống 500mg trong 02 tháng liền.

Thoa tóc bằng 1 dung dịch kích thích sau khi cạo tóc cho ngắn :

Formol 0,05
Sublimé 0,25
Acide Acétique 0,50
Teinture de Cantharides 1
Teinture de Jaborandi 4
Alcool à 20 độ 250.

NGUYỄN TUẤN ANH

Buổi tối chỉ thoa lên trên các sọc bằng dung dịch :

Iode métalloïdique 1
Alcool à 60 độ 100.

Chạy thêm các tia tử ngoại (Ultra-Violets) hy vọng cháu sớm tìm lại được mái tóc mây.

TRẦN TRỌNG THUYỀN

Có thể là tim yếu, thiếu máu hay thần kinh viêm. Nên vận động và tắm nước ấm trước khi ngủ uống thêm Bétalgine, Tonicorine và Strychnal B1 fort. Đừng mặc quần áo quá chật và nên nằm trong 1 tư thế thoải mái không co quắp.

THUẤN

Một lỗ đen nhỏ nằm trong kẽ răng ư ? Răng bị sâu rồi đấy. Nên đến ngay 1 nha sĩ để tránh ngay và sẽ hết tê nhưc liền.

NGỌC QUANG

1—16 tuổi, cao 1m62 chỉ nặng 43kg là ốm đút đuôi chứ còn phải thắc mắc gì nữa. Cháu thử soi gương tự ngắm xem mình có giống «Chương còm» không ?

2—Ăn nhiều thịt, cá trứng gà và uống thêm dầu cá (Sevensea, moruton), Tigrinan.

THU TÂM
(Sàigòn)

Em nên dùng trụ sinh để uống như Cotracyn, cùng một lúc với ít viên Delta Cortril và bôi vào mụn lở bằng Pommade Auréomycine 3/1.

Bướu (Kyste) ở mép tai có thể là 1 bướu mỡ phải cắt bỏ mới hết. Nên đến BV Bình Dân.

KIM
(Vũng Tàu)

Một mặt cháu uống thêm Calcigénol Vitaminé, đừng khác tới phòng Nha Sĩ để đánh răng cho trắng bằng Pierre Ponce.

tuổi ngọc

và bạn ngọc

■ NGUYỄN DŨNG QUANG (*Phan Rang*).— Cách phản đối tốt nhất là cháu thử viết một bài « Bông Hồng cho tình đầu » xem. Rồi hãy trách lỗi vẫn mơ mộng của bạn ngọc. Không lẽ cháu là người không thích mơ mộng ?

■ NHÓM HỌC SINH (*Kiến Hòa*).— Mơ mộng là lãng mạn đứt đuôi con nòng nọc rồi chứ phải so sánh gì nữa.

■ ĐINH NGUYỄN THÚY (*Long Khánh*)
Bây giờ trả lời cho em cũng chưa muộn lắm, phải không? Em đã nói « em quá bé nhỏ » thì hãy sống với sự bé nhỏ hoài hoài. Đừng thêm làm người lớn. Buồn lắm. Chỉ nên ở tuổi vừa lớn thôi.

■ NGU SINH (*Gó Giáp*).— Bià mỏng tanh vì chưa đủ tiền để in bià dày. Dễ hiểu như thế đấy cháu ạ. Sẽ cải tiến từ số 21. Cháu nên gửi riêng ra cho từng mục để tòa soạn tiện việc sắp xếp. Vì bài vở và thư từ nhiều lắm cháu ạ.

■ NGUYỄN VĂN BON (*KBC 3924*).— Tòa soạn rất tiếc không nhận bán báo dài hạn cho bạn được vì thiếu nhân viên. Bạn thông cảm cho, và mỗi tuần ủng hộ Tuổi Ngọc ngoài sắp báo vậy.

■ AN GIANG (*Thủ Đức*).— Sẽ đóng tập từ số 1 đến số 10. Em chịu khó chờ một thời gian ngắn nữa nhé. Bất

đầu từ số 21 sẽ cải tiến em ạ. Đó là 8 trang in toàn hình và truyện tranh.

■ BÌNH MINH (*Biên Hòa*) Sẽ đóng tập từ số 1 tới số 10, chưa thể nói giá cả được. Khi nào xong sẽ báo tin cho cháu. Đợi nhé ?

■ NGUYỄN XUÂN SƠN (*Đà Nẵng*): Rất tiếc khi đọc thơ của cháu thì tòa soạn đã hết báo cũ rồi. Cháu chịu khó đợi Tuổi Ngọc đóng tập một ngày gần đây vậy.

■ ĐOÀN THỊ ÁNH TUYẾT (*Gia Định*).— Đã nhận được bài của cháu. Đọc thấy được thì chú đăng ngay chứ để làm gì. Chú sợ phải nghe than « cái cổ của cháu dài ra rồi đây ? Sợ lắm.

■ PHẠM THỊ NGỌC BÍCH (*Hội An*): Tòa soạn đã hết báo cũ. Cháu chịu khó đợi đóng tập từ số 1 đến số 10 vậy. Chú TKT không phải tên thật như thế đâu, đó chỉ là một bút hiệu.

■ NGUYỄN MIÊN THƯỢNG (*Tam Kỳ*): Chờ lâu quá xá mà không thấy đăng tin em cứ yên chí... gửi cho bài khác chắc ăn hơn và không phải chờ nữa.

■ THUẬN (*Xóm Mới*): Tuổi Ngọc chỉ dám nhận đạu vớt thôi chứ có đâu dám nhận mình đạu ưu hạng đâu mà em phải mất công so sánh. Cảm ơn ý kiến xây dựng và sự so sánh của em.

■ VÕ KIM QUANG (*Quảng Ngãi*).— Báo cũ ở tòa soạn không còn nên không gửi cho cháu được. Cháu chịu khó chờ báo đóng tập vậy nhé.

■ VŨ VĂN THANH (*Huế*).— Sẽ đăng thơ nhiều theo lời của cháu yêu cầu. Chỉ hiềm một nỗi, không có thơ hay để đăng nhiều mà thôi.

■ TRẦN PHƯƠNG VŨ (*Cần Thơ*).— Đồng ý, người viết viết với tất cả thiết tha. Bạn cứ gửi bài tiếp đi chứ.

■ TRẦN VĂN NGHĨA (*Phan Thiết*).— Sẽ đăng mỗi tuần ít nhất là 1 truyện ngắn. Đó cũng là một trong những chuẩn bị sắp tới của Tuổi Ngọc đấy.

■ LÂM QUÂN (*Sa Đéc*).— Em viết bài cho mục nào thì viết riêng cho mục ấy, đừng viết chung. Khó cho sự sắp xếp của tòa soạn lắm. Tuổi Ngọc cũ không còn em ạ. Chịu khó chờ đóng tập đi vậy.

■ V. HƯƠNG (*Sài Gòn*).— Tuổi Ngọc cũ đã hết. Em và các bạn của em đợi báo đóng tập vậy nhé.

■ TRẦN QUANG THIẾU (*Tây Nguyên*).— Bài đã nhận đủ. Thư nhiều nên phải trả lời chậm. Mong sẽ không trách nữa.

■ TƯỜNG DUNG (*Biên Hòa*).— Em gửi thư về cho ty trị sự báo Văn, đề hỏi mua tập « Thơ Say » của Vũ Hoàng Chương.

■ LÂM LỆ HOA (*Cần Thơ*).— Viết thư cho Tuổi Ngọc, cháu đương nhiên được gọi là bạn Ngọc rồi. Đúng như cháu đoán, chú bận quá nên chưa gửi sách cho cháu được, và sách cũng đã hết rồi. Cho chú nợ cháu vậy.

■ HUYỀN LINH (*Đức Thành*).— Nhận cháu và bạn cháu làm hai người bạn nhỏ của Tuổi Ngọc. Việc cháu đề nghị sẽ thực hiện dần. Mấy ông thi sĩ khó lắm. Chú không dám trả lời câu cháu hỏi đâu. Cháu viết hỏi Ngọc Thân Ái.

■ THIÊM VĂN TEO (*Chợ Lầu*).— Bài của cháu chú đã nhận được. Tòa soạn đang đọc, cháu chịu khó theo dõi nhé.

■ LÊ KIỀU (*Sài Gòn*).— Vậy thì mừng cho cô tú kếp. Hách lắm chứ bộ. Bài « Dưới bàn học » của em đã nhận được. Tòa soạn đang đọc. Em theo dõi nhé.

■ TRẦN NHƯ LUẬN (*Huế*).— Bài đăng ở mục « Nhìn xuống cuộc đời » không được tặng sách đâu em ạ chỉ ở mục « Bông Hồng cho tình đầu thôi » khi không bị trách oan rồi nhé.

■ TRÂM THỤY PHƯƠNG (*Bình Dương*).— Bài đó đã đăng. Như vậy anh khỏi phải trả lời bức thư em nữa nhé.

■ HỒNG LOAN (*Sài Gòn*).— Việc phát hành là do ở nhà phát hành. Báo không ra được tới Hội An là do lỗi của nhà phát hành đấy. Em cứ gửi « những bài nho nhỏ » ấy đi. Tuổi Ngọc bộ cũ hết rồi em ạ.

■ LÊ THỊ LÀI (*Bình Đại*).— Bài của cháu viết chung với thư, « bất hợp lệ » nên không đăng được. Cháu viết lại và gửi cho mục « Nhìn xuống cuộc đời » nhé.

■ PHƯƠNG (*Sài Gòn*).— Đã nhận được thư. Thư cháu làm chú buồn quá. Đã đợi nửa tiếng ở H.G. Liên lạc lại với chú. (NM).

BÀI ĐÃ NHẬN ĐƯỢC

Từ Bạn Ngọc

thơ

Hoàng Như Mi, Ngọc Cung Hoàng, Hải Đường, Lam Du, Nguyễn Thy Ngọc, Thăng Thiên Hường, Khuê Việt Trường, Nguyễn Kim Cúc, Nguyễn Thiên Hương, Nguyễn thị Ngân Tảo, Nga Đình Nhật Vũ, Sa Mù, Thương Hoàng Thụy Khanh, Hà Ly My, Hà Hàn Ly, Sỏi Tim, Hoài Niệm Y Linh, Vũ Minh, Duyên Ngọc, Quách Nguyễn Phương Thy, Ý Thảo Lan, Tạ thị Mỹ Dung, Nguyễn thị Trường Sơn, Nguyễn Thị, Ngọc Thùy Khanh, Văn Anh, Phạm thị Anh Nga, Lê Kim Thị Chi, Thùy Nhi, Mai Công, Hải Vân Sơn, Nguyễn Ngọc Thủy, Hoàng Phụng Văn, Hàn Phong, Lê Hoàng Tường, Nguyễn Như Hương, Hồ Phước Quang, Thuần Dã, Nguyễn Lê Quỳnh Yên, Nghiêm Tấu Nữ, Thương Cung Mị, Hoàng Tổ Văn, Stann, Nguyễn Liêu Cung, Ngự Viên, Đỗ Hữu Luyến, Hàn Phong, Sợi Tóc Dài, Duyên Quy, Thăng Thiên Hường, Thâm Vi Thuyên, Huyền Huyền Thạch, Cung Hạnh, Đan Hương, Uyên Sơn, Nguyễn Thụy Kha, Băng Hàng Tuyết Sương, Trầm Sơn, Nguyễn Ngọc Thư, Dương thị Bình Yên, Trần Mai Hoạt, Nguyễn Dạ Hoài, H. Phúc Lưu Nguyễn, Nhạn Sương, Trần Chương, Đỗ Hữu Huyền, Lê Đặc Đình Hồ, Vũ Hoàng, Duyên Khanh, Duy Khang, Từ Nguyên Thủy, Tấn Đông, Phạm Hồ, Đỗ P. Long, Nguyễn Hồng Giang, Mai Trọng Tâm, Trần Quảng Nam, Thùy Nhi, Du Thủy Dương, Mây Thu, Ngọc Cẩm, Võ thị Xuân Loan, Thế Luân, Cò Hương, Thái Thụy Trang, Chung Lăng, Châm Khanh, Trần Ngâm Dạ Vũ, Dạ Vũ, Thuần Dã, Vũ Mộng Linh, Trầm Thực, Lộ Trung Chánh, Hà Thu Thủy, Nguyễn Phước, Ngô Ngọc Đoan Thư, Lê Thạch Xa Xưa, Trúc Hoàng Lan, Phạm Nguyễn Nguyên, Hoàng Thụy Ánh Thị, Trần Mặc Nhiên, LiLas, Sóng Bạc Đầu, Thiếu Phương, U Hoài Luyến Thanh, Lăng Uyên, Cao Thuyên, Uyên Di, Hoài Mặc Niệm, Đông Viên, Vũ Thị Hải Dương, Phạm Dung Nghi, Hương Thủy Tiên, Mân Côi, Đỗ Yến, Hiền Thy Hoa My Huệ, Lan Thảo, T.TH Đê Tê Tê, Mây Bằng Khuâng, Em Tê Qui, Tóc Tim, Nguyễn thị Liên Hương, Mặc Hàm, Hà Vi, Huỳnh Long Giang, Hùng Vũ, Hàn Lăng Tử, Trịnh Hoài Phương Nguyệt, Ngọc Đình, Nguyễn Dật Thuyết, Đoàn Văn Nam, ĐSMH, Phụng Văn, Nguyệt Cẩm, Mai Phạm Vũ, Du Hoàng, Tâm Nguyên, Hà Trọng Quân, Hồ Thị Kim Hoàn, Tiêu Sử, Nguyễn Trường Thụy, Nguyễn Hoàng Thành, Uyên Hoài, Minh Khuyết, Hoàng Vũ, Nhã Uyên, Thụy Giao.

bông hồng cho tình đầu

Tuấn Ngọc, Khuê Việt Trường, Đờn Cò, Đỗ Thanh Hà, Vũ Hoàng, Trần Nguyễn TT, Trần Ngọc Trân, Dung Nghi, Trương Đình Vũ Bảo, Cẩm Hồng, Phạm Lâm Thành Hà, Kim Luân, Đỗ Thanh Hà, Thương Anh, Hải Đảo, Nguyễn Phan My Thanh Trầm Tư, Trần Thị Quỳnh Viên, Nguyễn Thy, Cẩm Hạ, Thiên Thu, Duy Khang, Hoang Vu, Lê Hà, Tôn Thất Ngọc, Nhân Bất Danh, M. Thương Lan, Sâm Thương, Ngọc Mai, Đỗ Thanh Hà, Thăng Thiên Hường, Nguyễn Ngọc Như, Trần Thụy Kim, Nguyễn Đình Giang Yên, Hồng Quân, Ngọc Minh, Nguyễn Lê Hồng Hạnh, Nghiêm Tấu Nữ, La Thị Ngọc Sinh, Hồ Thị Kim Hoàn, Trần Thị Kim Khánh, Lọ Lem.

văn

Nguyễn Thy Ngọc, Thùy Nhi, Lê Thị Nha Trang, Thăng Thiên Hường, Hoài Quỳnh Thiên Thu, Sao Sao, Hạnh Phúc, Nguyễn Minh Giang, Nguyễn Tâm Dương, VIB, Lê Thị Hạnh, Thương Dung, Nèo Hương, Thái Thủy, Nguyễn thị Kim Hoa, Trương Đình Vũ Bảo, Tạ Thị Mỹ Dung, Thùy Nhi, Thủy Tiên, Dấu Tên, Nhạn Vĩ Anh, Trà Mi, Mây Cao Nguyễn, Trần Quốc Hàm, Trịnh Võ Yến Đoan, Vy Thủy, Phan Phương Huyền, Nguyễn Lê Quỳnh Yên, Trầm thị Dế Thương, Thâm Vi Thuyên, Hoài My, Phương Vũ Ngày Xưa, Hoa Trầm Luân, Lê Trường Minh Khoa, Thụy Yên, Cung Hạnh, Hoài My, Tê Hát Phương, Nguyễn Vũ Tóc Tim, Uyên Hoài, Nguyễn Ngọc Thư, Đoàn Phương An, Hàn Dạ Châu, H. Phúc, Phạm Thị Duy Di, Mây Hạ, Ngọc Cẩm, Thu Hương Phạm Thị, Nguyễn Đoan Mây, Dạ Lý, Thùy Nhi, Vương Kim Minh, Thái thị Bích Ngọc, Hoài My, H. Thùy Dung, Nguyễn Hoài Thương Anh, Kiều Thu, Quỳên Muội, HBN, Dũng, Nguyễn Quang Cường, Duyên Khanh, Đình Thị Duy Khang, Đê Hát, Mai Khanh, Hồng Yến, KH. Mỹ, Thùy, Vũ Thụy, Thanh Nhã, Hương Vi, Minh Giao, Trà Mi, Nhật Lệ Nguyễn Thy, Thuần Dã, Hà Thu Thủy, Mất Mèo, Trương thị Ngọc Dung, Sơn Trang, Sóng Bạc Đầu, Du Mây, Ngọc Anh, Anh Ly, Lân Vi, Thông Cẩm, Nhân Bất Danh, Ngọc Thi, Đào thị Tâm, Bảo Du, Nguyễn Lê Đê Hát, Du Hương, Trần thị Ngọc Việt, Nguyễn Phương Vũ Ghi, NTTB, Lê thị Hạnh, Nguyễn Lê Thương Hoài, Nguyễn thị Đông Phương, N.T.N, Nguyễn thị Chiêu Thu, Nhật Lệ Nguyễn Thy, Thụy Miên, Tuyết Hoa, Tâm Nguyên, TN, Hồ thị Kim Hoàn, Nguyễn Trường Thụy, Du Uyên, Hà Mộng Ái, Minh Khuyết.

vấn đề quân sự học đường

(Tiếp theo trang 6)

một vụng về và một bất công

Vụ sinh viên Phạm Hạnh và một vài sinh viên chết tại quân trường là một vụng về không thể tha thứ của ông y sĩ trưởng bệnh viện Quang Trung. Hễ có sống tập thể là có bệnh truyền nhiễm. Y tế quân trường tắc trách, để bệnh đau màng óc lan truyền rộng mà không báo cáo hoặc ngăn cản. Khi sinh viên Phạm Hạnh bị thiệt mạng, bị đổ tội cho « lò tự thiếu tuổi trẻ », quân trường mới giải thích cái chết của sinh viên Phạm Hạnh. Thì đã muộn. Sự chống đối quân sự học đường đã có.. chính nghĩa. Tuổi trẻ tung ãn ức của mình. Lưu đạn cay, phi tiễn đón hứng. Xáo trộn. Trước đó một thời gian, vài người y sĩ thụ huấn quân sự ở Quang Trung bị địch pháo kích bỏ mạng, đã không ai chịu phản đối, dù họ cũng

là người tuổi trẻ, cần sống, thêm sống và không thích học tập quân sự.

Nhưng bỏ qua tất cả. Ở thời đại của chúng ta, những danh từ tổ quốc, dân tộc, bôn phận, trách nhiệm đã không còn được sùng bái nữa thì « lò đào tạo con người » hay « lò thiếu tuổi trẻ » nó cũng xem xêm nếu người ta sẵn định kiến. Tôi không thích tuổi trẻ nước tôi mệt mỏi. Họ đã mệt mỏi quá lâu, quá nhiều. Mệt mỏi đến mất niềm tin và cô đơn lạc lõng. Cứ để họ chống đối rồi phải đàn áp họ, vừa mất công vừa làm họ mệt mỏi thêm. Đến khi họ mệt mỏi rời rã, nhiệt tình đã tắt ngóm. Lửa đâu đốt sáng cho thế hệ nối tiếp? Vậy thì, đối với tuổi trẻ, dù họ sai lầm, dù họ quá đáng, người lãnh đạo vẫn phải đem hết tấm lòng độ lượng của mình mà giải quyết.

Vấn đề quân sự học đường chỉ được giải quyết trong tình thần kẻ trên.

NHƯ LÁ ME BAY

(Tiếp theo trang 24)

Đôi mắt ơi tại sao tôi không phải là con tàu, người không là con gà nhỏ mà vẫn có giờ gặp gỡ chia tan. Tôi sợ những con tàu đi xa để cho lòng người ở lại mềm tiếng than, nhưng tôi vẫn không tránh được. Tôi giả vờ mệt để được đi ra ngoài vườn thở không khí dễ chịu hơn. Đoan Anh vẫn còn ngồi lại, Thiên Hương nhờ nó cắt dùm đĩa bánh kem mà con bé đã học làm từ ban chiều. Trời bên ngoài lạnh toát. Mùi thơm của cành hoa dạ lai hương nhà bên cạnh tỏa ra trong ban đêm như thấm vào mũi tôi. Lúc bấy giờ, nước mắt tôi không ngăn tha hồ chảy. Tôi nhắm mắt lại vẫn thấy hàng lông mi dài và màu áo len cận rượy của ai đó « như loài sóng bạc đại dương, mù xa không thấy mắt ta buồn, không thấy vỡ một hoàng hôn tháng bảy ».

Chỉ gặp nhau, chỉ nhìn nhau, chỉ thấy lòng băng khuâng trong hôm nay rồi ngày mai không còn là gì cả, tại sao tôi vẫn dại dột đuổi bắt những chiếc bong bóng rỗng không? Tôi không phải là cô bé da lừa rơi bỏ cung điện và về sau trở thành bà hoàng hậu thần tiên, tôi cũng không bao giờ ngủ một giấc trăm năm có hoàng tử đi săn hôn lên môi đánh thức về làm mẹ một tiểu đội ông hoàng bà chúa kháu khỉnh đáng yêu, tôi là lọ lem, nhưng không hề đánh rơi chiếc hài tí xíu, lọ lem suốt đời chi chít với sách vở.

Tôi nghe tiếng ai nói thật ấm :

— Chị Thúy vào nhà kéo đau, sương ban đêm độc.

Tôi không dám nhìn người nói, chỉ cười thật buồn. Làm gì có cơn đau nào bằng những mảnh vụn thủy tinh đã rải hạt trong tôi. Tôi quay lại, bắt gặp đôi con người thăm thẳm.

— Chị Hương đang chờ chị.

— Văn không vào sao?

Hình như Văn mỉm cười trong bóng tối :

— Tôi thích ngắm những ngôi sao đang đi trên kia.

Tôi ao ước lúc này không có lẽ nửa đêm với bàn tiệc thịnh soạn, nếu tôi được ngồi đây, trong ánh sáng của nửa ánh trăng rải những kim tuyến bạc hàng cây đình hương, im lặng nghe tình cảm chao nhẹ theo không khí và khuôn mặt có đôi mắt là một quyển rừ không cùng. Tôi ao ước có một ngôi sao băng để cầu nguyện những giấc mơ chưa bao giờ nghĩ đến. Nhưng tôi nghe con tim tội nghiệp của tôi thổ dài. Văn thấy gì trên những ánh sáng nhấp nháy từ xa kia? Hay là đôi mắt của tôi đang tìm ngôi sao mỏng manh yếu đuối xinh đẹp nhất lạc đường đến dựa đầu vào vai mỏng tựa như chàng chăn chiên lãng mạn của vùng núi xa xôi?

Hương Bọt Ngọt

thiên hương

Lớn nhất tại Việt Nam

— Những quý bà nội trợ sành điệu đều biết chọn và dùng Bọt Ngọt

Vị Hương Tỏi

— Thêm chút đỉnh Vị Hương Tỏi trong những món ăn sẽ càng thêm ngon.

— Dùng vào những món ăn chay hoặc ăn mặn sẽ thêm nhiều chất bổ dưỡng.

Vị Hương Tỏi

Do THIÊN HƯƠNG Công ty S.A.R.L. sản xuất

— Văn phòng : 91 Đại lộ Không Tử Cholon. Tél : 37.021

— Tổng Đại Lý hãng VINH HƯNG — 35 Phùng Hưng Cholon

KỸ-THƯƠNG NGÂN-HÀNG

COMMERCIAL INDUSTRIAL BANK

Công Ty Nặc Danh — Vốn 250.000.000. góp đủ

Trụ Sở 422 Trần Hưng Đạo — SAIGON

(Góc Nguyễn Biểu — Trần Hưng Đạo)

Điện thoại số : 98.495 — 98.496. QS : 60.078 61.421

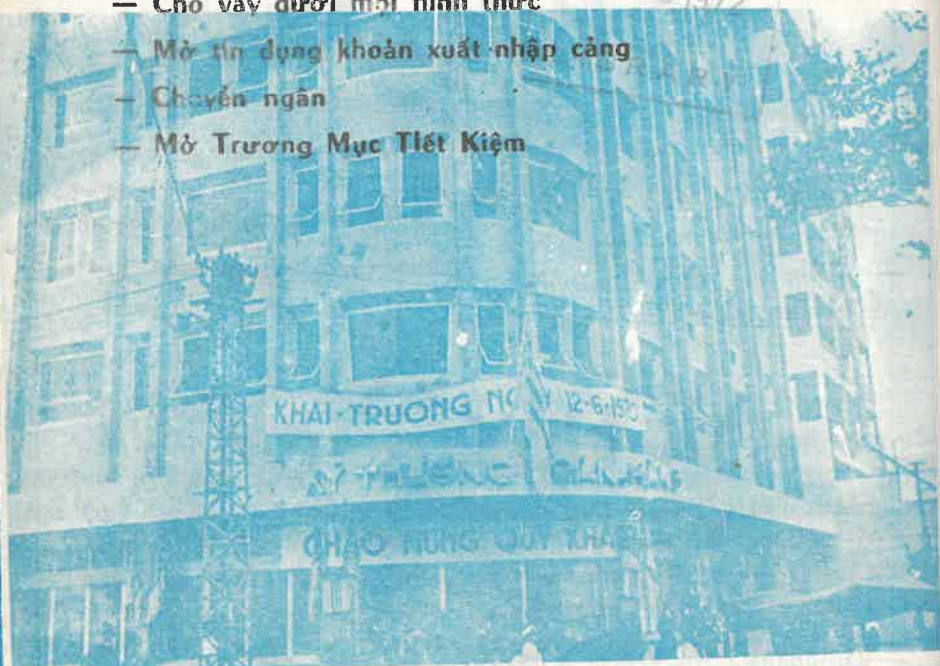
Điện tín : INCOMBANK

Thực hiện mọi nghiệp vụ ngân hàng :

- Nhận và trả mọi tiền ký thác
- Cho vay dưới mọi hình thức
- Mở tín dụng khoản xuất-nhập cảng
- Chuyển ngân
- Mở Trương Mục Tiết Kiệm

CORNELL
UNIVERSITY

JAN 18 1972

Tiếp đón nông hậu

Phục vụ mau lẹ và kín đáo